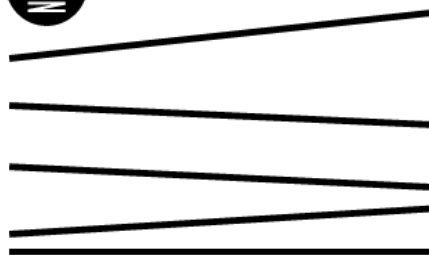

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Blicher, Steen Steensen.; af St. St. Blicher.

Samlede Noveller

Vol. 3

Kjøbenhavn : C. Steens Forlag, 1833-1840

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

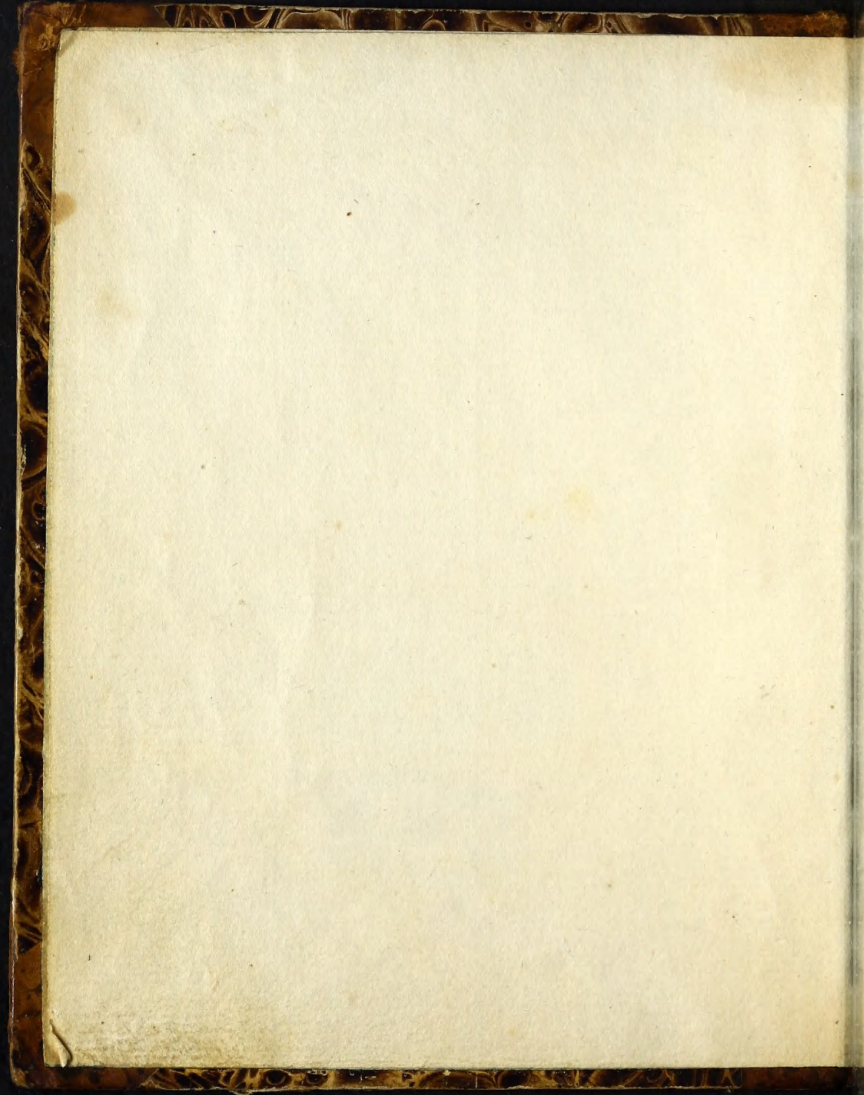
57,-95,-80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020705745

Samlede Noveller

af

S. S. Blicher.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Boghandler C. Steens Forlag,
hos Bianco Luno & Schneider, Pilestrædet Nr. 105.

1855.

57,- 95,- 80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Indhold.

	Side
Den sachsifke Bondefrig	1.
Kjerlighed i Syden	75.
Falddøren	127.
Den døve Mand og den blinde Kone	149.
Artepotten	178.
Fiore og Fioretta	209.
Robiferinden	229.
Å! hvor forandret!	255.
Fire Perioder	285.

1860

1. 1000
2. 1000
3. 1000
4. 1000
5. 1000
6. 1000
7. 1000
8. 1000
9. 1000
10. 1000
11. 1000
12. 1000
13. 1000
14. 1000
15. 1000
16. 1000
17. 1000
18. 1000
19. 1000
20. 1000
21. 1000
22. 1000
23. 1000
24. 1000
25. 1000
26. 1000
27. 1000
28. 1000
29. 1000
30. 1000
31. 1000
32. 1000
33. 1000
34. 1000
35. 1000
36. 1000
37. 1000
38. 1000
39. 1000
40. 1000
41. 1000
42. 1000
43. 1000
44. 1000
45. 1000
46. 1000
47. 1000
48. 1000
49. 1000
50. 1000
51. 1000
52. 1000
53. 1000
54. 1000
55. 1000
56. 1000
57. 1000
58. 1000
59. 1000
60. 1000
61. 1000
62. 1000
63. 1000
64. 1000
65. 1000
66. 1000
67. 1000
68. 1000
69. 1000
70. 1000
71. 1000
72. 1000
73. 1000
74. 1000
75. 1000
76. 1000
77. 1000
78. 1000
79. 1000
80. 1000
81. 1000
82. 1000
83. 1000
84. 1000
85. 1000
86. 1000
87. 1000
88. 1000
89. 1000
90. 1000
91. 1000
92. 1000
93. 1000
94. 1000
95. 1000
96. 1000
97. 1000
98. 1000
99. 1000
100. 1000

1860

Den sachsiske Bondekrig.

I.

Paa den gamle Ridderborg Gehofen var lystigt Gilde. Borgherren den unge Grev Maternus, beværtede sine omboende adelige Venner: Grev Wolff af Stollberg, Hans Werther, Caspar af Ruxleben og flere. Det gamle massive Egebord var vel besat med kraftige Netter: en Dyrryg, et Bildsvin-hoved, Bildt og Lamt, Stegt, Røgt og Røget; og den vældige Humper, fyldt med Rhinbjergenes kostelige Gaver, gik flittig omkring, crosenget af Søsterens, Hermuntrude v. Gehofens, nectarføde Læber.

Det var Reformationens første Fest. „Gs lebe Martin Luther!“ var første og sidste Skaal. Vinen randt til Ære for „den ridderlige Præst! Pavens Betsvinger, Religionsfrihedens ædle Helt“ Midt

under Maaltidet traadte en Tjener ind med et Brev til Greven af Stollberg. Han læste: hans Ansigt rynkede sig, og glattedes igjen; omsider brast han ud i en inderlig Latter. „Fra Thomas Münzer!“ raabte han, saasnart han atter var kommen tilaande. „Hør engang hvad den gale Præst skriver!“ Dit afbrudt ved sin egen og Selskabets ubetvingelige Latter, læste han som følger: „Sag Thomas „Münzer, efter Guds urandsagelige Villie Borgermester i den „frie Stad Mühlhausen, lader Dig Wolff Stollberg „hermed vide: at Du uopholdelig haver at indfinde Dig i „min Residens, det ny Zion, for at høre det Budskab, som „Herren haver givet mig til Dig. „„Lad hente Wolff „Stollberg!““ sagde Herrens Kald til mig? „„byd ham „„at forlade sine dumme Afguder, og overgive alt sit Land og alt „„sit Gods til Dig, Thomas Münzer, hvem jeg haver sat „„til en Vagter og til en Konge i Israel!““ Hvorefter Du Dig haver uvægerligen at rette!“ „En strang Tiltale!“ sagde Grev Maternus; — „og det af een af mine egne fødte Undersaatter“ lagde Grev Stollberg til; „men jeg kommer vel til at lyfste Ordre, kun vil jeg tage nogle Hundrede Ryttere med mig, at jeg kan vise mig med Anstand for hans Mühlhausiske Majestæt,“ „Dette Følge“ raabte Hans von Werther, „er neppe talrigt nok; det ny Zion er en velbefæstet Stad; Borgerne ere den selvgjorte Konge fanatisk hengivne, og derforuden har han en Livvagt af nogle Tusinde rasende Bønder.“ „Alt for overdrevet!“ sagde Grev Maternus: „det Hele er kun et Pøbelsspil-lop, et Daarekistespectakel, der snart af sig selv vil ophøre.“

„Den schwabiske Bondekrig var dog meer end blot Narrespil!“
 faldt Grev Bodo alvorligen ind; „tænk paa Weinsbergs
 Udelaggelse! paa Ludvig von Helfenstein og de halv-
 fjerdsindstyve adle Riddersmand, som paa eengang bleve
 Offere for disse Uhyrers Grusomhed! deres mishandlede Le-
 gemer ere endnu ikke forraadnede; desto før borde deres
 sørgelige Tryghed og Eiegenlybighed tjene os Gæster til Ad-
 varsel.“ „Jeg har kæmpet i tretten Slag“ sagde en aldrende
 Herre; „men aldrig har det saaledes ramlet mig for Hjertet.“
 „Og I var i Weinsberg?“ raabte Flere paa eengang: „I
 saae da selv hvorledes det gik til, og kan fortælle os hvad
 der er sandt, og hvad der er Tilfælde af Rygtet!“ „Rygtet“,
 svarte han, „skulde have vanskeligt ved, her at overdrive.“
 „Na! fortæl! om I behager, Ridder Eberhard!“ sagde
 Een af de Yngre. „Min Fortælling“ svarte han „er kun
 lidt opbyggelig, og passer ikke i et Glædeslaug; men da
 jeg tænker, den kan have sin Nytte, vil jeg ikke forholde
 Eder, hvad jeg der saae og hørte. Jeg kom paa min Hjem-
 rejse fra Zürich Paaske-dag om Aftenen til det uheldige
 Weinsberg, og tog ind til en gammel Waabensælle for at
 overnatte hos ham. Han havde nogle andre Venner samlede,
 og vi sadde — netop som nu her — ved et godt Bord, og
 snakkede om den gale Præst i Nürnberg—det var just denne
 samme Münzer—og om hiin Metzger, under hvis Anførsel
 Bønderne allerede havde plyndret et Par Klostre og Borge.
 De fleste vare af samme Meening som I, kjære Mater-
 nus! og anfaa det Hele for et Bondeopløb af ingen Be-
 tydning; men de fik snart Andet at vide. Midt i vor

forgløse Munterhed begyndte Stormflokken at brumme, og i det samme styrte de tvende af Byens Borgere ind i Hallen. „Hvor er Ilden?“ spurgte vi. „Der er ingen Ild“ svarte de: „men Bondeharen er for Byen; Enhver, som kan bære Vaaben, maa hjælpe at holde den ude!“ Vi ombandt da vore Sværd, og ilede uden anden Rustning ud, for at forene os med Borgerne. Det var for sildigt: Fjenden var allerede indensfor Portene; vi hørte hans vilde Brøl fra alle Kanter, og derimellem Skrig af mishandlede Kvinder og Børn. Vi besluttede strax at vende om til Torvet, hvor vi ventede at finde de fleste af Borgerne forenede. Vi naaede det; men ikke før Bønderne havde dræbt eller forjaget alle dets Forsvarere. Nu vilde vi flaae os igjennem til Raadhuset, hvor vi haabede at kunne forsvare os længst, og i al Fald sælge vort Liv dyrest. Det var umuligt: hvad formaae en Snees Sværd mod et tusinde Møggrebe, Forke, Bognkjenpe og Plejle? Jeg saae en af de Sidste svinges over mit Hoved, og i samme Øjeblik tumlede jeg bedøvet ned i en Krog, som en høj Steentrappe dannede ved Huset. Ret lange kan jeg ikke have lagt i denne Besvimelse; thi da jeg vaagne stod Maanen næsten paa samme Sted over Raadhuset, som da jeg faldt. Jeg sølte til mit Hoved: der var intet Blod, kun en lille Bule, og jeg mærkede snart, at det Slag, jeg havde faact, var af ingen Betydning. Men du retfærdige Himmel! til hvilke Grusomheder opvaagne jeg! En Deel af Bondeharen — som nu formodentligen ingen videre Modstand fandt — havde samlet sig paa Torvet; de Dø-rige vare endnu adspredte paa Rov og Mord omkring i

Husene; jeg kunde paa alle Kanter af Byen høre deres Hujen og deres Slagtofferes ynkelige Skrig. De paa Torvet dannede en tæt Kreds: hvad der foregik i dens Midte kunde jeg vel ikke see, men dog altfor tydelig høre og slutte mig til. Der var antændt et Marterbaal, thi snart sloge Røghvirvlerne i Vejret, og snart brød Luen igjennem og skinnede paa den modsatte indvendige Deel af Kredsen. Jeg laa saa højt, at jeg kunde see adskillige af disse affyhelige grinende Djevleansigter, naar Ilden stundom bestraalede dem. „Narmere til Ilden med ham! ret saa! piin ham, den Bondeplager!“ lød det uophørligt, og derimellem de Martredes hjertesfjærende Raab om Naade og Barmhertighed. Hyppigen aabnedes Kredsen, naar Cannibalerne kom slæbende med de ulykkelige Slagtoffere. Jeg gjenkjendte flere af disse. Helfenstein blev ført tæt forbi mig; hans frugtsommelige Hustru krøb hændervribende efter hans Bødler, og sank livløs til Jorden, da Kredsen sluttede sig imellem hende og den dødsdømte Ugtetælle. Ved Siden af hende stod en Bonde, og spillede en schwabisk Valtz paa sin Sækkepibe. Endnu mangen Nat vaagner jeg i Forfrækkelse, og synes at høre de gruelige Toner, Uhyrernes Helvedes-Ratter og de Piintes Baandesskrig.“

„Jeg indsaar snart, at der for mig var intet Andet tilbage, end et Forsøg paa at frelse mit Liv. Krogen, hvori jeg laa, var beskygget af Trappen, og Bonderne vendte desuden Alle Ryggen til mig. Ved mine Fødder laa en dræbt Bonde med sin Høefork ved Siden. Jeg byttede i en Hast Klæder med ham, slængede ham i Ansigtet med min Dolk,

tog hans Vaaben paa Skytteren, og listede mig bort. uden Forhindring naaede jeg een af Byens Porte, og ilede nu af al Magt Nord paa: det brandende Weinsberg lyfte for mig. Ved Daggry naaede jeg en Vens Borg, bortslængte Rosten og Forken, og blev indladt. Saaledes bjergede jeg Livet; men Grindringen om denne Rødselsnat vil forfølge mig, saalange jeg lever."

Ridder Eberhards Fortælling satte hele det for saa muntre Selskab i en mørk alvorlig Stemning. Hermuntrude var bleg, og Taarer valdede frem af hendes skjønne Øjne. Caspar von Rurleben søgte frem for Alle at trøste og indgyde hende Mod, og det med meer end almindelig Omhed og Deeltagelse. Et ventligt, men tvunget, Smil viste, at hans Bestræbelser lykkedes kun halvt. Grev Stollberg, som under denne sørgelige Beretning om Weinsbergs Ulykke havde lænet sig tilbage i Stolen, hævede sig hurtigt, greb Münzers Brev, vendte og drejede det, slængte det atter foragteligt bort og spurgte een af Tjenerne: hvo der havde bragt det? „En Person, der saae ud som en Kjøbstadmand;" svarte denne: „Portneren, til hvem han leverede det, spurgte: om han ikke skulde have Svar derpaa? men Personen svarte: det behøvedes ikke, for kom Svaret ikke snart, skulde det nok blive afhentet." „Der aner mig just intet Godt," sagde Wodo betænkelig: „jeg vilde ønske, vi havde Dagen for os!" „Saa lader os i det mindste vente den i rolig Munterhed!" raabte den vakre Bært. Atter flød den ædle Høchheimer, og Bageret gik omkring; men den forrige Glædeskab lod sig ikke mere fremmane: Vinen maatte nødes ned,

Naboe underholdt sig temmelig sagte med Naboe, Samtalerne vare afbrudte og uden Liv; kun Frøken Hermuntrude syntes at interessere sig for det, Ridder Rurleben havde at meddele hende, fornemmelig naar han hvilede; thi hun satte ofte et heel alvorligt Ansigt op, men endnu oftere rødmede hun, slog Djnene ned og smilte.

Smidlertid begyndte det at vorde lidt uroligt blandt de opvartende Riddersvende: de listede sig hyppigen ud og ind, stak Hovederne sammen, skottede til Vinduerne, og til hverandre indbyrdes. „Syner det?“ spurgte Barten. Et Par af Evidene gik til det modstaaende Vindue, som vendte ud til Marken. „Det syner ikke,“ svarte de; „men imellem seer Man Glimt som af Fakler.“ En Anden kom i det samme ind: „Jeg troer ikke det er rigtigt fat“ sagde han: „Man kan høre Noget paa Vejen til Mühlhausen.“ „Og hvad kan Man høre?“ spurgte Ridderen igjen. „Et dump Drøn, som af en heel Mængde Mennesker!“ lod Svaret. „Hm!“ sagde Greven af Stollberg: „Monstroe Gjendøberne virkelig skulde faae isinde at afslæppe os et Besøg?“ „I saa Fald“ raabte Ridder Berther „maa Man vel belave sig paa at tage Kjønt imod dem.“ „Skal ikke mangle!“ svarede Barten, idet han rejste sig, og gik ud for at træffe de fornødne Forholdsregler. „Jeg mener“ sagde han endnu i Døren „at det er blind Alarm; men for en Sikkerheds Skyld vil jeg see til mine Folk, og sende en Post ud.“ Han kom snart tilbage. „Mine Venner!“ sagde han med munter Mine: „Bevægelse er god efter Maaltidet; dette maa tjene til Undskylding for, at jeg sætter mine Kjære Gjæster i Arbeide.

Dette Sværmerpæk har virkelig ifinde at overrumple os: i dette Djeblik kom een af mine Svende hjem fra Marken; han var dem saa nær, at han kunde høre dem tale om dette Besøg de nu tiltænke os."

Nu kom der Liv i Selskabet. Barten luskede op for sit Rustkammer, og bad Enhver udsøge sig den Hjelm, det Harnisk og de Skinner, som passede bedst — thi de ridderlige Gjæster vare, paa Sværdet nær, komne ganske ubevæbnede til Gehofen. Det kan ikke gaae muntre til i en Sal, hvor Piger klæde sig til Dans: Man prøvede, forkaſtede, Hjemtede, loe, smaabandte. En Hjelm var for stor, den sank ned over Næse og Øre? en Anden fandt sin for lille; Man byttede. En Brynie var for viid, en Anden for snæver? Man spøjte med Sommes tykke Mæver, medensomme maatte høre Noget om tynde Laar og Lægge. Tre hundrede Aar længere hen i Tiden vilde en Tilskuer troet, at have befunden sig i Paaklædningsværelset ved et Privattheater, hvor Man just var ifærd med at give et Ridderstykke. Caspar von Rurleben var den først særdige. Han gik atter ind i Spisesalen, hvor han kun foresandt Ridder Maternus og hans skønne Søster — den Sidste mere fattet, end de fleste Fruentimmer under saadanne Omstændigheder vilde have viist sig. Med munter Mine og ridderlig Belevenhed nærmede han sig den skønne Pige. „Dersom jeg," sagde han, „nu drog ud til en Turnering eller i en rigtig Kamp, vilde jeg af Eder, adle Frøkener! have udbedet mig et beskyttende, Mod og Tapperhed opflammende, Skærf —" „— Men nu," faldt hun smilende

ind, „maa I, Hr. Ridder! lade Eder nøje med den velmeente Formaning: ej at vove Eder for dristig ind mellem Plejle og Mæggrebe!“ Han greb hendes Haand, som villig overlodes ham, løftede den til sine Læber, og paatrykte den et langt Kys, medens hans Blik hvilede omt paa Hermanntrudes dejlige Ansigt. „Resten af dette Capitel“ raabte Maternus Hjemtende, „gjemme vi til siden — nu til Tagten! Hører I ikke allerede Hundenes Tuden?“ I det samme kom Hans von Werther til. „Kjære Gehofen!“ sagde han hastigt: „er der tænkt paa Damernes Sikkerhed? Man bør ikke være uforberedt paa noget Tilfælde, men tænke sig det Værste og vistnok Urimeligste: at Slottet blev et Bytte for Fienden, hvis Mængde alene kunde gjøre dem frygtelige.“ Gehofen blev med eet alvorlig. „Fra Capellet“ sagde han efter nogen Betænkning, „fører en Løngang ud i Skoven; men uden en Fører vilde Flugt være umulig.“ „Udgangen“ — tog Rurleben Ordet — „er jo imellem Ruinerne paa Tannenberg, ikke langt fra Vejen til Salzung?“ „Rigtigt!“ svarte Gehofen „Da jeg seer, I kender Vejen, vil jeg bede Eder ledsage Damerne — om det skulde behøves, og for det Første at gjøre dem Selskab i Capellet.“ „Jeg?“ raabte Rurleben, „skulde jeg krybe ned mellem Gravene, medens I Andre bekæmpe Fienden?“ „Hvorfor ikke?“ svarte Gehofen, „i denne Strid er ingen Laurbær at vinde.“ „Laurbær vel ikke“ sagde Rurleben: „men Saar og Buler maaskee; og skulde jeg alene unddrage mig disse, fordi jeg ikke kan vente mig hine til Belønning?“ „En af os To“ svarte Gehofen

med Hæftighed, „maa blive; jeg som Borgens Herre kan ikke være borte fra dens Forsvar, og altsaa — Søster! beed Du, eller befal din Ridder at følge Dig!“ Hermuntrude gav Rurlehen sin Arm, og villigen gik han nu med sit Hjertes Dame ned i Capellet.

Allerede hortes Gjendernes Raab og Hujen trindt om Borgen, og fra Denne Mustetternes Knalben, da de traadte ind i den af een eneste Lampe kun svagt oplyste Tempelhal. Men — vi ville hellere høre denne rædselsfulde Rats Historie af Ridder Rurlebens egen Mund, saaledes som han halvtredsfindstyre Aar derefter i sin Bedstefaderstol fortalte den for sine Børnebørn. „Da jeg med eders salig Bedstemoder trinede ind i Capellet,“ lød hans Tale — „faldt mine Wine strax paa en sortklædt kvindelig Skikkelse, der sad med foldede Hænder paa Knæfaldet foran Alteret. Der overfoer mig en let Gysen, og jeg drog just den opløste Fod tilbage, da Skikkelsen i det samme rejste sig og kastede et Glør over Ansigtet. Jeg vendte mig om til min Bedsagerinde; men hun lagde Fingeren paa Munden, slap min Arm, og ilede hen til den sorte Dame. De omfavnede hverandre, og talte sagte sammen nogle Djeblikke. Derpaa kom de mig Haand i Haand imøde, og Hermuntrude forestillede mig den Beslærede som en Fjer Veninde, der af vigtige Grunde ønskede, for det Første at være ukjendt. Min Nysgjerrighed var let dæmpet; thi mine Tanker vare deelte mellem min elskelige Hermuntrude og Kampen derudenfor. Ilden af Mustetterne glimtede som Lyn gjennem de høje Buevinduer, og disse Klingrede ved ethvert paafølgende Knald. Den

fremmede Dame var kjendelig angest; hun gøs og var rede til at segne hvergang det glimtede og knalbede; Hermuntrude var derimod saa rolig, ja besad virkelig et saadant Forraad af Mod, at hun endogsaa kunde meddele sin frygt: somme Veninde. Imidlertid blev Kampen stedse hæftigere: Bestormernes Brøl løb stedse nærmere og nærmere og alt imellem kunde jeg tydelig høre deres Feldtskrig: „Herrens Sværd og Gideons!“ Paa Borgen derimod herskede en alvorfuld Tausked: kun Skydegeværernes Skrald, Buestrange- nes Surren og enkelte Commandoraab viste, at dens Forvarere vare paa deres Post. Kvinderne saae spørgende paa mig „Endnu gaaer det godt!“ trøstede jeg, „vore Krigere holde dem nok borte!“ „Hvad betyder denne Pladsken?“ hviskede Hermuntrude. Jeg lyttede: „Nu begynder Stormen“ svarte jeg, „det er Riisknipper og Træbuller, som de kaste ud i Borggraven — kom, mine Damer! vi ere i Jehovahs Huus — lader os bønfalde ham om Beskjermelse og Sejer! da jeg ikke maa stride med mine Venner, vil jeg dog bede for dem.“ Vi knælede for Herrens Alter med opløstede Hænder. Vore taufe Venner bleve snart afbrudte ved et højt og rædsomt Brøl. Jeg sprang op: „Stormen er afflaet!“ raabte jeg; „hørte I ikke, hvorledes Fjenderne skreg og plumpe- de i Vandet, og nu vore tappre Venners Sejersraab?“ „Der paafulgte nogle Minutters Rolighed, i hvilke Man kun hørte de Saaredes Baandeklage, og enkelte Skud, som bleve affyrede efter de Flygtende; da aabnedes Capellet's Dør, og Hans von Werther traadte ind — ak! hvor forandret fra hiin blide, ventlige Yngling, der nys i sin glimrende Rustning stod

iblandt os, som smykket til festligt Ridderespil! Den hvide Fjederbusk hang knækket ned over Hjernen; Brynien og Skinnerne vare besprængte med Blod og Kalkstøv; i hans Ansigt brændte Kampens mørkerøde Ild, og det Sværd, som han ved sin Indtrædelse stødte i Balgen, bar kjendelige Mærker, af det blodige Arbejde. Den sorte Dame udstødte et svagt Skrig, styrtede ham imøde, og segnede ind til hans Brynst. Længe holdt han hende i taus, inderlig Omfavnelser; men pludselig rev han sig ud af hendes Arme, førte hende hen til mig med den ene Haand, medens han med den Anden kastede hendes Slør tilbage, og viste mig det dejligste Ansigt, jeg næst efter min Hermuntrudes nogensinde mindes at have seet. „„For Eder, Caspar von Ruxleben!““ sagde han, „„har jeg i dette Djeblik ingen Hemmelighed. Jeg betroer Eder den allerdyrebareste, idet jeg overgiver til eders Varetægt den ædle Frøken Agnes von Stollberg. Hendes Fader vilde tvinge hende til en Mand, hun afstøede; igaar har jeg med hendes Minde bortført hende, og — om jeg kommer levende fra denne Bondekrig — ægter jeg hende imorgen. Falder jeg!““ — her klynge hun sig saa hæftigt om hans Hals, at han neppe kunde tale — „„falder jeg: da vil I være hendes Beskytter og mægle mellem hende og Faderen, som nu mindst tænker paa, at hans Datter besinder sig her.““ Jeg gav ham mit ridderlige Ord og Haandslag. Agnes kastede sig hulkende i Hermuntrudes Arme, og skjulte sit Ansigt i hendes Barm.“

„Da drøene det atter derude: Herrens Sværd og Gideons! — En ny Storm begyndte. Berther løtbe til Buldret, som Stridshingsten til Trompetens klingende Toner; han trykte et Kys paa sin Elskedes blegnende Kind, og ilede atter ud til Kampen. — Min Haand stjalp paa mit Sværdfæste; mit Hjerte bankede mod Brynien; men jeg qualte den opblussende Ild, og satte mig mellem de værgeløse Tvende, der vare betroede til mit Forsvar.“

„Striden blev haardere og haardere: Skuddene bleve færre; men Staalgniet tiltog. Jeg kunde tydelig hjelne Sværdenes hvinende Hug fra Plejlenes og de andre Baabens døde Slag, de brækkede Stormstigers Knagen, og de Nebsthyrtendes Fald i Slotsgraven; thi Capellet vendte med den østre Ende derudimod, og gjennem tvende smaae Huller i Muren hørtes Alt hvad der foregik paa denne Side af Borgen, hvor Angrebet just ogsaa var hæftigt. — Faren steg: det mærkede jeg paa Forsvarernes mere ivrige, idelige Befalings- og Opmuntringsraab; deres høje, rene Stemmer gjennemtrængte de tykmaalede Bønders hase, skrattende Brøl. Mine Fødder brændte under mig; jeg bævede af Harm og Kamplyst. Med eet forekom det mig, at jeg hørte en fjernere Larm fra en anden Kant. Jeg sprang hen til den vestlige Ende af Capellet, der gik ind til Gaarden, hvor det havde et eneste lidet Vindue. Rigtigt! Oprørerne begyndte nu ogsaa der at storme, og, desværre! med større Virkning. Det varede ikke længe, inden jeg fornå, at de maatte være Herrer af Muren. Jeg soer hen til Pigerne:

„Nu maae vi tænke paa Flugt!“ raabte jeg, og greb Nøglen til Løngangsdøren. „O Gud! Werther, min Fader!“ freeg Agnes, og vreed sine Hænder. „Min Broder!“ sukkede Hermuntrude. „Gud kan beskytte dem!“ sagde jeg trostende, og drog dem med mig hen til Gravhølvvingen. Jeg tog fat paa Jernstangen, der tilspærrede Gitterporten — den var rustet fast, og modstod længe mit Tryk. Hermuntrude tog Haand i med, og endelig gav den efter. Men i det samme fornam jeg ogsaa Skriget og Tummelen nebe i Gaarden. „Vi maae først spærre Indgangen til Capellet!“ sagde jeg, og sprang hen til den Sidedør, der førte til Slottets Baaningsværelser. Det var for silde: en kæmpende Hov tumlede sig allerede udenfor; Døren sløj op, og baglands fægtende, hæftig trængt af ser med Sabler og Piker bevæbnede Fjender — styrtebe tvende Riddere ind i Capellet; Forsølgere efter dem. Saa kunde jeg omsider faae Deel i Striden: jeg foer hurtig til Eiden, drog mit Sværd, og strakte i tvende dræbende Stød de to Bagerste til Jorden. De Andre, der ikke ret kunde see mig i Skyggen, og ikke vidste, hvo eller hvormange de havde i Ryggen, tabte Mod og Besindelse — de laae snart alle Fire affjalede hos deres Staldbrodre. Nu slog de Frelste Besirerne op: det var Stollberg og Werther. „Døren maa spærres!“ raabte jeg. En nylig forarbejdet Marmorligsteen stod op til Muren: den bragte vi med forenede Kræfter derhen, og ovenpaa stillede vi flere mindre Stene, som vi med de Slagnes Piker opbrød af Gulvet; og nu ilede vi hen til Gravhølvvingen. Der stod min Hermuntrude med den næsten

libløse Agnes i sine Arme; dennes Slør havde hun velbetænkt kastet hende ned over Ansigtet."

"Hvor er min Broder?" raabte hun de Kommende imøde. "Vi veed det ikke" svarede Werther; "dog er det ikke utroeligt, at han i Mørket kan have frelst sig ved Flugten." Et smerteligt Suk havede hendes Barm, Taarerne rullede ned over hendes Kinder. "Og hvorhen nu?" spurgte Grev Stollberg mørk, og stak sin blodige Kaarde i Skeden. "Her igjennem!" svarte jeg, visende ind i Begravelsen. "Den Vej" sagde han med et bittert Smil "kjende vi Alle; den gaaer gjennem Graven til Livet — veed I ingen Anden?" "Denne er ret god" svarte jeg, idet jeg hentede Lampen; "denne Indgang har to Udgange: een til det timelige, og een til det evige Liv." Da vi Alle vare komne ind, skubbede jeg Jernstangen for Gitterdøren, lukkede den i Laas, og slængte Nøglen ind under Kisterne. Grev Stollberg saae mistroisk paa mig, og derefter rundt omkring i den skumle Gravhvalving. "Begravede ere vi, det seer jeg" sagde han, "og sandt nok! vi ere Alle Gud en Død skyldige; men at lade sig begrave før man døer — ved min Ridderære! det forlanger han ikke; ej heller indseer jeg, hvorfor det skulde være bedre her at svelte langsomt ihjel, end hist oppe at faae en hastig — om just ikke meget glørværdig — Krisgerdød." Uden at inblænde mig paa nogen Besvarelse, gav jeg mig til at lede om Nabningen ind til Løngangen — Himmel! der var Ingen at opdage. Stebse med Lampen i Haanden, gik jeg nu Hvalvingen anden Gang rundt, og atter

forgjæves, imedens Hermuntrude oplyste Greven om den underjordiske Vej, her skulde være. Nu begyndte de Alle, paa Agnes nær, der blev siddende paa een af Kisterne — at hjælpe mig at lede. Smidlertid saaredes vore Brøder og vore Hjerter uafsladeligt af den stedse tiltagende Larm, Hylen og Hvinen ovenover os, og et rødt Skjær paa den modstaaende Kirkevæg, som vi gennem Gitterdøren bleve vaer, overbeviste os om, at Slottet allerede maatte være stueket i Brand. Nu nærmede sig den vilde Tummel til Kirkedøren, der var skræget over for vort Gravfangsel; Man stødte mod den, bandte, truede og bankede igjen. Grev Stollberg trak sit Sværd; en rædsom Vilddhed var synlig i hans bleggule Ansigt: „„At sulte tilbøde!““ raabte han, „„er en Helvedes Tanke, og at pine ihjel af dette Bondepak, eller at staae værgeløs herinde, medens de gennem Gitterdøren flyde tilmaals efter os, er en Niddingebød. Endnu have vi trende gode Sværd; med dem kunne vi forstaae os en brat Udgang af dette miserable Liv — Kvinderne gaae foran — vi Andre følge efter!““ Med disse Ord greb han sin Datters Arm, og svingede Sværdet. Werther greb hans opløste Haand, og Hermuntrude kastede sig imellem ham og Agnes — denne var med et hvinende Skrig segnet til Jorden.“

„I dette frygtelige Djævlisk havde jeg fundet Løngangsdøren; den var skjult af et Epitaphium paa Væggen, som jeg heldigviis prøvede paa at flyde tilside: „„Her! Freeg jeg, „„her er Livets Dør!““ Haab og Levendehed gjenvattes magtigen hos de fire Fortvilede: Greven førte hen til mig,

for at overbevise sig om Sandheden af min Forsikkring. Werther og Hermuntrude løstede Agnes ivedret, og støttende sig paa dem nærmede hun sig Døren, som jeg nu forsøgte at aabne. Medens jeg stak Nøglen i den rustede Laas, og stræbte at dreje den om, sagde Greven med et hjertelettende Suk: „„Gud være lovet, at min Agnes sidder tryggelig hjemme i min Borg; dersom hun nu vidste, hvorlunde Faderen er stædt, da vilde hun visseelig med brændende Taarer anraabe Himmelen om Frelse.““ Den arme Pige foer sammen, og klyngebe sig ind til sin Veninde. „„Hvem I end er,““ vedblev han, vendende sig om til hende, „„min ubekjendte Dame! troe mig: det var af Medlidenhed, jeg vilde give Eder Døden. Jeg tænkte i dette Øjeblik, om I havde været Agnes min Datter; thi heller skulde hun annamme Døden af min Haand, end Befæmmelse af en Anden.““

„Det var en dobbelt Lykke, at jeg havde stukket min Dolk ind i Nøglen, og saaledes fordoblet mine Kræfter til at dreje den omkring; thi som Døren sprang op, udstrakte den ulykkelige Pige Armene, og vilde kaste sig med angersfuld Bekjendelse for Faderens Fodder, og til samme Tid begyndte Gjenderne at hugge løs med Ører paa Kirkedøren. Jeg greb da Grevens Arm, flyede ham Kampen og bad ham gaae foran; derefter ledte jeg Hermuntrude ind, saa Agnes, og tilsidst Ridder Werther; thi Længangen var for snæver til To. Derpaa bragte jeg Epitaphiet tilbage paa sit Sted, og lukkede Døren efter mig. Endnu inden jeg havde vendt mig fra den, hørte jeg Kirkedøren styrte

Enagende ind, og bagefter den blodtørstende Hob, hvis vilde Raab fyldte Capellet's gjenlydende Hvalvinger."

„Det er mærkeligt" — vedblev Ridder Kuxleben i sin Fortælling — „hvor hastig Mennesket gaaer over fra Sorrig til Glæde, fra Skræk til Haab. Ret som et Uvejr, der hænger skummelt og truende over Jorden med Regn og Storm, med Lynild og Torden: bekymrede see vi op til den ganske formørkede Himmel, og tænke i vort traurige Sind, at det vil vare længe inden det atter klarer op; og see! i nogle faa Minutter ere de sorte Skyer forbrevede, Luften atter renset, Stormen tier, Solen leer fra det klare Blaa, og Regndraaberne tindre som Glædestaarer paa de sagtelig gylgende Blade. Saaledes bleve vi underjordiske Vandrerere — jeg i det mindste for min Deel — snart ret trøstelig tilmode. Da vi havde gaaet henved et Dvarteerstid, udvandede den smalle Gang sig til en Runddeel, hvor en halv Snees Mennesker mageligt kunde faae Plads. Den var trindt omgivet af stejle Klippevægge; men over os saae vi højt oppe udhangende Fyrregrene, og mellem dem den stjernefulde Himmel, der smilte saa venligt og stille, som om Intet var forefaldet i denne rædselsfulde, blodige Nat. Vi standsede, og satte os paa de i Klippen udhugne Steenbænke. Hermuntrede havde, som en betænksum Huusfrue, forsynet sig med en Flaske Viin og en lille Kurv med Episevare. Vi nød et tarveligt, men hjertestyrkende Maaltid. Kun den stakkels Agnes var ikke til at overtale. Hun sad nedbøjet med foldede Hænder — hendes bølgende Støvriste, hvor dybt og angsteligt hun drog sin Aande. Ogsaa

min Hermuntrude sukkede ofte, og udtalte med Smer-
tens Tone sin elskede Broders Navn."

Efter en kort Hvile tog jeg Lampen, og vi begave os
atter paa den lønlige Vej, der nu blev saa bred, at vi ma-
geligt kunde gaae To og To. Siden udvidede den sig end
mere, og endelig stode vi under aaben Himmel mellem Rui-
nerne paa Tannenberg. Med megen Besværlighed arbejdede
vi os ud gjennem Muurstumper, og omstyrte Steenblokke,
og befandt os da paa en af Smaabuske omkranset Høj.
Den brændende Borg laa lige foran os, og Larmen dernede
naaede vore Ører som en dump, utheldig Summen. Vi
faldt Alle paa Knæ, bade for de Ulykkelige hijsket, og takkede
Gud for vor egen Frelse — ak! den var endnu langt
borte."

Gjennem Krattet havde vi trængt os hen til den nær-
forbiløbende Vej, da vi fandt den spærret paa begge Sider
af bevæbnede Mænd. Een af disse raabte: „Giver Eder
tilfange i Guds og Münzers Navn!“ Vi drog vore
Sværd; men Hermuntrude, som kjendte Stemmen,
sagde: „Martin! er det ikke Dig! vil Du vorde en
Forræder mod dit Herskab?“ „Hvad Herskab?“ svarte
han, „jeg er nu mit eget Herskab, og eders med — jeg
befaler Eder strax at nedlægge eders Vaaben.“ „Stød
dem ned, det adelige Paf!“ freeg Een i Bondesproget.
„Nei!“ svarte den Anden, „vi vil have dem levende!
Vend Forkene om! Fald an!“ Med det samme rendte de
ind paa os fra begge Sider, og stødte os ned med de stumpe
Enden af deres Piker og Forkestager, uden at vi kom til

at bruge vore Sværd. „„Jeg tænkte nok!““ sagde hiin første Stemme, medens de Andre bagbandt os tre Mandfolk, „„at de maatte være her, siden de ikke vare at finde paa Slottet; men jeg kjendte Smuthullet. Nu kan Du, Morasch!““ sagde han, „„med dine Folk bringe disse tre Midianiter ned til Slottet, saa kan den Guds Mand Pseifer handle med dem efter sin Villie; jeg selv vil føre Kvinderne varligen til vor Dommer Gideon.““ Her var da for os Intet mere at sige eller gjøre: vi overlode os til stum Fortvivlelse, som Mennesker for hvem den sidste Gnist af Haab er udslukket.“

„Anføreren — een af Gehofens egne Bønder, der længe havde tjent paa Slottet — ilede nu med de ulykkelige Piger bort ad en Sidevej, der gjenskjød den almindelige til Mühlhausen. Den anden Hob tog Grev Stolberg, Wertzher og mig mellem sig, og tiltraadte Hjemvejen til Slottet. Vi vare ikke komne ret langt, da en Stemme raabte: Holdt! Vi standsede. „„Jeg tykkes ikke!““ lød det: „„at det var Umagen værd at drive længere med det Kram! Lad os gjøre Pinen kort, og slaae dem ihjel ligesaagodt først som sidst!““ Dette trøstelige Forslag fandt Bifald hos Mogle; men til vor Lykke vare Flere derimod. „„Nej!““ sagde een af de Sidste: „„det er imod Pseifers Ordre, og han er ikke at Hjemte med.““ „„Desuden!““ sagde en Anden, „„kan vi have bedre Spads med dem derne: der er Ild og varmt Vand; vi kan enten koge dem eller stege dem, ligesom vi selv behage.““ Dette vakte almindelig Bifaldslatter. „„Men!““ sagde een det modsatte

Partie, „„derfom disse Karle nu have Penge hos sig, som rimeligt kan være, saa gjorde vi klogest i at tage og dele dem her; thi komme de først i den almindelige Kasse, saa kan vi fælde en hvid Kjepe efter dem.““ Det er sandt! det er sandt!““ raabte flere Stemmer. „„Gode nok!““ løb atter en anden Røst; „„men I betanke vel at al Ejendommen er tilfældes i det ny Jerusalem; og Ingen maa være rigere end den Anden.““ Ved denne Advarsel sank et Par Piker, som allerede vare løstede mod os. Dog hermed var endnu ikke denne frygtelige Raadslagning tilende: der blev endnu længe talt for og imod: og efter Bønders sædvanlige Langsomhed medtog denne Ordstrid vel over en halv Time, der for os trende Slagtoffere syntes uendelig lang.“

„Disputen var ikke forbi, da der høortes Hestetrav paa Bejen henad Salzungen til. „„Philisterne over Dig, Samson Morash!““ sagde den, som først vilde have os myrbede paa Stedet: „„Havde vi strax gjort det af med dem, saa havde vi nu været nede paa Slottet; hvad om der kommer Undsætning?““ Han havde neppe sagt dette, før Rytterne — en halv Snees i Tallet vare os et Pilefud nær; vi saae med lønlig Glæde deres Hjelmbuße mod den natlige Himmel. „„Hvem der?““ raabte Een af dem, og reed nogle Skridt fremad. „„Gode Venner!““ svarte en traven Bønderøst. „„Herman!““ raabte Stollberg. „„Er det Eder Herre?““ spurgte Rytteren. „„Hug ind, Herman!““ løb Svaret — og som en Hvirvelvind foer Rytterne ind og adsplittede Hoben. Kun Faa bleve ramte; de fleste flygtede ind i Krattet paa begge Sider af Bejen.

„„Tgaar,““ sagde Herman, og sprang af Hesten, „„hørte jeg af en Tigger fra Mühlhausen, at Man havde Noget ifinde mod Gehofen, og da jeg vidste, at I var der, Hr. Greve! bevæbnede jeg i en Hast disse eders Svende. Gud være lovet, at jeg kom tidlig nok for at befrie Eder af Oprørernes Bøld!““

„Nu vare vi Tre for det første reddede; men Hermanntrude og Agnes! — Jeg foreslog strax, at vi skulde søge at indhente dem, og Berther understøttede mig af al Magt. Grev Stollberg meente vel, at de allerede vare alt for langt borte; men da jeg forestillede ham vor Ridderpligt, da jeg bad ham betænke, om hans elskede Agnes havde været een af de Bortførte, gav han endelig efter. Tre af Rytterne stige af, og overlode os deres Heste, medens de selv sadde op bag trende af deres Cammerater.“

„Forgjæves vare alle vore Bestræbelser. Vi rede først ind paa en Tjørvej til Benstre — den endte ved et stort Kjør, og vi maatte tilbage. Nu troede vi at have truffet den Rette; men da vi havde fulgt den nogle hundrede Skridt, deelte den sig. Ogsaa vi deelte os, da vi ikke vidste, hvilken var den Rigtige; og see, efter et Kvarteers Forløb stødte vi sammen ved en Kulsvierhytte. Da vi havde faaet Beboeren ud, og han havde viist os, hvorthen vi skulde ride, begyndte Dagen at bryde frem. Kort sagt: da det blev fuldkommen lyst, og vi kunde overse Egnen vidt og bredt foran os, opdagede vi til vor Harm ikke Andet, end en Hær af maaffee et Par tusinde Bønder, der i en halv Miils Fraastand marscherede til Mühlhausen. Hvad

Andet var da for os at gjøre, end at søge den nærmeste Vej til Grev Stollbergs Slot. Gud veed bedst, i hvilken Sindsforfatning Werther og jeg ankom der." —

Her ville vi afbryde Ridder Ruxlebens Fortælling, uden at opholde os længere ved hans smertelige Beklagelser over hans Elskedes Død, eller ved Stollbergerens bittere Harme, da han savnede sin eneste Datter, eller ved den endnu ulykkeligere Hans von Werthers angstende, nagende Sorg — han som havde ført sit Hjertes Pige i Fordærvelse, og nu maatte desto dybere følge sin Broder for den saa grusomt forurettede Fader.

Vi ville derimod føre Læserne ind i selve Oprørernes Værksted, og gjøre dem bekendte med nogle af disse rasende Sværmere, fra hvem den Udelæggelsens Vederstyggelighed gik ud, der hærgebe en af Tydslands skønneste og meest velsignede Egne.

II.

Torvet i Mühlhausen vrimlede af Mennesker: Borgere, Bønder og Kvinder af Almuestanden trængte sig imellem hverandre henimod Raadstuetrappen, der var besat af Hellebarderer. Begge Fløjderene stode vidt aabne; og i Baggrunden af den store Sal sad, paa en Slags rødtrætrucken Trone, Stadens selvgjorte Borgermester, den formædlest sine oprørske Præfener fra Zwickau, Altstedt og Nürnberg forjagede Præst Thomas Münzer. Han

var iført en lang og viid Præstekjole med uhyre Ermer, og Pibekrave. I sin højre Haand holdt han opret et stort Sværd — hvis Knap han støttede paa Knæet — i den Venstre Bibelen. Hans langagtige, smalle, graagule Ansigts Fælg ved forøgedes endnu mere ved et rustfarvet Skjæg. Et Par lysegraae, matte Djne, plirede frem under dybt nedtrukne tykke Bryn. Kun naar han blev heet i Tælen, trak han de Sidste højt op i den surede Pande; og de vidt opspilede Djne stirrede da stivt lige ud, som om de tilhørte et Vorbillede. Paa en Tabouret ved hans højre Side sad Borgermesterinden, en trind, rødmutet, ensfoldig Ting; kostbart, men naragtigt udmajet. Hendes Hoved bar en spids Gyldestykkets Hue; og hendes klummede Figur var indhyllt i sort Fløjel, rigtbroderet med Perler og bebræmmed med mæssige Guld- og — Sølvfrindser, altsammen Kirkeran — Alterklæder, plynndrede fra Kloostere og omhyede til Statsdragt for Prophetens Hustru. En hvid, meget bred, Halskrave stod strittende ud fra hendes pluserøde Kjæver. Ved Tronens venstre Side stod Stadens Skarpretter med sin Dre paa Nakken, og foran den sadde de tvende Raadmænd, Simon Häfrizer og Balthasar Haubmayer — de to eneste af Stadens rette Embedsmænd, som havde været fejge eller lumpne nok til at vedblive deres Betjening under den foragtelige fanatiske Münzer. Forklarligere vorder denne deres Nederdragtighed, dersom det Rygte: at de selv hemmeligen skulde have indbudet Sværmeren, er grundet paa Sandhed. Deres Dpførsel

under hele Rødselsperioden synes virkelig at lægge Vægt i denne Beskyldning.

Salen var fuld af Münzers troeste Tilhængere og Haandlangere; kun den midterste Deel fra Tronen hen til Døren var bar, at han kunde have frie Udsigt til Torvet, og selv sees derfra i al hans Herlighed. Saa snart Morgensolen havde kastet sine første Straaler paa Stadens Taarne, løftede han Sværdet iveauet, sankede det atter, og raabte: „Nu sættes Retten i Jehovas Navn! Herren vil dømme sit Folk! — Hvo som have Noget at andrage, træde frem!“ Paa denne Opfordring nærmede en liden mager Skikkelse i Præstekjole sig Tronen, lagde Armene over Kors paa Brystet, og bøjede Hovedet næsten til Jorden. „Dael, Du troe Tjener!“ sagde Münzer huldslig: „sig frem, Gehilf! hvad er din Begjæring?“ „Seg kommer“ svarte denne, idet han rettede sig lige op, „jeg kommer at klage over en Uederslyggelighed og et Forerie, som er bedrevet i Israel: Gottfried Krumhals af Herrens Stad Mühlhausen haver talet bespottelige Ord mod Dig, Du Guds Mand, og sagt, at Du borde bevise med et Tegn, at Du var kommen fra Gud.“ „Hvor er den Belials Mand?“ spurgte Münzer. Præsten vinkede, og fra en Sidedør kom tvende Bevæbnede snart med en gammel Borger af et ædelt og frimodigt Udseende. „Du forlanger et Tegn af mig, Ven?“ sagde Propheten: „Belan! ikke for din, men for de Troendes Skyld skal det gives Dig: see! jeg siger Dig, i dette Øjeblik staa vore Brødre for Porten med Rov og Bytte, med Folk og Fæ, med

Kvinder og Børn, som de have taget i de Ugudeliges faste Stad Behofen, den de inat have ødelagt med Ild og skarpe Sværd. Men Andre til Exempel vil jeg sætte Dig selv til et Tegn i Israel — din gudebespottelige Tunge skal udrides af din Hals, og nagles fast til Døren af dit Huus." Borgeren traadte et Skridt fremad: „Thomas Münzer!" sagde han med stærk og fast Stemme, „hør mig een gang for Alle! Vend om fra din formastelige Galskab, og hold op at forføre dette forblindede Folk! See! Hævnens Sværd hænger allerede over dit Hoved — flye, før det er for sildt! og lad dog ikke mere uskyldigt Blod komme over Dig og disse Forvildede! Og I, mine ulykkelige Medborgere —" Længere fik han ikke Lov at tale; thi Münzer skreeg som en Rasende: „Bort, bort med ham! ud med ham i Hinnochs Dal! Ilden fortære hans Krop! og hans Afte adsplittes for alle Vinde!" Det samme Raab istemtes øjeblikkeligt af hele Forsamlingen; og under Slag og Forbandelser førtes den uskyldige Dling ud til Stadens Rætersted, hvor han snart opgav sin And paa Baalet. Hans Huus blev plyndret og sløffet, og hans Ejendomme henbragte under det offentlige — det vil sige: i Münzers — Skatkammer. Rædsel greb de bedre og fornuftigere af Indvaanerne; men den bandt ogsaa deres Tunger; de vare i den fanatiske Landes Vold, der tilligemed de hidkomne Bønder udgjorde den langt større Deel. Der var dem intet Andet tilbage, end at sukke, tie og bie efter Frelsens Stund.

Neppes var Slagtofferet ført bort, før Münzers Spaadom gik i Opfyldelse. At han ved Tilbud havde faaet Underretning om Togets Udsald, det var kun nogle faa af hans Fortrolige bekendt. Hvad Under altsaa, at den store Hob blev overbevist om hans prophetiske Gaver, da den virkelig saae den natlige Røverhær ankomme med de betegnede Trophæer? Saa snart Münzer af Bevægelsen mellem de paa Torvet Tilbageblevne mærkede, at Toget nærmede sig, rejste han sig op og raabte: „Herren haver talet Sandhed ved min Mund; saa sandt som jeg lever, der kommer Joab med Sejr af Krigen.“

Med Sækkepiber og Skalmeyer i Spidsen, Fangerne og Byttet i Midten, trak nu Røverhæren op paa Torvet. Münzer traadte hen i Raadhuusdøren, og overskuede med stummel Glæde sin Armee og dens medbragte Rov. Han hilseedes med hiint bekendte Løsen til Blodsudgydelse og al anden Udaad: „Herrens Sværd og Gideons!“ Nu gik den ny Joab — Munkens Pfeifer — frem, steg op ad Trappen, bøjede et Kne for Gideon, og begyndte at aflægge sin Rapport. Dette i Fanatismens Historie kun altfor bekendte Afstem, var — hvad det Legemlige angik — det aldeles Modsatte af Münzers. Lav, sør, bredskuldret, bar han sit store, sortlokkede Hoved med en Generals Værdighed; et tykt Knebelbart skjulte Munden og et Stykke af Hagen; store, brune Dine rullede med Lovens Vildhed; hele den firrkaarne Kolos var staalklædt fra Tæse til Fod. Disse tvende Folketorforere vare ogsaa hinanden temmelig ulige med Hensyn til indvortes Egenskaber. Münzer var

stolt, fremfusende, men ustabig i sine Planer og Forsætter; besad et kunstigt — i Begyndelsen af Faren desperat — Mod, men det holdt ikke ud ret længe, og gav snart Rum for hans naturlige Fejghed. Han var forsængelig og gjerrig; han var grusom, men det var Rævens og Maarens Blødtørst, der myrde i den ubevogtede Hønsesgaard. Han var endelig — som alle fejge Tyranner — troløs i højeste Grad, og opofrede med koldt Blod sine troeste Tilhængere for at berige og frelse sig selv.

Pseifer derimod var sindig, usørfærdet i de allerstørste Farer, snu, taus og tilbageholden. Han sparede vel ikke paa Blod; men ødslede ej heller dermed uden Hensigt — hans Grumhed var Lovens. Han var just ikke stolt; men han foragtede alle Andre; han var egentlig ikke gjerrig, men han kunde ikke taale, at Andre vare rige. Kun i Henseende til een Last var der Intet at tage fra den Ene og lægge til den Anden — de vare Begge i lige høj Grad vellystige.

Det Fortrin alene havde Münzer over den langt klogere og modigere Pseifer: hans Talegaver. Ikke menes hermed den sande Veltalenhed; men hiin Kunst, at kunne tale i Hobens Tone og Smag, med Styrke og Estertryk, samt med Anvendelse — rettere Misbrug — af bibelske Udtryk og Talemaader. Paa Prækestolen havde han tilegnet sig denne Færdighed, og, understøttet af vilde Fagter og en tordnende Stemme, kunde den ikke blive uden mægtig Virkning paa den sandfælsige Mængde, der desuden fandt sig uimodstaaeligen henrevet af Trolbømsordet: Frihed. Thi Bedrageren

harangerebe aldrig Almuen, uden at tordne mod Paven, Kongers, Fyrsters og Adelsmænds Tyrannie, og at forjætte dem Frihed fra alle disse Undertrykkere, hvis Nag rigtignok laa saare tungt paa de lavere Glasser i de fleste af Tydsklands Egne. Pfeifer havde under sin Munkesopdragelse lært at tie, men ej at tale. Han tænkte langt dybere end Hiin; men da han ej var istand til, med Kraft og Hurtighed at fremlægge sine Tanker, maatte han just af denne Aarsag finde sig i at spille en underordnet Rolle, og at see den over sig, som han selv ret vel vidste, han var istand til at oversee.

Da Pfeifer i sin Beretning kom til at fortælle om Blodbadet paa de Overblevne i det erobrede Slot, smilte Münzer som En, der just har sunket en liflig Drif; men da han hørte, at Grev Stollberg — hvem han ret inderlig higede efter at faae i sin Vold — var undsluppen, fulde hans Harmes vift have udtømt sig over Generalen, hvis han ellers havde havt Mod dertil. „Saa er da Drebb ikke i din Haand?“ raabte han, „men saa sandt, som jeg lever! faaer jeg ham fat, da vil jeg kærste hans Rjod med Torne af Drøken, og med Tideler.“ Pfeifer taug og smilte under Anebelbarten. „End Seebe? Gehofen?“ spurgte han atter, „er han falden eller fangen?“ „Ingen af Delene“ svarte Hiin, „Herren maa have slaget ham med Forsærdelse; thi han var ingensteds at finde.“ Münzer stampede i Jorden, og begyndte derpaa — som for at trøste sig selv — at overflue Byttet og Fangerne. De Sidste bestode af fem eller sex — tildeels saarede — Ridderesvende, en

halv Snees Fruentimmer, og ligesaa mange Børn. Bagerst i Hoben stode Agnes og Hermuntrude, Begge beslædede. „Hvo ere disse to Menneffens Døttre?“ spurgte han med forskilt Eiegyldighed. Pfeifer, som gjerne vilde have beholdt dem for sig selv, og derfor havde tilladt dem at bedække deres Ansigter, svarte i samme Tone: „Derom har jeg endnu ikke erkyndiget mig; formodentlig løsagtige Kvinder, som hine adelige Hørfarle pleje at holde.“ „Vi ville dog engang adspørge dem!“ sagde Münzer, „lad dem føre herop!“ Med disse Ord gik han ind, og satte sig paa Tronen.

Da de ulykkelige Piger langsomt og besværligt — thi den Stærkere maatte næsten bære den Svagere — gik op ad Raadstuetrappen, herseede blandt alle Tilstedeværende en dyb Taushed: Man kunde have troet, at en Henrettelse skulde gaae for sig, og at tvende Synderinder vare i Begreb med at bestige Skaffottet. „Træder kun bristigt frem, kjære Børn!“ hviskede Pfeifer, som fulgte tæt bag efter dem, „svarer frimodigt og bestedent, og glemmer ikke, at jeg har lovet at beskytte Eder — det er Münzer, der sidder!“ Saa snart de vare komne ind i Salen, kastede Hermuntrude sit og Agnes's Glor tilbage, og gik med den Sidste under Armen hen mod den af deres høje Skjønhed næsten forbausede Münzer. „I seer her“ begyndte hun, „tvende høist ulykkelige, som anraabe Eder om Retfærd og christelig Medlidenhed. Eders Folk har overfaldet og voldeligen bortført os fredelige og værgeløse Kvinder. Vi vide ikke, hvor-
med vi eller Vores kan have fornærmet Eder, og derfor bede vi,

at I ville sende os tilbage til vore Slægtninge." Münzer betragtede dem verelviis med Bøllstens graadige Blikke, som om han ikke kunde bestemme sig til, hvem af dem han først skulde udkaare til Offer for sine vilde Begjerligheder. Det varte en Stund, inden Hyklereen kunde udbrøde i følgende usammenhængende Ord: „Det er Herrens Villie, mine Børn! — den kan Ingen modstaae — det gjælder om eders Sjæles Salighed — stakkels uhykkelige Skabninger! I ere vist endnu ugjensfødte — i Djævelens Strikker; men værers frimodige! eders Synder kunne endnu vorde Eder forladte — jeg vil selv arbejde paa eders Omvendelse — at sende Eder tilbage? — Lam iblandt glubende Ulve! det forbyde Herren!" Da Hermuntrede hørte denne ildevarslenende Salimatis, sank hendes Haab. Hun vilde have spurgt om sin Broder, om Murlen og bedet for dem, hvis de endnu maatte være ilide; men nu besluttede hun at henvende alle sine Bønner og den sidste Levning af Haab til den Uhyklige alene. „Hvad? tilbage til eders Slægtninge?" blev Münzer ved: „Hvo ere vel disse Slægtninge?" „Agnes af Stollberg! svarte Hermuntrede med et smertefuldt Djekast til sin Medfange. Hævnjærrighedens Lue underløb Skurkens gustne Kinder. „Ha! est Du, denne forhærdede Philisters Datter?" raabte han: „Hvorfor svarer Du ikke selv?" „Sorg og Skæk binde hendes Tunge" sagde Hermuntrede. „Dg hvo est Du," spurgte han denne, „som taler såd kæk for Eder Begge?" „Gehofens Søster" svarte hun, og beslørede med det samme Agnes og sig

felv, og Begge bleve staaende taufe og ubevægelige, som Dødsdomte, der hvert Djeblig vente det drabende Hug.

Münzer vendte sig til sin Kone. „Martha!“ sagde han med Salvelse, „gør Barmhertighed mod disse tvende Bildfarende! tag dem i dit Huus og røgt dem vel — de ere paa Salighedsens Vej!“ Damen rejste sig stift i sin stive Stads, nikkede fornemt, vinkede ad dem, og gik, efterfulgt af dem og fire Borgerkoner — som udgjorde hendes kvindelige Hofetat — ud af Raadhuset, over Torvet, og ind i den ligeoverfor beliggende Borgermesterresidents.

De tvende Dyrerørhøvdinge saae endnu efter de Bortgaaende — den Ene med paataget Kulde, den Anden med forstilt Medlidenhed, — da en ny Scene paa det Behageligste fængslede Begges Opmærksomhed.

Fire fortklædte Mand, med hvide Kjeppe i Hænderne, traadte med dyb Reverents ind i Raadstuesalen, fremstillede af den afsthyelige Gehjlf som Deputerede fra Staden Frankenhause; og deres Grendes var hverken meer eller mindre, end at indbyde Propheten til at gjæste deres Fædreneby i Spidsen af sin Hær, at han ved sine hellige Baabens Magt maatte beskytte de Troende sammesteds, der bleve haardt betrangte baade af Amalekiter og Midianiter (Lutherske og Catholske). Ved denne velkomne, smigrende Begjæring følte han sig greben af Anden, og rejste sig, for at lade det indvortes Lys skinne over Folket.

„Herrens Aand —“ sprubede han med vidtopspilede Dine „— har aabenbaret sig for Eder, som laae i Dødens Skjgge; han har lært Eder at undflye den overhangende

Straf; thi for eders, I saa Retfærdiges Skyld, vil jeg spare Staden, hvorvel jeg allerede havde sagt til min Sjæl: naar jeg kommer til Frankenhauseu, vil jeg nedbryde dette Taarn, og lægge disse Gudsbespotters plat øde. Vel Eder, at I have forladt eders Urimeligheder, eders dumme Afguder Moloch og Baalberith, Paven og Luther! Den Sidste kjender vel Lyset; men han sætter det under en Skjeppe; thi han gjør Pagt med Konger og Fyrster, at sælge Eder alle hen i Trældom. Jeg er den, som skal komme, som gjør Alle frie og lige. Luther vil lære Eder at troe paa Bibelen; men det er ikke nok; han glemmer det indvortes Lys, som Herren forunder de Troende i Drømme, Syner og Aabenbaringer. Bedet, saa skal det gives Eder! beder indstændig! holder det med Herren Dag og Nat, forlanger det af ham, ja — vil han endnu ikke give det — saa truer og bander!*) thi ligerviis som Jacob fordum brødes med Herren, saaledes skulle ogsaa vi med Magt tiltrodsø og tilkæmpe os Lyset og Friheden." —

I denne Tone vedblev denne Amphibie af Sværmer og Hykler saalænge, til han udmattet nedstank paa sin Trone; men det Ansøgte torde vel for Kæserne være nok til en Prøve. Vi ville altsaa blot tilføje: at et almindeligt Bifaldsstraal ledsage denne affindige Snak; og at det derefter blev besluttet: at Münzer selv, i Spidsen for en Deel af hans Hørde, næste Dag skulle drage mod Frankenhauseu.

*) Dette formastelige Daarekistefnak ere Münzers egne Ord.

Nogle af hans Disciple bleve strax udsendte i de omliggende Egne for at opføre Almuen, og bringe den til at forene sig med Hovedhæren. Pseifer skulde blive tilbage som Viceborgermester i Mülhausen. Resten af Dagen og den paafølgende Nat tilbragtes med de affærligste Udsvævelser. Der herskede en aldeles ubunden Frihed i Tale og Gjerning, saavelsom den fuldkomneste Lighed i alskens Uteerlighed. Dovent, liberligt Kjøbstædpat kappedes med raa Landsbypøbel i Udsvævelser af enhver Art. Bellystige Kvinder toge levende Deel i disse Bacchanalier, og selv mangfoldige af de mindre Fordærbede, ja selv af de tilforn Skikkelige og Erbare, bleve henrevne af det forførende Exempel. Manges forhen agtbare Borger, der saae at Alt nu, i Ordets vidtløftigste Betydning, var Fælledsgods, at Øverst og Nederst var lige højt, og at jo galere jo bedre: tænkte det var vel bedst at lange til Fadet med, inden de Andre havde tømt det; svang sig derfor ud af sin forrige snævre Virkefreds, hvor der nu for ham Intet mere var at bestille, og sprang — halvt af Desperation — med i Taranteldansen. Nogle gik med for et Syns Skyld, af Frygt eller Klogskab; men holdt sig dog i temmelig ædrue Sindssforfatning. De Færreste holdt sig indelukke i Skjul med deres Familier, ventende med Rette en snar Forløsning fra denne sodomitiske Fordærvelse. Men deres Stilling var angstelig og fuld af Fare; og ikke faa af disse bleve Offere for gammelt Uvenskab eller ny Dandskab, fremdragne af deres Tilflugtssteder og givne den vilde Hob tilpriis.

Dog — her ville vi atter lade Forhøjet falde for en Scene, hvis nøjere og længere Beskuelse skulde maaffee opvække lige saa megen Væmmelse som Gru; og hellere henlede Tilskuerens Blik paa en Person, der — foruden Medsyn — ogsaa torde fortjene hans Agtelse.

Hermuntrude Gehofen mistede i sit femtende Aar sin Moder, en ædel og fremfor Tidsalderen oplyst Kvinde, som med en Ridderfrues — meer paa Aands end Standsfortrin — velgrundede Selvfølelse og Værdighed i Forhold og Væsen forenede en agtbar Borgerkones blide, huuslige Dyder. Hun havde næsten fuldbendt Datterens simple og sikre Opdragelse til retskaffen Hustru, da hun døde; men endnu før sin Vortgang torde hun vove at anbetroe den unge Pige Huset's Bestyrelse og den efterlevende Ægtefælles Trøst og Pleje. Ogsaa han fulgte snart sin inderligen elskede Hustru, og saaledes var da Hermuntrude Huusmoder før hun blev Hustru; ja endnu før hun var ret fuldvoren Jomfrue. Hun saae sig i den Nødvendighed, at maatte være Moder endnu meer end Søster for sin fire Aar ældre, eneste Broder, og at maatte styre og holde til Arbejde og Drøden et efter Tidens Brug ikke lidet Antal kvindeligt Tjende. Ved denne uundgaelige Livsskillings hændes end mere hendes naturlige nedarvede Selvfølelse, der desforuden under en mild, men fornuftig Opdragelse aldrig havde været nedkølet. De vanskelige Forhold, i hvilke den sertenaarige Pige befandt sig, stærkede hendes bestandige Opmærksomhed paa sig selv og Andre, samt æggede hendes Mod til at bekæmpe og overvinde de mødende Vanskeligheder. Flere Forsøg af Tjendet

paa at føre den uerfarne Bestyrerinde bag Lyset, vel endog paa at tiltage sig utilbørlig Magt og Myndighed; Kvin- dernes indbyrdes Kabaleren, og de deraf opstaaende Stridig- heder — alt dette var en Skole, i hvilken Hermuntrude lærte Menneſkekundſkab, Klogſkab, Beſindighed og en aldrig udeblivende Aandsnærvaarelſe. Lægge vi hertil: at Tabet af Fader og Moder havde tidligt gjort hende fortrolig med Modgang og Hjerteforg; men ogſaa lært hende at ſøge Raad hos ſit eget Hjerte, i ſin egen Forſtand og endnu mere i in- derlig og tillidsfuld Bøn til den uſynlige Hjalper, der ofte udfirækker ſin frelſende Arm, naar ſaa Andre ville og Ingen kunne: ſaa vil vor Frygt finde ſine Grænſer, naar vi ſee den, ikke ſaa ganſke værgeløſe, ridderlige Møe kæm- pende mod den — ſelv paa Spidsen af ſin frygteligſte Volds- magt — foragtelige Mæn- ſker.

Neppe havde hun med ſin aldeles modſaldne Veninde beſundet ſig en Timestid i det for dem anviste Værelſe, før en Pige af et frækt Udſeende kom ind, og forkyndte hende med et tvetydigt Smil: at hun iſfortøvet maatte følge med til Hr. Borgermeſteren. „Hils ham“ ſvarede hun al- vorlig, „at jeg finder det mere paſſende, at han kommer til os; om han ellers har Noget af Vigtighed at meddele os.“ „Jo!“ ſagde Pigen højt og næsviift, „jeg ſkal rig- tig bringe Hr. Borgermeſteren deres Svar: jeg tænker ellers,“ lagde hun i Bortgaaende til „at Frøknene ſiden give lidt bedre Kjøb.“ Kort efter traadte han ind med ſin Kone — Mogle mene, at hun kun var hans Diſſopperſke — og, under det Paaskud, at Værelſet var for lidet til Tvende,

befalede han denne, at anvise Agnes et Andet. Forgjæves vare Hermuntrudes Indsigelser, og snart befandt hun sig ene med Skurken.

"En ny og bedre Tingenes Orden —" sagde han, "tager sin Begyndelse, og alt det gamle Papisterie vorder afkaffet. I seer, mit Barn! i mig den Mand, som Herren haver befalet at rense sit Tempel, og hvem han undertiden værdiger at aabenbare sin Villie. Saaledes haver han — endnu inden jeg saa eders legemlige Ansigt — i en Drøm viist mig Eder som min tilkommende Medhustru —" Her holdt han op, og kastede et forskende Blik paa hende. Hun saa Velsigtlingen dristigt og strængt ind i Ansigtet. „Münzger!" sagde hun højt og langsomt, „I taler ikke med et villieløst Barn, eller enfoldig Gjante, der skulde lade sig lue af frække Ord, eller bedrage af foregivne Aabenbaringer. Jeg holder mig alene til Guds Aabenbaring, og den byder baade Eder og mig: Du skalt ikke bedrive Hoer!" Münzger, pludselig forbløffet ved denne uventede alvorlige Tiltale, kunde ikke saa strax fatte sig; men kom en Smule ud af Takten. Han tog sig om Skjæget og gjorde nogle Skridt frem og tilbage, inden han gjenfandt den først angivne Hylertone. Han traadte atter tæt hen foran hende, rettede sig, og sagde myndigt og belærende: „Abraham havde tvende Hustruer og det blev regnet ham til Retfærdighed; Jacob ligesaa — vil I anklage Guds Udvalgte, Barn?" „Hvad dengang" svarte hun „var tilladt, blev siden ophævet og forbudet ved Christum!" Münzger skiftede Farve; Sandheden slog ham. Men denne havde han forlængst baade kjendt og

fornægtet; derfor kunde han snart fatte sig igjen. "Kvin-
derne" raabte han „maae tie i Menigheden! Jeg er ikke
kommen for at disputere med Eder om Religionens Sandhe-
der; men —" lagde han med paataget Højtidelighed til —
men for at forkynde Eder Herrens og min, hans Tjeners,
Willie." „Herrens Willie" svarte hun lige saa højtideligt
„er den, at vi skulle leve et kyndt, tugtigt og ærbart Livnet;
og denne er langt helligere og stærkere end eders, eller noget
andet Menneskes syndige Willie." Han tabte nu, eller i
Harme bortkastede sin Stinkhelligheds Maske: „Hvis Willie
her er stærkest," raabte han, „eders eller min, det kan snart
vise sig; dog —" vedblev han med noget lavere og roligere
Stemme — „ville vi først forsøge den mildere Vej. I er
en ret fornuftig Pige — hvad det Timelige angaaer —
Klogskab borde raade Eder, til at høre eders svage Willie
under min, som I dog ikke er istand til at modstaae. Det
vilde være godt, saavel for eders egen, som for eders Vnners og
Slagtingers Skyld." Ved disse Ord kastede hun et gjen-
nemtrængende Blik paa ham, og sagde: „Jeg og mine Ven-
ner staae i en langt Stærkeres Haand. Har I end for en
Tid Magt over mit Legeme—min Willie skal I aldrig tvinge
— hvormeget formaaes I vel over disse?" Hun taug, og
ventede nu nogen Oplysning om sin Broders og sin Elfs-
des Skjæbne. Han, som ikke strax mærkede hendes Hensigt,
svarte: „Hvad jeg ikke haver kan jeg faae; Dren ligger
allerede hos Roden af Træet." „Münzer!" vedblev hun
„forsynd Eder ikke! Hvil Agnes og mig tilbage til hendes
Fader eller min Broder, og forlang i Løsepenge Alt hvad

J vil!" Her begyndte han at mærke, hvilke Fordele en Løgn kunde give ham. „Grev Stollberg?" raabte han „eders Broder? Hvem skulde de vel løse? Vid de kunde løse sig selv!" „Er min Broder her? sagde Hermuntrude med et Smertesuk, „da viis os den Barmhertighed, at vi maae see og tale med hinanden!" „En Barmhertighed kunde være den Anden værd" svarte han grinende, „sejer J mig, saa sejer jeg Eder." „For saadan Priis" raabte hun foragteligt, „kjøber jeg mig ikke Gjensynet af mit Hjertes Broder; om jeg end ikke skulde see ham mere i dette Liv; men—" sagde hun efter nogen Betænkning, for at skaffe sig Visshed — „lad min Broder bringe herhen! Han er min Formynder og sødte Værg — hans Villie er jeg forpligtet til at underkaste mig." Münzer, der nu anede hendes Hensigt, tog sig om Hagen med et listigt Smil; men inden han kunde svare, blev Samtalen pludselig afbrudt. — Der var mellem nogle af Svarmerne opstaaet en hæftig Drøftelse over et Punct i den ny Lære, og uden Prophetens Mellemkomst faae den ud til at kunne have alvorlige schismatiske Følger.

Klædebragten var nemlig en væsentlig Gjenstand for Gjendøbernes religiøse Reform. „Man maa" — lærte de — „stedse see barst og mørk ud, lade Haar og Skjæg vore, bære grove — som helst — pjaltede Klæder og Skjorter; altsaa, der saameget muligt ligne Johannes den Døbers." Og her opstod nu det vigtige Spørgsmaal: om vort Blaarlærred var godt nok til Skjorter, eller om det skulde blandes med Gedehaar. Nogle paastode: at det Sidste var

uomgængelig fornødent; Andre — lidt mere moderate — antog den Betingelse: om Gedehaar vare at faae. Pfeifer saae sig ikke istand til at decidere i dette vigtige Dilemma, og derfor lod han Hovedet hente, som langt om længe løste Knuden med den Erklæring: „at naar Gedehaar ikke kunde overkommes, skulde Blaarlærred ansees for reglementeret; kun maatte det være libet skættet, og saa rue og fuldt af Skæver, som muligt.“

Men inden denne vigtige Kjendelse faldt, nærmede sig Tiden til Opbrud mod det arme Frankenhauseu; og Münzger fandt — for denne religiøse Strid — ikke for det første Lejlighed at fortsætte den amoureuse. — Denne Afbrydelse befriede vel altsaa Hermuntrude for Djeblikket fra Oprørerhøvdingens forhadte Nærværelse; men foranledigede tillige, at hun maatte følge ham paa Røvertøget. Thi deels tog han i Betænkning at lade hende tilbage hos Pfeifer, hvis Skjodesynd, var ham ligesaa bekjendt, som hans egen; deels tilloob hans ved Modstanden endnu hæftigere opbidsede Begjerlighed ham ikke at slippe Offeret af Synne. Den næste Morgensol saae hende i Midten af Nordbrænderhorden paa en Vogn hos tvende af Münzgers Kvinder. Porten lukkede sig mellem hende og den ulykkelige Agnes.

Grev Wolff von Stollberg besad sin Families hele Stolthed; var dertil opfarende, myndig, og taalte aldeles ingen Modsigelse. Han havde altsaa opdraget sine Børn paa en ganske anden Maade, end Ridder Gehofen, og da hans Hustru var bortdød fra disse — en Datter og en

noget yngre Søn — i deres spæde Alder savnede de den, som skulde have formildet og lettet det Haarde og Underkuende i den faderlige Strængheid. Agnes — det ældste Barn — var især Gjenstanden for de ofte frygtelige Yttringer af en, ligesaa ofte, ubesøjet Brede. Hun lærte da tidlig at lyde, og idelig at skjælve, og hendes Kjerlighed til Faderen maatte derfor stedse blive hendes Frygt for Herren underordnet.

Hvad Under: at den fra Faderhertet Bortviste kastede sig med sin hele Kjerlighed i den vakke skønne ridderlig-ædle Hans von Werthers Arme? Hvad Under: at hun — truet med en gammel og barst Gemal, under Udsigter, at ombytte eet Nag med et Andet — gav efter for den elskede Ynglings Overtalelser, og, under Faderens Graværelse, flygtede med ham til Gehofen? Hun var jo vant til selv ingen Billie at have; men stedse blindt hen at følge en Andens: fra det Djævlisk af, hun overgav sig til Elskeren, arvede denne Faderens ubetingede Magt og Myndighed.

Men Angeren over dette Fejltrin forfulgte hende uafslægelig, overgjød hende Kjerlighedens Bæger med Malurt, og gjorde hende end mere frygtfuld, raadløst og villieløs, end hun tilforn havde været. Med bange Anelser see vi attsaa denne svage, værgeløse Skabning i den frygtelige Pfeifers Bold. Ved at vide hende skilt fra sin sidste Beskytterinde, og overgivet til en samvittighedsløs Ridding, gribes vi af samme benouende Følelse, som naar vi see Duen under Forfølgelse af Høgen — en angstelig Tagt, hvis Udfald ikke kan vorde tvivlsomt.

III.

Churfyrst Friederich af Sachsen laa for Døden
 paa sit Slot i Weimar. Ved hans Seng sad hans
 Broder Johan og Grev Albrecht af Mansfeld, og
 hørte den døende Herres sidste Villie. Da mældtes og ind-
 lodes Grev Wolff af Stollberg. Den søge Første
 rakte ham sin Haand: „Velkommen og Farvel, kjære Stoll-
 berg!“ sagde han med et venligt Smil og sagte Røst.
 „Herren“ svarte denne dybt sukkende, kalder Eder i en be-
 drøvelig Tid; det arme Sachsen vil dobbelt føle eders Savn.
 Friederich saae kjerlig til sin Broder, lagde sin Haand
 paa hans, og sagde: „Her er den, som vil erstatte det; til
 mit Hjertes Broder overgiver jeg trostlig Folk og Land.“
 „Gud give“ svarte Greven, „J kunde have overgivet det i
 en bedre Tilstand!“ „Hvorledes?“ spurgte Friederich, og
 rejste sig overende, „hvad mener J dermed, Hr. Greve?“
 Prinds Johan blinkede ad ham; men han mærkede det
 ikke, og sagde: „Det være langt fra mig at tilskrive eders
 Bemsældighed de Ulykker, som nu skeer; jeg selv har jo til-
 gemed de fleste andre større og mindre Magthavende ringe-
 agtet Gjæringen og dens Ophavsmand.“ Friederich fæ-
 stede atter sit Blik paa Broderen, og spurgte: „Er det om
 den halvfornykte Præst, han taler? Er der Noget med ham
 nu?“ „Det er den Samme“ svarte denne, „som J, Hr.
 Broder! ifjor Høst havde stævnet herhid for sine oprørske
 Præstener.“ — „En jammerlig Person! —“ afbrød den
 Syge, „jeg ynkedes over ham, saa taabelig og feig var han,

og lod ham gaae med en Skrivelse til hans respective Vorig-
 hed, at Man skulde indspærre ham, som vanvittig, isald
 han atter begyndte paa sine Krøniker. Jeg husker endnu
 —" vedblev han, idet han atter lagde sig tilbage i Sengen
 „— hvorledes Vagten herude i Slotsgaarden gjorde Løjer
 med ham, da han gik bort: den Ene vilde spaaes; den An-
 den vide, naar Verden skulde forgaae: den Tredie plukkede
 ham i Skjæget — naa! og han?" „Er nu Borgermester i
 Mühlhausen!" tog Stollberg Ordet. — „En Comedie,"
 sagde Hertug Johan med tvungen Munterhed, „som Bor-
 gerne spille med dette gale Mennecke!" „Det er ingen Co-
 medie, med eders Raades Tilladelse!" afbrød Greven, „men
 et blodigt Spil, ligesaa farligt som Frankernes og Schwa-
 bernes ifjor. Almuen bliver rebellisk vidt og bredt; forla-
 der Huus og Hjem, drager til Mühlhausen, eller svar-
 mer omkring og afbrænder eet Herresæde efter det Andet—"
 „— Store Gud!" udbrød Churfyrsten, „og det hører jeg
 først nu?" „Hvorfor skulde I høre det før, kjære Hr. Bro-
 der?" svarte Johan: „det er ikke to Dage siden, jeg
 modtog Efterretningen om disse Optøjer. I eders Tilstand
 borde I ikke besvares med slige Fortællinger, dem Rygtet
 stedse forstørre og forværrer. Det hele kunde jo være endt,
 inden I behøvede at vide, det var begyndt." „Saa snart
 og let ender det ikke" vedblev Greven uden Skaansel med
 den dødsyge Herre: „Man regner allerede Bondehæren til
 over 10,000 Mand, foruden Mühlhauserne. Gehofen og
 flere Borge have de hærget med Ild og Sværd; jeg har
 selv været i deres Hænder. Deres Frækhed gaaer saavidt,

at de have — paa en for mig ubegribelig Maade — bort-
 stjaalet min Datter, Grevinde Agnes; dog uden ellers at
 molestere min Resident. Hun, Ridder Maternus og
 Flere ere for Øjeblikket i deres Vold," — Som han talede
 traadte Ridderen selv ind i Værelset. „Han altsaa ikke!“
 sagde Churfyrsten. „Hvorledes“ raabte Stollberg den
 Ankommende imøde, „Har I reddet Eder af Fangenskab?
 hvor er min Datter?“ „Om eders Datter —“ svarte han
 „— veed jeg Intet; men jeg har ikke været fangen. Det
 sagde Man om Eder, Hr. Greve! det glæder mig at finde
 Eder her; veed I Noget om min Søster?“ „Jeg veed, at
 hun hiin sørgelige Nat blev fangen!“ sagde han „forresten
 Intet.“ Ridderen sukkede, og traadte med et dybt Blik
 nærmere til Sengen: „Naadige Herre!“ sagde han, „jeg
 bringer Eder Hilsen fra Hertug Henrich af Brunsvig
 og Landgreve Philip af Hessen: de staae to Mile fra
 Staden med en Hær af 4,000 Mand, og bede at I vil for-
 ene eders Magt med deres, for at gjøre Ende paa Oprøret,
 inden det griber videre om sig.“

Churfyrsten folbede sine Hænder: „Herre, Du min
 Gud!“ bad han, „har jeg ved alt for stor Eftergivenhed
 givet Anledning til denne Ulykke, da ville Du tilgive mig af
 Naade! det var altid mit Ønske at gaae den mildeste Vej;
 hver mennefskelig Blodsdraabe har været mig dyrebare —
 skal det derfor rinde i Strømme? — Kjære Broder!“ ved-
 blev han, „Du vilde staae mig, staae nu ogsaa mit arme
 forblindede Folk! tag Du vor Commandostab! lad vor Hær
 blive saa talrig som muligt, at dens Størrelse maa indjage

Rebellerne Frygt og bringe dem til godsvillig Underkastelse! Hjerte Kjære Broder! jeg beder Dig for Jesu Skyld, anvend alle lemsfældige Midler, før Du strider til de strængere! Prøv først Formaninger og Trusler, før Du slaar til med Sværdet! og forman ogsaa vore Venner Brunsvig og Hessen til samme Sindighed! — Min Herre og min Gud! lad din milde, Almægt dog snarligten adspredde denne Skye, som formørker mit Livs Aften! lad din arme Tjeners sidste Gjerning her paa Jorden vorde Tilgivelse og Barmhertighed!" Han løftede sine matte Hænder mod Himlen, og vedblev endnu en Stund at bede i Tausched.

De Omværende græd. Den Døendes Broder lovede helligt at ære hans Villie, og gik bort, for — som han sagde — at give de Befalinger, han allerede, den Enge uafvidende havde udstædt. — Ridder Maternus maatte nu fortælle, hvad vi allerede have hørt, Historien om hans Fædrenehørgs Bestormelse og Undergang. Vi lægge blot til: at han, da han saae, at alt Forsvar var unyttigt, at hans Medkrigere vare enten faldne eller forsvundne, med Sværd og Skjold banede sig en Vej igennem Sværmen hen til den Side af Elottet, som vendte ud mod Skoven; at han her svingede sig ned af Muren ved Hjælp af et gammelt Lindetræes Grene, svømmede over Graven, fortsatte Flugten mod Vesten hele Natten og det Halve af den følgende Dag, til han hældigviis stod paa Landgreve Philip, hvem han nu fulgte til Brunsvig.

Han havde neppe tilendebragt sin første Fortælling, før Caspar von Ruxleben blev anmeldt og indladt. Hans Beretning lød endnu sørgeligere og rædsommere, end de

Forriges: Frankenhauseu var taget med Storm, og Grueligheder af enhver Art vare udoevete i den uhyggelige Stad. Kirkerne vare vanhelligede, Klosterne plyndrede, Munkene dræbte og Nonnerne skændede; og for ret at sætte Kronen paa sit Riddingeværk, havde den affhyggelige Münzer ladet flere velsindede Borgere brænde paa et Baal, der var oprejst af Raadhuusarchivet, hvorved Mangfoldiges Velsfærd: Skjæder, Obligationer, Enfers og Umyndiges Sikkerhed gik op i Røg og Rue.

Næste Morgen stode de forenede Smaahære opstillede udenfor Slottet. Den høje Syge befandt sig saameget bedre, at han siddende i en Lænestol kunde gjennem Vinduet tage Tropperne i Ojesyn. Hos ham befandt sig, foruden Hofpræsten og Lægen, Ridder Maternus von Gehofen, som, skilt ved Gaard og Gods, havde kun sig selv at fremstille i de Forbundnes Rækker.

„Mine Dine“ sagde Fyrsten til ham, „Naar mig fejl: kom hen til mig, unge Mand! og sige mig, hvo det er, vi have her for os!“

„Paa højre Fløj“ svarte Ridderen „holder Hertugen af Brunsvig i Spidsen for sine Cuirasferer; bag ved ham et Regiment Fodfolk og tvende Kartover; derefter kommer Grev Albrecht af Mansfeld med sine Ryttere; i Midten befinder sig eders Naades egne Tropper, eet Regiment Cuirasferer og tvende Regimenter Bøsseskytter; paa venstre Fløj seer I Landgreven af Hessen med Ryttere, Bøsseskytter og fire Kartover; samt Greven af Stollberg med eet Compagnie Cuirasferer.“

„Skjønne Folk!“ sagde Churfyrsten; „men det er mig en smertelig Tanke, at disse glimrende Vaaben skulle mørknes af mine Undersaatters Blod — noget til Venstre holde to eenlige Rytttere; den Ene skriver i Sandet med sin Landses; den Anden sidder ganske ubevægelig, og synes at stirre stivt ud foran sig.“

„Den Første“ svarte Ridderen sukkende „er min uhyggelige Søsters Forlovede, Ridder Rurleben; den Anden er Ridder Hans von Werther.“

„Werther!“ sagde Fyrsten forundret „den raske muntre Ungerfænd! han, som altid var den Første ved Tournering og Dans, stedse fyrrig og urolig, som hans Stridsvingst!“

Hans Munterhed er borte nu,“ svarte Maternus „han er den Uhyggeligste af os Alle.“

„Hvorledes det?“ spurgte Fyrsten. Ridderen tøvede Noget med Svaret; og inden han kunde give det, blev Opmærksomheden henvendt paa Anførerne, der nu fra deres forskellige Afdelinger samlede sig foran Fronten; kun Werther og Rurleben bleve paa deres Plads.

„Seg ønsker at tale endnu engang med dem Alle!“ sagde den syge Herre. Maternus gik ud og foredrog dem Churfyrstens Begjæring. De steg af Hestene, og traadte ind i Slottet; Hiin nærmede sig til sine uhyggelige Venner.

„Dersom denne Udrustning“ tiltalte Fyrsten de forsamlede Herrer, „gjaldt Landets Fjender og ikke dets Børn, vilde jeg glæde mig over eders Krigeres Skjønne Holding

og Anseelse; men nu bløder mit Hjerte ved Forestillingen om denne Forsamlings sørgelige Meed. Endnu er intet Forsøg gjort paa, ved milde Midler at bringe de Forvildede tilbage til deres Pligt. Lad os prøve et Saadant, mine Venner! og inden Høren drager ud, affende en sindig og forstandig Mand, som muligen kan tale de stakkels Menneſker tilrette!" Han taug. „Seg ærer eders gode Villie" begyndte først Hertug Henrich af Brunsvig; „men jeg frygter, denne Eftergivenhed, som Oprørerne maaskee kunde tilskrive Frygten, vil kun gjøre dem mere forstokkede, og fjerne Enden paa disse Affhyeligheder." „Endogsaa i dette værste Tilfælde," tog Landgreve Philip Ordet „skal det aldrig angre mig at have forsøgt, hvad Christen-Kjerlighed og Fyrstepligt byder." „Seg tiltræder eders Mening" sagde Hertug Johan, „og selvfølgelig ere vi jo enige i at opfylde min Hr. Broders ædle Begjæring. Spørgsmaalet bliver altsaa kun dette: hvo skal — eller maaskee rettere — hvo vil paatage sig dette usædvanlige og ingenlunde farefri Gesandtskab.

Der paafulgte nogle Øjeblikkes Taushed. Endelig traadte Grev Stollberg frem og sagde: „Farens Størrelse kan ikke her friste mig til et Bovestykke; men vel det Haab, at min Tiltale vil kunne udrette Noget. En stor Deel af mine Undersaatter befinde sig blandt Oprørerne, og jeg vilde meget fejle, om min Nærvarelse ikke skulde virke baade paa dem og de øvrige Rebeller."

„Seg takker Eder forud, kjære Greve! for dette eders Tilbud" sagde Landsfaderen; „alene skulde I dog ikke tage affted. De Menneſker, I faae med at gjøre, ere at betragte

og behandle som vilde Dyr —" „— dem" afbrød Greven, „truer Man med et Ord til Lydigheid." „Med truende Ord" gjentog Churfyrsten, „udretter Man mindre, end med venlige; begge Dele, begge Dele! hver til sin Tid! Det er en vakker mild Ungersvend, den Ridder Gehofen; tag ham med, Hr. Greve! og vor gode Ruxleben! Det giver eders Sending tillige mere Anseelse." Greven bøjede sig taus, og gik ud for at meddele de toende unge Riddersmand Landsherrrens Onske. De vare strax villige til at opfylde det. Ved deres Bortgang kastede Hans von Werther et betydningsfuldt Blik til dem Begge: de forstode ham, og nikkede.

Med en hvid Fane foran, nærmede de tre Ufsendinge sig til een af Frankenhauseus Porte, og forlangte — i Kraft af deres Heroldsværdighed — at vorde fredelig ind- og udladte. Vagten bragte dette Budskab til Münzer, der just paa Torvet befandt sig omgivet af Bandeanførerne og de ham hengivne Borgere. Da han hørte Gesandternes Navne, smilte han, og raabte: „Herren smelter de Vældige, som Bor; Kongerne bøje sig og bede om Naade — lad deres Sendebud føres hid for mit Ansigt!"

De kom. Grev Stollberg red et Par Skridt frem foran de Andre, slog Visiret op, og sagde: „De forsamlede Herrer og Fyrster af Sachsen, Brunsvig og Høssen, samt vi Grever af Mansfeld og Stollberg kundgjøre eder Alle vor Villie og Beslutning: at lade Naade gaae for Ret, at tilgive og ikke efter Fortjeneste straffe eders begangne Forbrydelser, paa det Vilkaar —" Her blev den Ta'ende afbrudt

ved en Murren og Summen i hele Forsamlingen, og ved en fleerstemmig Gjentagelse af Ordet Vilkaar, deels i en spørgende, deels i en vred og haanlig Tone. Münzer, ligesaa forbløffet som betaget af Brede, kunde ikke saa strax fatte sig og komme til orde.

Ridder Maternus, frygtende for de rimelige Virkninger af den stolte Greves her saa ilde anbragte Myndighed, reed hen til hans Side og sagde: „Landsmand! Fyrsterne tilbyde eder Fred og Forglemmelse af alt det Paserede, og forlange — som billigt — at Hver gaaer til Sit, og atter tager fat paa sin fredelige Dont.“ „Den Vise har en bedre Tone“ mumlede Bondehøvdingen Johannes Winkler „naar Rotten sidder i Klemme, saa piber hun.“ „Det er ikke svært“ raabte Rurleben, „at see, hvo nu sidder i Klemme: Fyrsterne har Landet, og I kjere Landsmand! befinde eder mellem Frankenhause's Mure.“

Den store, tykke, firskaarne Samson Morasch løstede den ene Skulder, trak op i sine Burelinninger, og sagde, idet han saae ned paa sine Naboer til begge Sider: „Der er dog nogen Mening i den Tale —“ „— Løkkemad, Løkkemad!“ udbød Münzer, som nu gjenfandt sit Mæle; „de ville blot stille os ad, for siden at myrde os een for een.“ „Hvad?“ raabte Greven forbittret, „hvor Du at drage vort fyrstelige Ord og Tilsagn i Tvivl? Nedlægger eders Vaaben, og modtager den Naade, som I ikke har fortjent!“ „Grev Stollberg!“ sagde Maternus hastig og sagte! „damp eders billige Brede, og betænk hvor vi ere!“

„Satan taler af din Mund! Du Belials Mand!“
 freg Münzer; „vil Du spotte Herrens Udvalgte? Vedst Du ikke, at jeg har Magt til at døde dit syndige Legeme?“
 „Vil I forgribe Eder paa Fyrsternes Gesandtere?“ sagde Rurleben, „har I ikke selv givet os frit Lejde at komme og drage bort i Fred?“

„Men I kommer“ freg hiin, „som Spioner og Forrædere! at gjøre Guds eget Folk splidagtigt og ueens med sig selv; men nu skulde I ligge paa eders Gjerninger! Herrens Sværd og Gideons! fald an, o Israhel! og offer disse Hedninger Herren til en sød Lugt!“

Da bruste det vildt igjennem Hoben, Piferne begyndte at skyde sig ivejret. „Død og Helvede!“ brølte Stollberg, „skal dette vorde Enden! men Du skal ikke see mit Fald, skindhellige Uffem!“ Han greb efter Sværdet, og klemte Hestens Sider, for at styrte sig over Münzer. I dette, for Liv og Død afgjørende, Øjeblik tabte Rurleben hverken Mod eller Besindelse. Han greb Grevens Arm, og sagde: „det er endnu ikke Tid!“ Derpaa slog han til Lyd med Haanden, og raabte: „Et Ord, Landsmænd!“ — det blev lidt stillere i Kredsken — „Vi ere i eders Magt, og I kunne altid, naar I ville, berøve os Livet — give os det tilbage, staaer ikke meer i eders Magt. Dræbe I os, Fyrsternes Udsendinge, er alt Haab om Fred og Tilgivelse for steds udslukket; og deres Sværd vil have vort Drab paa Eder og alle Eders.“ Forgjæves raabte Münzer flere Gange: „Hører ham ikke, hører ham ikke! og udretter Herrens Befaling!“ Ingen rørte sig for at anfælde dem, uden

Winkler, der vel sælbede sin Pife; men stodte ikke til, da han saae, at de Dørige endnu vare tvivlsraadige. „Vil I ikke lade os gaae," gjentog Kurleben kunne I jo beholde os som Gidsler! der kommer maaffee snart den Dag, da vi paa denne Maade kunne vorde Eder nyttige.

„Ja ret saa!" sagde Kampen Morash, „Gidsler skulle de være, Børn! det er et godt Pant," og snart stemmede næsten hele Forsamlingen i med ham.

Münzer smyste: „Du Dgleunge!" snævrede han, „hvo haver lært Dig at undflye den overhængende Brede? men Gjemt er ikke Glemmt!" — Vel da! bringer dem i sikker Forvaring; men seer til, at eders Ulydighed ikke paa-drager sig Himlens Brede! og tænker paa Saul, som spæ-rede Ugag! jeg toer mine Hænder." Med disse Ord rejste han sig, og gik med undertrykt Forbittrelse ind i det Huus hvor han havde taget Bopæl, at fornøye en kort tilforn af-brudt Kamp af en ganske anden Art: den mod Gehofens sjælesterke, uforfærbede Søster. „Gidsler! Gidsler!" dette Ord sønderfævede han flere Gange med Tænderne; men med eet standsede han og udtalte det højt og jublende; „Ja i Sandhed! et herligt Gidsel! Broder for Søster — at det nu først rinder mig i Tanke! — Vel, at han lever! — det var Herrens Finger!"

Hermuntrude sad, som om hun havde været hjemme i fredelig Fædreborg, rolig selselsat med et kvindeligt Haaendarbejde, som hun endog i det forstyrrede Frankenhäusen havde vidst at forskaffe sig, da Münzer traadte ind i Stuen. Hun saae op, og mærkede øjeblikkelig af den

stumle Glæde i hans lumste Ansyn, at en for hende sørgelig Begivenhed maatte have fundet Sted. Men ligesaa hastig forberedt paa det Værste, fortsatte hun, fatter og udvortes fuldkommen rolig, sin Bestilling.

Münzer spadserede nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet, standsende af og til med Sideblik paa den modige Kvinde. Omsider traadte han tæt hen foran hende, og sagde: „Barnlille vil Du endnu længere stampe mod Braadden? Du seer, at Herren er med mig i alle mine Beje — tør Du, o Kvinde! ene være imod mig?“

Hermuntrude blev ved at arbejde: „I veed min Beslutning“ sagde hun, „hvorfor skal jeg atter gjentage, at den er ligesaa fast, som min Troe paa Gud og hans Retfærdighed?“

Sturken grinte: „Det vil komme an paa en Prøve!“ Han ringede. En Drabant traadte ind. „Lad den fangne Ridder Maternus von Gehofen føre hid!“ bød han, og kastede sit forskende Blik paa Hermuntrude. Hun saae flygtigt op paa ham; men blev ved at sye, fængslende sin Frygt og Kummer dybt i sin egen modige Barm.

Døren opløstes. Betyngtet med Lanker, omringet af bevæbnede Bønder, indtraadte Caspar von Kurlen. Münzer vendte sig heelt om imod ham. Med indvortes Forfærdelse saae Hermuntrude den Elskede; men ogsaa i dette frygtelige Øjeblik vidste hun at beherske sig selv. Inden Münzer atter kastede sine Dine paa hende, havde hun allerede med et Blink og en sagte Hovedbrysten givet Ridderen et Tegn, som han strax forstod og fulgte.

„Kjender I denne Mand?“ spurgte Skurken hende med et triumpherende Smil. Hun betragtede ham koldt og fremmet: „Det er ikke min Broder“ sagde hun, „men en anden Herre, som jeg vel før har seet, men hvis Navn nu ikke vil falde mig ind — I kan jo adspørge ham selv!“ „Jeg hedder Caspar von Kurleben“ sagde denne, „og har Intet videre med Eder at bestille, end at jeg paa Kyrstens Anmodning er kommen at stifte Fred og Forligelse.“

„I har jo taget fejl,“ sagde Münzer til Vagten, „det var den anden Ridder, Gehofen, jeg forlangte; bringer ham, og fører denne tilbage! Og — „raabte han efter de Bortgaaende, „stiller ham an udenfor Vinduene, her nede i Gaarden!“ Han traadte atter med sammenlagte Arme foran Hermuntrude, og saae længe ubevægeligt paa hende. Hun taug—han ogsaa. Endelig slog han begge Armene ud, drejede sig omkring og raabte: „See! din Broder kommer! eet Ord af din Mund kan skjænke ham Friheden eller Døden!“

Maternus stod midt i Gaarden. Han saae sin Søster i Vinduet og udstrakte sine lænkebundne Hænder imod hende; men hun viste med et tillidsfuldt Blik mod det Høje og dernæst paa sit Hjerte. Broderen forstod hende: „Herovenfra skal Hjertet hente sit Haab og sin Styrke.“

„Nu skulle vi erfare“ raabte Skurken, „hvorvidt I vil drive eders dumme Halsstarrighed: om I vil give mig eders Kjærlighed, eller eders egen Broder Døden; thi Herren gjøre mig saa, og lægge saa dertil! der er ingen tredie

Nej; det Ene eller det Andet skal ske endnu i denne Time!"

"Det Første sker ikke," svarte Hermuntrude, „hverken i denne eller nogen anden Time, som Gud vil forunde mig at leve; og det Andet — det er dog utroligt, at I, som kalder Eder en Guds Tjener, vil udgyde saa uskyldig en Mands Blod, alene fordi hans Søster hverken kan, eller efter Guds Lov tør, give Eder sit Hjerte. Har I Villie til mig, som I besvære alt for ofte har sagt mig, vil I da fremme den ved at myrde min Broder? Nej, sikkerlig! I vil ikkun true mig; men viid det, Münzer! eders Trusler ere ligesaa uvirksomme paa mig, som eders Løfter: med Gud og min Tre vil jeg leve og døe."

Han skar Tander. „Trusel?" sagde han, og aabnede det ene Vindue, ved hvilket han stod. Et Lørklæde, vaad af de Taarer, Hermuntrude i Løndom udøste, laa foran hende. Han rev det til sig, hængte det paa Krogen i det oplukkede Vindue, og raabte til Vagten: „Naar jeg borttager dette Klæde, borttage I denne Synners Liv! Hans Blod skal være paa eders Gpyd!"

"Ha!" raabte Ridderen, „hvorfor skal jeg nu myrdes? Har I ikke taget mig, saavelsom mine Medfølgere, til Gidsel? Hvad er Aarsag til denne eders grusomme Bestutning?"

"Her," svarte hiin, „lige for Eder, seer I Aarsagen: eders Søsters forstøffede Sind, hendes formastelige Hovmod, hendes Gjenstridighed mod Herrens Raad og Villie er det, som nedkalder Hævnens Sværd over eders syndige Hoved."

Han foer hen til Hermuntrude, stødte hendes Vindue hæftigt op, saa det tærnede mod Muren og Ruderne faldt klingrende ned. „See her!“ freeg han, „her staar hun, den vise Dronning af Saba. Prøv nu selv, om I kan bøjse hendes Stoltthed! Af hendes egen Mund skal I høre eders Dom.“ Han tog et næsten udrundet Timeglas, og satte det i Vindueskarmen. „Naar det sidste Sandskorn falder“ lagde han til, „er eders Skjæbne afgjort; saalange ligger den endnu i eders egne Hænder — derefter tager eders Beslutning.“ Med disse Ord traadte han tilbage, og vedblev i den fastsatte Tid at gaae op og ned i Værelset. Af og til kastede han et Blik til Timeglasset; men lod forresten, som om han slet ikke gav Agt paa de ulykkelige Gudsfændes Samtale.

„D, min Broder!“ jamrede Hermuntrude, „min Skændsel skal være Prisen for din Frihed og dit Liv.“ „Saa har Du kun eet at vælge,“ raabte Maternus: „Saa dyrt kjøber jeg ingen af Delene; bøe kunne vi Begge — Du ogsaa, Søster! thi jeg kjender Dig; men Vren ville vi tage med os i Graven.“ Angstfuld vreed Hermuntrude sine Hænder: „D Gud, min Gud!“ raabte hun, „er der ingen Barmhertighed mere i Verden?“ Hun sprang hen og kastede sig paa Knæ for Uhyret, og bad med Ord, som vilde have rørt den haardeste Tyran paa Jorden; den blodtørstige, den vellystige Münzer blev ubevægelig. Han pegte kun paa Glasset, og svarte: „Ja eller Nej, Liv eller Død ligger paa eders egen Tunge!“

Da rejste den ædle Pige sig, bleg som Døden selv. Langsomt traadte hun hen for Vinduet, og sagde: „Farvel min Broder og min Ven. I sin Himmel belønne Gud Dig for al din Kjerlighed imod mig! Han forbarme sig over os Begge!“ „At døe“ raabte Maternus, „er vor fælleds Skjæbne, og denne gaaer jeg med Ydmyghed imøde; men at efterlade Dig, min eneste, min dyrebare Søster her i denne Mordergrube, o Gud! det er Gift og Galde i mit Hjerte — Münzer!“ raabte han med stærkere Stemme, „er det saa, at jeg skal døe?“ Münzer nikkede, og viste paa Timeglasset. „Vel da!“ gjentog Ridderen: „i Herrens hellige Ravn! Uberedt skal jeg stådes for din strange Dom — Gud vær mig Synder naadig!“ „Uberedt?“ spurgte Münzer: „Vil I have en Præst? den skal I faae! Gift nede“ — raabte han til Bagten — „sidder een af Baals Præster; hent ham herhvid til Synderen, saa kunne de berede hverandre — thi han er ogsaa Skyldig at døe.“ Man hentede Præsten.

Smidlertid havde Røgtet om hvad der var paaferde der i Gaarden udbredt sig over hele Byen. Samson Mørash og flere af Oppermandene, der allerede begyndte at mistroe baade deres Prophet og deres Lykke, samt at tænke med lønlig Angst paa Fremtiden, vilde nødig ved et Mord paa Tyrsternes Gesandte opægge disses Brede til den højeste Grad, og saaledes affjære sig selv enhver mulig Vej til Raade. De danne allerede en Opposition mod Münzer og hans meest zelotiske Tilhængere, der — mistvivlende om nogen Slags Udsoning — kun søgte at holde sig saalange

muligt, og, ved at drive Alle samtlig fra Ubaad til Ubaad, at forbinde dem desto fastere med sig. Nogle af de mere Moderate samlede sig da, og ilede, for at forhindre Gehofens Drab, til Münzers Bolig. De stormede derind, og lode under dette Hastværk Dørene staae aabne efter sig. Da de aabnede den Sidste, ind til Münzer, og denne vendte sig om imod dem, rev et hæftigt Lusttræk det uheldige Signal af Krogen ned i Bærelset. Bagten som meente, at det med Billie var givet, styrtede med Mordsskrig ind paa Ridderen og Præsten. „Herre Jesus! annam min Aand!“ raabte hiin; og i samme Øjeblik faldt de Begge gjennemborede i deres Blod. — Hermuntrude sank afmægtig til Jorden.

Der paafulgte nogle Minuters Tausshed: Alle stode betagne af Forfærdelse og Angst for den saa frækt udæffede Hævn; selv Münzer syntes — eller maaskee virkelig var — ganske forbløffet. Første Gang maatte han her gribe til Undskyldinger for sine Undergivne: han forsikkrede, at han alene, ved at indjage Ridderen Skæk, havde villet aftvinge denne Bekjendelse om Fjendernes Styrke og Angrebsplaner. „Men“ sluttede han, „den Ugudeliges Time var kommen — det var Herrens Billie — den kan Ingen imodstaae.“

„Saa er mit Raad nu dette,“ begyndte Morash, „at vi lade de Andre løs, og sende dem tilbage for at mægle Fred, inden dette spørges.“ „Kan den Ene ikke være nok?“ sagde Münzer, der nødig vilde slippe Stollberg af sine Kløer: „Skille vi os ved Begge, have vi jo intet Gidsel

mere." „Det Bedste" sagde Blokhunden Winkler, der kom til i det samme, „var at stikke dem efter den Første, saa blev den Snak ikke længere. Hvad, Fred! Hvad Mægling! Herren er med os, hvo kan da være imod os? Hvad siger han til Gideon? Med tre Hundrede Mænd vil jeg give Midianiterne i din Haand."

Norash blev alligevel ved at forsægte sin Mening. Münzer taug saalænge indtil han saae, at Flerheden hældede til denne. Da traadte ogsaa han over til Samme, og befalede at affende Rurleben med det omtalte Hærv.

Da Hyrsterne hørte, at deres Affendinge vare lagte i Bænker, at den One var myrdet og den Anden endnu befandt sig i Rebellernes Bold, brød de ufortøvet op med hele den forenede Styrke. For imidlertid at frelse Grev Stollberg, affendte de en opfanget Bonde med den Besked: at Greven først skulde gives løs, inden Man vilde inblade sig i nærmere Underhandlinger.

Ved dette Budskab udbrod Münzer: „Sandeligen! Hyrsterne i Zoan ere Daarer; Pharaos vise Raadgiveres Raad er blevet ufornuftigt. Herren haver blandet og udøst en saare forvendt Mand inden i dem. Men de skal forfølges og adspredes som Uvner paa Bjergene for Vejret og for Hvirvelvinden! Forsamlers Eder nu Alle af Israel, at vi kunne gaae ud imod dem og sendertrampe dem, som Skarn, under vore Fødder!"

Under vild Tummel og uafsladeligt Skraal stormede nu Bondehæren ud af Staden, den fast forventede vidunderlige Sejr imøde. De, som ikke vare fuldt saa stærke i Troen,

lod Münzer snildelig blive tilbage, under Ansørsel af Oppositionens Hoved, Samson Morash, hvem han dog stillede tvende ivrige Gjendøbere ved Siden. De formanedes at bevogte Byen vel, og under intet Tilfælde at lade Grev Stollberg og Frøken Gehofen slippe sig af Hænderne.

Münzer slog Lejr paa en Bakke, en Fjerdingmil udenfor Frankenhauseu, og omgav denne — efter gammel endnu ej ophævet Krigsbrug — med en tredobbelt Vognborg. Fire Kanoner plantedes paa Lejrens fire Hjørner, og foran Münzers Telt en uhyre Fane, paa hvilken en Regnbue — Tegnet paa hans foregionne Pagt med Gud — saaes afbildet. En Grav og et Brystværn blev, til ydermere Betyggelse, opkastet udenom Vognborgen. Disse Forberedelser, der ikke tydede paa Angreb, men Forsvar, medtog den største Deel af Dagen. Det Øvrige af denne blev, tilligemed Natten, tilbragt med Svit og Bønner, Psalmer og Viser. Münzer gik allevegne omkring og spaaede en let og glørværdig Sejr. For at gjøre denne endnu mindre tvivlsom, fortalte han: at Jehovah havde aabenbaret sig for ham, og lovet, i Slagets Hebe at sende ham en Legion Engle til Hjælp.

IV.

Det var Dag. I Kirkeetaarnets Glashuller stod alle-rede Mange paa Udkik. Nedenunder paa Gaderne begyndte

bet at blive uroligt; Dørene lukkedes op og i; Beboerne gik ud og ind; Bevægelsen tiltog. Man ilede frem og tilbage, standsede, tiltalte hverandre, fulgtes et Stykke, og Filttes atter ad, for at slutte sig til Andre. For hine oppe i Taarnet maa Frankenhauseu have seet ud som en Myretue, i hvilken en ørkesløs Dreng nylig har pirret op med sin Kjep: de smaae Indvaanere firne forstyrrede hid og did, fare iilsomt afsted, gjøre pludselig Holdt, befale hinanden, løbe igjen, bestandig uden at forlade den lille brimlende Plet.

Solen brød frem. Da saae Spejderne den med eet tindre paa Fyrstehærens blanke Vaaben fjernt ude i Vesten. „De komme!“ lød det frygteligt, som Stormklokkens Klemt fra Taarnet. „De komme, de komme!“ lød det igjennem alle Gader. „Til deres egen Fordærvelse!“ ffreeg Beloterne. „Maaskee!“ sukkede de Frygtsomme. „Til vor Forløsning!“ mumlede de Velsindede. „Hvor nær ere de?“ raabte alle Partier op til Taarndægtene: „En Millsvej, eller halvanden“ svartes der. „Morash! hvor er Samson Morash?“ spurgte nu den ene Bonde den Anden. „Samson Morash!“ ffreeg Man snart over hele Byen.

Men Samson Morash var der ikke; han var flo- gere end som saa. Allerede længe havde han begyndt at fortryde sin Deeltagelse i dette Bovespil, hvilket han i Førstningen ikke troede vilde have gaaet saa højt. Han havde ladet sig henrive af Strømmen, smigret ved den Udmarkelse, at vorde udkaaret til sine Sognemænds Anfører. Efterhaanden

anede det ham, at han, under den tilkommende Afstraffelse, vilde komme til at nyde en mindre misundelseværdig Udmærkelse. Han satte da den Beslutning: ved først givne Lejlighed at sørge for sig selv. Til den Ende gik han ved Midnatstid ind til Grev Stollberg, hvis Bevogtning han velbetænkt selv havde paataget sig, og tilbød: at ville bringe denne i Sikkerhed til Fyrsternes Hær, naar han torde bestemt love ham Pardon. Herpaa gav Greven sit Ord. Sin Datter vilde han naturligvis gjerne have med; men da Morash forsikkrede ham, at hun befandt sig i Mühlhausen, maatte han for det Første opgive dette, og nøjes med at frelse sig selv. I Dagbrækningen naaede Begge den forenede Armee, og efterat Morash havde underrettet Anførerne om Rebellernes Stilling og Planer, beholdt han den forønskede Tilgivelse.

Man rykkede ufortøvet op mod Oprørernes Lejr. I Kanonstuds Afstand blev gjort Holdt; og Landgreve Philip reed med et hvidt Flag paa sin Landse saa nær hen til Vognborgen, at hans Raab kunde høres og forstaaes derindenfor. Han lovede da for aller sidste Gang en almindelig Amnestie, paa det Vilkaar: at Münzer, Pfeifer, tilligemed tolv andre Rebelhøvdinge strax bleve udeliveredede, saavel som Vaabnene og alt det ranede Gods. Mange stulde med Glæde have grebet dette Tilbud; men Sværmernes Partie var for stærkt, og Münzer vidste ved sin tordnende Tale, ved sine prophetiske Forjættelser vældigen at oppuste den dulmende Fjend. Da steg atter fra titusinde Halse: Feldtskriget Herrens Sværd og Gideon's! vildt op mod Himlen; en Pilehagel

salbt ned foran Landgreven; de to Hjørnekanoner bragede, og udsendte et Par asfmægtige Rugler, og Luntebøsserne knal-
dede ud mellem de sammenlænkede Vogne.

Saa var da Dødsdommen affagt over Tusinder; Blod-
strømmens Sluser vare aabnede, og alle Krigens Furier
løsladte.

Fyrsternes Hær satte sig i Bevægelse. Buldbrende, tin-
drende under Morgensolens Straaler, skreed den frem liig
en uhyre Bølge, som Vindene rulle ind mod Strandbredden.
Først paa halv Skudafstand udbælte de hvide Dampfyer
fra Kanonerne torbrende Munde. Ruglerne slog ind igjen-
nem Vognborgen: Træstumper og Splinter dræbte og qvæ-
ste endog saa Flere, end hine. Skrækken greb de Dvrig-
de: de vaklede, og begyndte at see sig om efter Flugt og Frelse.
Endnu holdt Anføreren Stand: fra Indgangen af hans
Telt midt i Lejren lød hans Røst stærkt igjennem Buldret
og Rarmen og de Saarede Skrig. „See!“ raabte han
med Tordenrøst: „See! hisset aabner Jehovah Himmels
Porte! seer hans Hærskarer bryde ud med Hævnens flam-
mende Sværd!“ Solen brød i det samme frem mellem tvende
Skyer. Sværmerne saae didop, hvor Propheten viste, blæn-
dedes af Solglandsen, og saae — hvad de vilde see: „Her-
rens Sværd og Gideons!“ skreeg Alle som med een Mund.
De Ivrigste sprang med blind Raserie gennem Vognbor-
gen, de fjendtlige Ryttere — der nu stormede frem i
brusende Gallop — imøde. Mønter saae deres blinkende
Sværd over Oprørernes Hoveder: da fluktes den sidste Gnist
af hans tvivlsomme Mod. „Herren vil maagfee prøve os!“

sagde han sagte og skjælvende til sine Nærmeste; gik ind i Teltet, afkastede i en Skynding sin hele Rustning, og iførte sig en simpel Handværksmands Dragt, som han — vist nok til dette Brug — havde ført med sig. Han sneeg sig bag ud, hen til den modsatte Side af Lejren, hvor allerede en stor Deel af Bondehæren var i Begreb med at flygte. Han kastede sig paa een af de her staaende Heste, og jog nu, med Nogle foran og Flere bagefter ind til Frankenhäusen.

Denne Bye var allerede forladt af sine fleste Forsvarere; det første Kanonstød var dem et Signal til Flugt. Hermuntrudes Bevogtere vare de Første, der salveerte sig; men uagtet hendes Bønner og glimrende Tilbud, førte de hende med sig til Mühlhausen; drevne enten af Enbighed mod Münzer, eller snarere af Haab om, i den yderste Kribe at bruge hende som et frelsende Gidsel.

Ubarmhjerterig rasede Sværdet mellem de snart værgeløse Bønder. De tætsluttede Kamperækker sandt kun stakket Modstand af disse uordentlige Høbe. Som Hvalen Bølgerne, saaledes vältede den faste Krigermasse dem foran sig, og styrte dem til begge Sider ned ad Bakken. Flugten blev almindelig til alle Kanter; den sejrende Hær deelte sig og forfulgte: Faa undslap, Mange bleve fangede; men endnu Flere nedhugne. Den største Hob søgte Frankenhäusen; kun de, som med Münzer først greb Flugten, naaede den. Enkelte, som vare beredne eller rappe tilfods, foer lige gennem Byen ad Mühlhausen til.

Ved Indtoget i Frankenhauseu fandt den sejrende Hær ingen Modstand; alligevel kunde Fyrsterne ikke forhindre alle Følgerne af en saadan Krigsbegivenhed; først efter tvende Timers Forløb bleve de istand til at sætte Grænse for Soldaternes Myrde- og Plyndre-Lyst. Ved Middagstid var Orden tilbagebragt, og Infanteriet og Artilleriet indkvarteret. Rytterne indbragte endnu bestandig Fanger. Blandt disse søgte Man forgjæves Hovedmanden; han var intetsteds at finde, og Man troede allerede at han var sluppet til Mülhausen.

Næste Dag gjaldt det denne Stad, Oprørets Middel-punct. Før det endnu blev lyst, satte Hæren sig i Marsch. Werther og Rurleben, som ikkun havde taget liden Deel i den forrige Dags blodige Værk, rede nu i Spidsen. Bespændte af Sorg og Uengstelse, hæftede de deres mørke Blikke paa den uheldsvangre Stad. I Frankenhauseu havde de erholdt rædsomme Tidender: at Agnes var i Pseifers Vold, og at Hermuntrude vel under Slaget havde været her; men derefter var forsvundet. Maafee befandt sig Begge paa et Sted, hvor Oprørets Grueligheder snart skulde forøges med Bestormelsens.

En Hjerdingmil udenfor Staden drog en fredelig Skare den fremrykkende Hær imøde — Tusinde af Mülhausens Borgere i Sørgeklæder med hvide Stave i Hænderne. Endnu længe ferend Fyrsterne kom dem nær, faldt de paa Knæ og bad om Naade for den uheldsalige Stad. Hertug Johan reed hen til dem. „Naadens Tid er forbi" sagde

han. „og de retfærdige Gjengjælbelses er allerede begyndt; Vi underhandle ikke med Rebeller.“ „Naadige Herre!“ svarte Gen af dem; „Rebeller have vi været — dog ikke Alle; men vi erkjende med angergivne Hjerter vor Forvildelse.“ „For silbe, for silbe, I Borgere af Mühlhausen!“ gjentog Hertugen: „I have selv indkaldet Fordærverne i eders Bye, og udjaget den retmæssige Dyrighed; I have næret og fremmet Oprøret; I have traadt alle guddommelige og menneskelige Love under Fodder: derfor skulde I nu bøde.“ „Ak! barmhjertige Herre!“ raabte en Anden af de stedske Enalende Borgere: „lad dog eders retfærdige Brede formilde! og straf ikke de Uskyldige med de Skyldige! Tager vort usle Liv, om I ville; men skaan vor elændige Bye for Stormens Rædsler! skaan vore Kvinder og umyndige Børn!“

De øvrige Fyrster vare imidlertid komne til, og talte sagte med Hertug Johan. Denne vendte sig igjen til Borgerne, og sagde: „Paa eet Vilkaar ville vi opfylde eders Bøn: I udlevere os Münzer, Pfeifer, alle Bønderansørere, samt saamange af eders egne Medborgere, som eders Borgermester Berlet Probst, der bedst kjender de Skyldigste iblandt Eder, navnlig vil bestemme.“ „Ak! meaat naadige Hr. Hertug!“ svarte Borgerne: „hvad I forlanger, staaer ikke i vor Magt at opfylde. Münzer er ikke hos os; ej heller vide vi Noget om ham, siden han drog ud mod Frankenhause; og Pfeifer med alle de Øvrige har Staden i sin Magt.“ „Saa skynder Eder tilbage!“ raabte Hertugen, „og deler Skjæbne med dem!“

Her er Intet mere for Eder at gjøre —!" Sukkende, jamrende, hænderydende, vendte de arme Borgere tilbage. Hæren standsede og forberedte sig til Stormen.

Da aabnedes atter Mülhhausens Port. Som en Fos bryder hvidtstraadende ned mellem mørke Klipper, saaledes strømmede den hvidtklædte Kvindefkare ud af Murene: Tusinde Ungmøer vilde gjentage et Forsøg, der var mislykket deres Fædre, Brødre, og Elskere. Et rørende Syn, da disse faure Piger i tvende lange Rækker stillede sig foran de haarde, sejrstolte Mænd, og knælende opløstede deres Lilliehænder mod Himlen! Korte mod deres Billie holdt Fyrsterne i nogen Afstand, og betragtede taus de bedende Kvinder. „Munkespillop!" sagde Grev Stollberg spodsk: „Man anstiller Processioner for os, som om vi vare Helgenbilleder, der kunde græde paa Commando. Det var en barnagtig Blødhed, at indrømme Døttrene, hvad vi nægtede deres Fædre." Ved denne haarde Tale rejste sig een af de Knælende, en høj adel Skikkelse; det lange Elor slagrede tilbage fra den fyldige Barm, idet hun gjorde nogle raske Trin fremad: „Grev Wolff af Stollberg!" sagde hun alvorlig og kjæk, „har I ingen Børn?" Dette pludselige Spørgsmaal stak den stolte Ridder, som et Slangebid. „Veed Du Noget om min Datter? Pige!" spurgte han, efter et Ophold, i lavere Tone. „Jeg veed," svarte hun „at eders Agnes er i Mülhhausen; jeg veed ogsaa, at den snarest Frelse var hende den Bedste. Storme I Byen, kan hendes Lod worde som alle vi Andres." Greven vendte sig hurtig om til Fyrsterne, og sagde: „Det var dog værd at

høre disse Gesandters Tilbud." — „Vi have intet Tilbud;" afbrød den dristige Pige, „men vi gjentage kun Borgernes Bøn." „Kvinde!" sagde Hertug Johan, „din Mund beder; men dine Dine trodsse. Dine Søstre kunde valgt en ydmygere Ordførerinde. Hr. Greve!" vedblev han idetsamme til Stollberg: „at eders Datter just skal besinde sig mellem disse Umenneskter, smerter mig inderligt; men det kan Intet forandre i vor Bestemmelse; for at frelse hende bør vi ingenlunde lade Rebelhøvdingerne undslippe, og derved give dem Tid og Rum til, paa andre Steder at antænde den Opvækkelse, vi nu paa een gang kunne udslette; for at frelse en Æneste, maae vi ikke sætte Tusinders Liv paa Spil — Piger! ville eders Mühlhäuser udløvere Ansøjerne?" Ordføreren bøjede et Kne til Jorden. „Hr. Hertug!" bad hun, „vær barmhjertig, og — vær retfærdig i eders Fordringer! De kunne ikke opfylde denne; deres Villie er bunden under Pfeifers og hans Tilhængeres." „Dette Baand" svarte Hertugen, „er deres eget Arbejde. Gud ved, mit Hjerte er ikke føleløst for eders Nød og Fare; men jeg kan ikke handle anderledes." „For os," sagde Hertugen af Brunsvig, „er kun een Vej; for Eder, i Piger! staae endnu tvende aabne: I kunne vende tilbage; men I kunne ogsaa blive her under vor Beskyttelse." „Nej, Hr. Hertug!" svarte Pigen: „den Sidste er lukket; thi os binder et helligt Bånd: i dette Tilfælde at vende tilbage." De tvende Hertuger saae med Skuldertræk og mørke Miner til Jorden. Den adle Landgreve Philip trængte sig ind imellem dem, og bad dem: endnu engang at overlægge, om intet

Middel til at frelse Staden skulde kunne udfindes. Sagte, men ivrig, og ofte ledsaget af hastige Fagter var deres Samtale. I disse vigtige Øjeblikke herskede rundtom den dybeste Tausshed. Krigerne stode uberagelige, som Billedstotter; Pigerne laae knælende foran dem, som en Flok Svaner under Strandbreddens mørke Alint.

De tvende om deres Elskedes Skjæbne i angstelig Uvisshed svævende Riddere havde med spejdende Blikke rebet langs hen ad de mülhauseiske Borgeres Rækker; for, om muligt, iblandt dem at opdage en Bekjendt. Da de ingen Saadan fandt, og vare komne ned til Enden, forespurgte de sig hos den sidste Mand i Raden. Forgjæves! Han vidste Intet, eller vilde Intet vide om de uhykkelige Damer; og da nu Alle i samme Øjeblik fik Befaling at forsøje sig bort, reed ogsaa begge Vennerne tilbage til de to Eskadroner, som paa Marschen vare dem betroede, da deres egne Anførere vare blevne saarede ved Angrebet paa Lejren. Nu kom Mülhauuserinderne. For de fleste af Krigerne var dette et langt mere indbydende Skuespil; og mangen ung Riddersmand reed frem for at mynstre det yndige Corps. Sidst nærmede sig ogsaa Rurleben; men med ganske andre Følelser, end hans Medkrigere; ja egentlig uden at være sig sin Hensigt tydelig bevidst. Langsomt og taus skreed han i en Afstand hen mod de knælende Kvinderækker, og var just kommen de raadslaende Hyrster paa nogle faa Skridt nær, da hans Hine faldt paa Ordførerinden. „Her muntrude!“ raabte han, sprang af Hesten og ilede med udbredte Arme hen imod hende. En Blædes Rødme overfoer Pigens Skjønne

Nashn; hun rakte den elskede Ridder sin Haand, som han henrykt trykkede til sine Læber og til sit staalklædte Bryst. Men hastig bortjog Tanken om den grusomt myrdede Broder Glædens flygtige Rosenstjær: „Maternus!“ sukkede hun smerteligt, og Taare paa Taare randt ned over hendes blege Kinder.

Grev Stollberg havde hørt Ridderens frydelige Udraab, og gjenkjendte nu først sin skønne Værtinde fra hiin uheldsvangre Nat paa Gehofen. Hurtig reed han til, bevidnede sin oprigtige Glæde ved at finde hende her fæst og ude af Fjendernes Bøld, og spurgte dernæst om sin Datter. Hans von Werther var omsider kommen tidlig nok til, for et Stykke bage ved Greven at høre hans Spørgsmaal, og see den Hovedbrysten og den sørgelige Mine, hvormed det blev besvaret. Langsamt vendte han sin Hest, og reed med slappet Tømme og nedbøjet Hoved tilbage paa sin Post.

Nu var Fyrsternes Raadslagning tilende. Hertug Johann nærmede sig, for at give de skønne Udsendinge Bæsteb. Kurleben foreskillede ham deres Anførerinde, som sin Forlovede. „Det er mig en dobbelt Glæde“ sagde Hertugen, „at see eder her i Sikkerhed, min Frøken! og dernæst at I kan lade eders Medfølgere hjembringe et noget trøsteligere Budskab: Vi have nemlig besluttet at tilstaae Mühlhauserne fire og tyve Dagers Betænkningstid til at opfylde de Vilkaar, paa hvilke vi ville forunde dem Raade.“ „Jeg takker Eder, naadige Herre!“ svarte Hermuntrude! „og eders høje Medforbundne i de ulykkelige Mühlhauseres

Navn; men denne Tidende maa jeg selv bringe dem." Forundret og med Bæymring sagde Rurlehen: „Dg I vil atter forlade mig? atter, neppe frelst, vove Eder ind i Røverhulen?" Med et tillidsfuldt Smil svarte hun: „Det Forsyn, som hidtil har opholdt mig i Røverhulen, og givet mig Kraft og Raade til at holde alle mine Løfter, vil ei heller forlade mig under Opfyldelsen af dette Sidste!" Hun rakte Ridderen sin Haand, bøjede sig for Hertugen, og vendte tilbage i Epidsen for den kvindelige Hær. Den hvide Linie bevagede sig tilbage til Staden, som en skumklædt Bølge, der glider hen over Dybet, og taber sig i den fjerne Bugt.

Da Angtet om Münzers Nederlag naaede Mühlhausen, udbredte det først almindelig Bæsthyrtelse blandt Oprørrerne; men Pfeifer oprejste snart igjen den synkende Tro, idet han erklærede dette Uheld for en aabenbar Guds Straf, fordi Man imod Prophetens Villie havde sparet Gesandternes Liv. „Men" lagde han til. „Herren skal atter besøge sit Folk, og sende os vor Dommer Gideon tilhjælp med himmelske og jordiske Hærskarers Mangfoldighed: Thomas Münzer vil snart igjen være indenfor vore Mure!" — Men istedetfor Gideon og hans Sværd, saaes de sejerlige Fyrsters. Mange af Borgerne bovede nu at gjøre Pfeifer Forestillinger om Nødvendigheden af at overgive Byen. Derom vilde han i Førstningen Intet høre; dog tillod han dem omsider at underhandle med Fyrsterne, og under Betingelse af almindelig Amnestie at overgive Staden. Fortviolende kom de udsendte Mühlhausere tilbage; de havde nu kun en

skræffelig Undergang ivente! Udenfor de strænge Havnere, og indenfor de fanatiske Blodmand; intetsteds var Frelse at øjne. Da foreslog den ædle Hermuntrude det andet og helbigere Gesandtskab, og tilbød sig i egen Person at anføre det og tale de Fortvivlede's Sag. Pfeifer tillod det paa de os allerede bekjendte Vilkaar — Udsalbet vide vi.

Fyrsterne havde ganske rigtig beregnet, at Pfeifer og Consorter vilde benytte den givne Frist, til at undflye. Derfor udskikkede de om Natten forskjellige Rytterafdelinger, som skulde omgaae Staden og opfange de Flygtende. Da Morgenens brød frem aabnedes Mühlhausens Porte. Røglerne til disse bleve ubbaarne, og de ankommende Sejrherrer overrakte af knalende Borgere. Byen blev taget i Besiddelse i fuldkommen Orden og Stilhed; men af Oprørshøvdingerne var Ingen tilstede. Dog varede det ikke ret længe før de udsendte Rytterhobe indbragte de Fleste, og blandt disse Pfeifer selv.

Intet kunde lignes med denne Forbryders Frækhed under Forhøret, undtagen det ubøjelige Mod, hvormed han udholdt alle Piinsler; disse vare ikke istand til at afpresse ham enten Bekjendelser eller Beklagelser: taus, tilsyneladende følesløs, laa han udstrakt paa Pinebænken. Blodet sprøjtede ud under hans Negle; Sveden perlede paa hans Ansigt; men intet Skrig — ej saa meget som et Suk undslap hans fast tillukkede Mund; han stirrede stivt hen foran sig, og taug. Kun da Grev Stollberg nærmede sig, og spurgte om sin Datter, rettede han sit Blik paa ham og svarte: „Hvad vedkommer mig eders Datter? jeg har havt Andet

at bestille, end at passe paa letfindige Løjter, der løbe fra deres Forældre, for at flække Landet omkring med vandrende Riddere." Stollberg besøgte Bøddelen at skære end stærkere til; og Werther, der forgjæves havde søgt efter Agnes overalt i Staden, og af Pfeifers Bekjendelse ligesaa forgjæves ventet nogen Oplysning om hende, forlod Torturkammeret ligesaa trostesløs som tilforn.

Han var neppe borte, førend Münzer af tvende Guisrasserer blev bragt ind. De havde i deres Kvarteer i Frankenhäusen fundet ham liggende paa en Seng i et affides Værelse, bleg og med et stort Tørklæde om Hovedet. Han gav sig ud for en Skrædersvend, der laa syg af Feberen. Dette troede de, og vilde just forlade ham, da den Gne fik ifinde at optage et Brev, der laa i en Krog; det var en streng Advarsels- og Formaningskrivelse fra Martin Luther til Thomas Münzer. Nu fattede han Mistanke, og med dragen Sabel tvang han Riddingen til at give sig tilkjende. De satte ham paa en Hest, og førte ham usfortøvet til Mülhausen. Han afløste Pfeifer paa Pinebænken.

Idet Denne rejstes for at gjøre ham Plads, sagde han med skændende Kulde: „Sengen falder lidt haard og umagelig Münzer; men hvad vil det sige for en Guds Mand? naar I bliver færd af dette Veje, kan I jo sende Bud efter en Skot Engle; de skulle nok hjælpe Eder ligesaa godt som ved Frankenhäusen!" Som han sagde disse Ord, blev han bortført af Vagten.

Saa betaget af Rædsel og Nag var den elændige Münzer, at han ej engang kunde tale, og ved en frivillig

Bekjendelse, hvortil han blev opfordret, befrie sig fra Mar-
teren. Men allerede ved første Grad af denne udstødte han
et Skrig, og tilbød at ville aabenbare Alt, sine Planer og
Medskyldige. Man spændte ham nu løs, og efterat have
afgivet en nøjagtig Forklaring over alle Spørgsmaalene, og
tilstaaet sit hele Bedragerie, blev han bragt i Fængsel, og derfra
— efter nogle Dages Førsel — tilligemed Pfeifer og mange
andre Medskyldige paa Retterstedet.

Et Aar sørgede Hermuntrude for sin myrdede Bro-
der; derpaa blev hun den brave Kurlebens lykkelige Hu-
strue. De levede mange Aar kjerligens tilsammen, og efter-
løde sig en talrig og vakker Afkom. Børnebørn grad ved
den Førstes, og Børnebørns Børn ved den Sidstes Baare.

Werther søgte i tvende Dage forgjæves efter Agnes.
Paa den Tredie reed han — uden selv at vide hvorhen —
ud af Mühlhausen. En halv Meil fra Staden, der
hvor en liden Elv styrter sig ned mellem tvende høje og
stejle Banker, paa Skranten af En af Disse saae han fra Vejen
en kvindelig Skikkelse siddende frembøjet over det bruisende Dyb.
Hendes Hoved var bart, og Vindene omhvirvlede hendes ud-
slagte Haar. Med et af Fængsel, men tillige af mørke
Anelser bankende Hjerte sprang Werther af Hesten, og
ilede op ad Brinken: „Agnes!“ raabte han, og udbredte i
Løbet sine Arme. Hurtig drejede hun Ansigtet — et Blik
ledt paa den haabløse Fortvivlelse. Hun saae, hun kjendte
den Elskede; men med et svagt Skrig, som snart endede i
Vindens og Elvens forenede Susen, rejste hun sig i Vejret,
løftede de fast sammenknugede Hænder højt over sit Hoved,

vendte sig og — sank, som et Sneefred, ned i den stum-
mende Fos.

Tredie Dagen fandt de hendes Lig. Hendes Død blev
en Hemmelighed, som Werther mange Aar derefter, døde-
lig saaret af en tyrkisk Sabel, under Wiens Mure, betroede
Kuzlebens og Hermuntrudes Søn.

Kjerlighed i Syden.

Bandini, en Genueser af gammel adelig Herkomst,
forlob i sit fem og tyvende Aar sin Fædrenestad, for i Me-
dicernes Bys og ved Tiberens Bredder at bringe til Fuld-
kommenhed den ædle Malerkunst, i hvilken han allerede
hjemme havde gjort mere, end almindelig Fremgang. Med
en frivrig og ædel Sjæls Begejstring havde han beskæft en
Rafaels, en Correggios og andre Mestres udsødelige
Værker, og med en Elfers lønlige, søde Fryd vovet at
bejle til en Hæder, der hidtil havde været eneste Gjenstand
for hans unge Hjertes Længsel. Med stedse større Sikker-
hed, flensomt Udvalg og ædel Frihed tilegnede han sig For-
gangernes særskilte Fuldkommenheder: de skulde — om et
længere og lykkeligere Liv havde været ham forundet — med
hans selvegne Kandsgaver have sammensmeltet til et herligt

Geelt. Men — hvor mange Dødelige naae vel det Maal, som uerfaren Innbildningskraft foregjøgler, og ungdommeligt Mod forjetter? Nogle ræddes allerede, naar de see at Wrens Krands hænger højt paa et Bjerg, og ikke — som det i den første Forblændelse syntes — i en Dal, hvorhen der danses over smilende Blomster. Andre trættes paa Galvvejen, og opgive et Løb, som mødes og sinkes af uventede og stedsse forøgede Hindringer. Andre glemme det op-højebe, men fjerne Maal, idet de lokkes af nærmere og lettere opnaaelige Glæder. Og atter Andre gribes af en fremmet overmægtig Eidsenskab, der som et Stormkast pludselig nedhvirvler dem til Foden af det næsten bestegne Bjerg, og i et Øjeblik tilintetgjør Frugten af hele Nars Kamp og Nøje.

Bandini deelte sin Tid mellem Kunstens og Naturens Betragtning; snart studerede han en malet Madonna, snart en Levende; men Begge blot som Maler. Fra de veltrufne Afbildninger af Naturens Skjønheder, vendte han sig til Originalen selv. En Aften vandrede han, henrevet af sine idealske Drømme, udenfor Rom, paa Vejen til Livoli. Det var Een af hine yndige Nætter, som kun Syblændinge kjende. Kun over de Lande, som Middelhavet beskyller, hvalver sig saa mørkblaa en Himmel; kun paa denne straale Stjernerne med saa reen og dog saa stille en Glæde — i vort Norden skjælve de uroligt, som om de frøs, eller frygtede for den aldrig lange hvilende Storm. Trindt om Bandini hvilede den dybeste Tausshed; kun han og Stjernerne syntes at vaage. Ikke det mindste Windpust bevægede Trærnes

Toppe, der stode i saa rene Omrids, som vare de malede paa Himmels mørke Grund. Ruinerne af en Oldtids Villa strakte sine skarpe Kanter, som fjerne Klipper, op mellem Graner og Laurbær. Selv Naen, der sender sine Bænder til Tiberen, sneeg sig taus og rolig hen mellem Trærne; og ikkun Stjernebillebernes lette Bæver paa dens Sølvbarm røbede dens stille Gang.

Ikke længe nød den unge Kunstner denne skjønne naturlige Scene. Han vakte af sin Genrykkelse ved Lyden af Fodtrin og en hemmelighedsfuld Hvissen, der nærmede sig mere og mere. Anende noget Urigtigt, stillede han sig tæt op til et stort, løvrigt Morbærtræ ved Siden af Bejen, hvor han ganske uset kunde lade de Kommende gaa forbi. Nogle saa Skridt fra hans Skjul standsede disse, og lode ham blive Vidne til følgende Samtale. „Holdt!“ hviskede den ene, her er Stien, han maa følge; her ville vi vente ham.“ „Saa kan hans Blod blande sig med hendes“ sagde den Anden, „det er endnu ikke størknet paa min Dolk — din er blank, Lorenzo! hvorfor gav Du hende ikke ogsaa et Stød?“

„Det var jo overflødigt, Nicolo!“ svarte Denne, „Du traf godt nok; hun faldt uden at give et Suk.“

„Hm!“ sagde Hiin, „din Sparksomhed er overflødig; men kanst du røre der sig Noget inden i Dig? jeg har før mærket, at Du er lidt blød, naar det gælder Fryens timmer.“

„Jeg vil ikke nægte,“ gjenmælede Lorenzo „da hun laa der paa Knæ, foran os med Hænderne foldede over sin Barm, da — da saae hun livagtig ud som den hellige Susanna.“

„Hys!“ afbrød Nicolo „der rørte sig Noget!“

„Det var ikke Andet, end din Samvittighed“ sagde den Anden.

„Pst!“ lod Svaret „den er saa vel forvaret, som om den laa i Abrahams Skjød; hans Eminence svarer til den.“

„Godt nok!“ hvisttede Lorenzo: „Naar han nu ogsaa vil svare til Sjælen?“

„Det er hans Sag,“ svarte Cammeraten „han afslutter os jo baade foran og bagefter; det er en hellig Mand, han betaler baade med Afslad og Penge. — 200 Ducater for din hellige Susanna, og 200 for hendes Cavaliere servante, den unge Sicilianer; det er al Vre værd. — Hør! der har vi ham — nu skal Du støde først!“

Banditterne traadte ind i Styggen paa den anden Side af Vejen. En Mand nærmede sig med hurtige Skridt; Bandini trak sin Kaarde. „Det gjælder eders Liv Signore!“ raabte han den Kommende imøde: „Træk! der staae Morderne; I tager den Ene og jeg den Anden!“ Den Fremmede fulgte Opfordringen, og med Lynets Hastighed fore Begge ind paa Banditterne. Den Ene sank, gjennemboret af tvende Kaarder; den Anden undløb. „Hvem har lejet Eder dertil?“ raabte den Fremmede til Banditten; men Døden havde allerede tilluft dennes Mund. „Lad

mig svare for ham!" sagde Bandini; men følg mig først
 til mit Hjem, Signore! her er farligt at være." Med
 disse Ord tog han den Frelste under Armen, og fortalte ham
 paa Tilbagevejen til Rom Banditternes Samtale. Ved
 Efterretningen om den for Bandini ubekjendte Dames
 Død, gav hans Ledsager et Skrig af Forfærdelse og
 Smerte. Han rev sig løs, og vilde til den Elskede; men
 paa Hiins Forestilling: at hun ikke stod til at redde, og at
 han selv derimod ogsaa vilde ile den visse Død imøde, lod han
 sig bevæge til at følge sin Redningsmand. Dybe Suk og
 smertelige Udbrud vare de eneste Svar paa Dennes trøstende
 Tilkale.

Da de vare ankomne i Bandinis Bolig, brast den
 Fremmede i Graad; og det varede længe før dens Hef-
 tighed aftog saavidt, at han blev istand til at tilfredsstille
 sin unge Varts Nysgjerrighed. Jeg vil forbigaae alle
 de Beklagelser og Forbandelser, som hvert Øjeblik af-
 brød Fortællingen, og fremsatte denne i sammenhængende
 Orden.

„Mit Navn" lod den „er Cotaldi; mit Hjem Mes-
 sina. Min Stand er adelig; min Formue saa stor, at jeg
 aldrig har behøvet at nægte mig selv Opholdelsen af noget
 rimeligt Ønske. Det Kjæreste af disse var en Rejse til Ver-
 dens minderige Hovedstad; den er udført og – bitterligten
 fortrudt. Jeg havde kun opholdt mig her en Maanedstid,
 da jeg en Nat foretog mig en Vandring i den Egn, hvor
 De frelst mig fra Døden. Lyden af en Cithar, ledsaget af
 en sød, kvindelig Stemme, drog mig hen til en Hauge, som

paa tre Sider omgav et lidet nydeligt Landsted, og paa den Fjerde befyldedes af en Aae. Jeg nærmede mig de tillokkende Toner, og saae i en Løvhytte den skønne Kvinde, der nu er falden som et Offer for sin egen Kjerlighed og sin Forsørers Skinsyge. Naturen har ikke dannet mit Hjerte af Staal: jeg blev henrevet af den hæftigste — om ikke den rene — Tilbøjelighed. Jeg nærmede mig og hilste Damen. Hun lod Citharen synke, rejste sig, rødmede, besvarte min Hilsen og — forsvandt. I det samme traadte et middelaldbrende Fruentimmer frem fra en Sidegang, og spurgte, i en kold Tone og med et mistænkeligt Djekast: hvad jeg behagede? Jeg svarte: „at Hændelsen havde ført mig hid, at jeg ønskede at bese den smukke Hauge —“ „og“ — afbrød hun mig med et tvetydigt Smil — „dens smukke Beboerinde? Min Herre! til Hagen er kun een Nøgle, og den er i en meget hellig Mands Børge.“ Med disse Ord vendte hun mig Ryggen og bortsfjernede sig. Baade vel og ilde tilmode, vendte jeg tilbage; men næste Morgen befandt jeg mig atter ved Hagen. Den ældre Dame sad indenfor Gitterporten. Af hendes Yttring den foregaaende Dag maatte jeg formode, at den dejlige Ubefjendte var en geistlig Prælats Matresse — dette vakte paa een Gang baade min Skinsyge og mit Mod. „Signora!“ begyndte jeg, „De talte igaar om en Nøgle, formodentlig en Fjernnøgle; jeg ejer en af Guld, som jeg ønskede maatte passe til denne Dør.“ Under denne Tiltale fremtog jeg en Silkepung, gennem hvilken en Haandsfuld blanke neapolitaniske Ducater tilsmilede den opmærksomme Quenna. „Næ! den

herind!" svarte hun „saa ville vi gjøre et Forsøg!" Forsøget lykkedes — jeg stod i Haugen og Døren lukkedes efter mig. „Nu min gode Moder!" sagde jeg længselfuld og utaalmobig; „bring mig til min Engel, at jeg kan falde ned og tilbede!" „Min gode Herre!" svarte hun listigt „ikke saaledes! først maae vi kjende Dem og deres Hensigter, om de ogsaa ere gode; behag at følge mig!" Jeg begyndte at forsikкре og sværge; men hun tilvinkede mig Taushed, og freed foran ind i et Haugehuus — jeg fulgte efter. „Behag at sætte Dem!" sagde hun „sæt Dem, sæt Dem, Hr. Gotaldi!" Jeg studsede ved at høre mit Navn — „D, Hr. Gotaldi! jeg veed endnu lidt Mere, end Deres blotte Navn: De er en ung, adelig Herre fra Messina, og en ung, viig Herre; men Ungdom, Udelsskab og Rigdom, ere ikke altid i Selskab med Klogskab og — Dyd. — Smil ikke, min gode Herre! De troer, her venter Dem en ganske let Erobring; De troer, at fordi jeg modtog deres Guld, derfor maa jeg nødvendig være en — en Forræderiske mod mit Herreskab. Men jeg kan sige Dem: deres Penge har jeg alene deponeret, som et Gidsel paa deres Oprigtighed. Og dersom min unge Dame ikke netop befandt sig i en Stilling, som De maafee med Tiden tør lære at kjende, ved den hellige Zomfrue! denne Dør skulde aldrig have været aabnet for en Mand, som jeg endnu kjender alt for lidet, til ubetinget at betro mig til ham." Denne Tiltale gjorde mig ikke vaklende i min Mening om Duennaens Stilling; men viste mig blot, at jeg ikke havde at gjøre med en Robleriske af det almindelige Slags, og at jeg maatte respectere hendes

smukke Dyds- og Erbarheds-Maske. „Hvad forlanger De af mig?“ spurgte jeg. Hun saae lange paa mig med et alvorligt og prøvende Blik, og sagde langsomt: „Mod, Sindighed, Oprigtighed! Men Tiden er snart forløbet; idag kan De ikke opholde Dem her længere — jeg maa bede Dem at forlade os.“ — „Hvad!“ raabte jeg „uden engang at have seet den elskværdige Dame, for hvis Skyld jeg“ — „allerede har vovet en vægtig Pung“ afbrød hun smilende; „men De har Intet vovet, her er deres Guld — nej, nej, min Herre! ikke Hænderne paa Ryggen! det er mit Alvor — jeg forsikkrer Dem: tager De ikke deres Penge tilbage, vil De ikke selv bære dem herfra, jeg kaster dem over Gitteret ud paa Bejen!“ Dgsaa dette, tænkte jeg: jeg maa følge alle de Bugter, Slangen slaaer; hun fører mig gjennem mange Omveje til Maalet — maafee for at gjøre dets Opnaaelse desto kosteligere og kostbarere: ligesom vi i en nymodens Hauge see et fortryllende Tempel i en ikke fjern Grafsand; men dog maae finde os i at gjennemkrydse en lang Labyrinth, der ofte ganske skjuler Templet, stundom lader det dunkelt og flygtigt gjennemskinne; men omfjæder just desto fuldeligere stiller den hæftigt pirrende Længsel. Jeg fulgte hende, uden mere Indsigelse; saa sikker var jeg i min Sag. Da hun aabnede Hagedøren, sagde hun: „Dovermorgen uddeler den hellige Fader Belsignelsen; er Signor Mateo Cotaldi modig, findig og oprigtig, vil jeg ikke forgjæves vente ham her.“ — Hun ventede mig ikke forgjæves. Jeg overtod Belsignelsen til de gode Romere, og itede paa den fastsatte Dag med fordoblet Længsel ud til

den fortryllende Hauge. Min Taalmodighed maatte endnu underkaste sig en haard Prøve: heller ikke denne Gang fik jeg min Armida at see; men, uagtet alle mine indstændige Bønner, min hæftige Paatrængenhed, kom jeg dog ikke videre, end til hendes Historie.

Armida — lad mig kalde hende med dette Navn — Armida var eneste Datter af en sicilianst Marchese, i Nærheden af Palermo. Formedelst uforsigtig Tale mod Inquisitionen, var han bleven indstævnet for dette Tribunal, og, da han ikke mødte, blev der foreløbig lagt Beslag paa alle hans Ejendomme. Han flygtede, og endnu var hans Opholdssted og Skjæbne ubekjendt. Rimeligviis maatte han være død, da den frygtelige Inquisition strax efter for stedse blev ophævet, og han endnu ikke var vendt tilbage. Imidlertid vare hans Godser solgte, og Datteren neppe levnet Saameget, at hun derfor kunde rejse til Rom, for at paa-drive en Revision af Faderens Proces, hvilken hun, af Mangel paa mægtige Venner, intet Haab havde til lykkeligen at ende i Palermo. Hun var paa Mødrene = Side — skjønt langt ude — beslagt med en af de romerske Cardinaler; herpaa grundede hun sine Forventninger. Ledsaaget af Faderens gamle Godsforvalter og Fortællerinden — hendes Amme — tiltraadte den 14-aarige forældreløse Pige en Rejse, der desværre fik et ganske andet Udfald, end det Forhaabede. — Strax efter Ankomsten til Rom, lejede de et Par smaae Værelser nær ved Klosteret St. Onofrio; men inden Armida kunde opnaae en Audients hos Hans Eminence Cardinalen, døde Forvalteren og efterlod de tvende

Fruentimmer, uden Beskyttelse, i den store Stab. Dog, snart fandt Armid a en mægtig og tilsyneladende naadig Beskytter i hendes høje Slægtning. Med største Venlighed hørte han hendes Andragende, og lovede at anvende al sin Indflydelse, for at skaffe Processen et lykkeligt Udfald; men indtil dette, som maaskee ikke torde være saa nær, tilbød han sin unge Slægtning et bedre og for hende mere passende Opholdssted paa sin Villa. Dette Tilbud blev med Glæde og Taknemmelighed imodtaget: Eminencens egen Esqupage førte de toende Sicilianerinder ud til et dejligt Landsted, — det samme, hvor Gotaldi fandt dem — der syntes alt længe at have været forberedt og udsmykket til deres Modtagelse. Værelserne vare udsirede med den højeste Pragt og Smagfuldhed, og den omgivende Hauge lod til at være anlagt paa en mægtig Fæes Befaling. Ikke længe lod hans høje Gjermænd vente paa sig: han forespurgte sig med største Omhyggelighed om Intet manglede i den unge Dames Bequemmelighed, gjentog sine givne Løfter med Hensyn til Processen, og endte sit Besøg med en Tiltale, fuld af Opmuntring, og Formaninger, fulde af Salvelse. Snart blev hans Besøg hyppigere og længere, hans Samtaler mere muntre, hans Væsen og selv hans Klædebragt mere beleven og verbølig. Andagtsøvelser og religiøse Underholdninger fortrængtes efterhaanden af Fyrværkerier; Gondolfarter i Haugens Canaler, hvilke forskjønnes ved sød, men usynlig, Musik; ja omsider blev endog, af lejede Dansere og Danserinder, opførte lige saa nydelige, som sandfæltige Balletter, hvis Æmne og Maal var — Kjærlighed. Dog, hvortil en

omstændelig Optælling af alle Forsørerens ikke mindre hurtige, end sikkert Skridt? Armida hilsedes i det fine Garn, før hun anede, at noget Gaadant var udsendt for hende; ja næsten uden at mærke og fortryde sit Fangerskab: saa stor var hendes Tillid til den hellige Mand, saa magtig Virkningen af hans Absolution og beroligende Sophismer. Ammen selv blev — uagtet hendes Alder og Erfaring — ruffet af den end mere erfarne Belystnings skinhellige Mæske; og da hun begyndte at gennemskue denne, kom Advarslen allerede for tilde. Tilmed fandt ogsaa hun nogen Trøst i Eminencens geistlige Værdighed, der af en rettroende Catholik maatte ansees som ophøjet baade over Synd, Anger og Straf. — Saaledes vare nogle Maanedes henrundne, da Ammen en Aften, medens Cardinalen og hans Datter, under en liflig Musik, befandt sig alene i en Lovhytte, blandt en af de Spillende gjenkjendte en Landsmand, der ganske nylig var kommen fra Palermo. Paa hendes Efterspørgsel erfarede hun af Denne: at Armidas Proces var endt, og hendes Godser i Fremmedes Hænder, hvem det vilde vorde umuligt nogensinde at frarive dem. Nu kaldt det sidste Bind fra hendes Dine, og hun forudsaa tydeligt sin stakfels Fæstelses tilkommende Skæbne. Da kom Cotalbi. — „Signore!“ vedblev hun „De er nu i Besiddelse af en Hemmelighed, som jeg ikke skulde have betroet Dem, hvis jeg ikke havde kendt noget mere end slet Intet til Dem. Jeg saa Dem for to Aar siden ved den hellige Rosalies Fæst; deres gamle Melazzi, der havde tjent saalange i deres Familie, men nu er død og borte — han var min

Færbroder. Han viste mig Dem i Processionen, og han kunde ikke blive træt af at rose Dem for deres mange Guldkommenheder; men især for deres store Mildhed og Godhed imod ham og det øvrige Dyende. I dette Mellemrum kan deres Indvortes vist ikke have forandret sig mere, end det Udvortes; og jeg bør ansee Dem som en Engel, den hellige Rosalie, eller en anden af de Himmelske, har sendt til vor Redning. O! visselig, Signore! De kan ikke være den Mand, der vilde misbruge min Tiltro; De kan ikke være istand til at knuse det knækkede Kør? En uhyggelig, hjælpeløs Skabning er i deres Magt; o, Hr. Gotaldi! hvorledes vil de bruge denne?" „Saaledes som Dyd og Vred byder!“ svarte den unge Mand. „Saa kom igjen i Morgen Aften!“ endte hun. „Dagens Lys maa ikke oftere see Dem paa denne Vej; det var tankeligt, at et spejdende Øje kunde opdage Dem. Nu tør De ikke tøve længere; men i Morgen, naar Mørket falder paa, er De her, og da ville vi overlægge, hvad vi Begge imidlertid have udtænkt til min Fædres Redning.“

„Saalænge jeg hørte Annens Fortælling,“ blev Gotaldi ved „var al Mistanke fremmet for min Sjæl; men jo mere jeg fjernede mig fra hendes hemmelighedsfulde Opholdssted, jo mere vakkede jeg i mine Meninger. Det var jo alligevel muligt, at jeg havde med en ret listig Koblerfke at gjøre — at hun kjendte mig, havde kun Lidet at betyde — maaskee endog just derfor kunde min Rigdom have indgivet hende Lyst, og min Godhed, som hun behagede at udtrykke sig, Mod til at udkafe sit Gærn; ja, det var endogsaa

tænkeligt, at Cardinalen selv — fæd af sin Frille — vilde saaledes spille hende i mine Hænder, at jeg skulde troe, selv at have grebet hende, og, af Frygt for hans Havn, snart og lønlig ile bort med mit Bytte. Men hvorfor — tænkte jeg saa igjen — har hun åabenbaret mig Ar mid a s Fald og virkelige Forhold til Cardinalen? hvorfor har hun ikke hellere bundet mig et skjønnere Eventyr paa Urmet, affildret mig Koffeduen som aldeles reen og uskyldig? Frygtede hun, at jeg alligevel snart skulde komme efter Sandheden? Og lad den nu være, som den være vil: Eventyret er altid værd at bestaae! —

Jeg lod ikke vente efter mig; Marilla — saa kaldte hun sig — var ogsaa paa Pletten. „Jeg indfører Dem til min Fæder“ sagde hun, „som en Landsmand, der agtede sig til Palermo, og da han havde erfaret, at Signoraen opholdt sig her, havde han villet gjøre hende sin Opvartning, og forespørge, om han kunde tjene hende med noget Grinde til deres fælleds Fødsel? Skulde hun spørge om sin Procces, da veed De derom Intet; vi maae ikke vise hende den Ugrund, hvori hun er nedstyrtet, førend vi vide os istand til at drage hende op af den. Hun henlever endnu i sorgløs Uvidenhed om sin sørgelige Stilling, og jeg har ikke havt Hjerte til at forstyrre denne lykkelige Drøm. Vøgt De Dem ogsaa for ethvert Spørgsmaal, og svar kun paa dem, der ere hende uskadelige. Naar De da forlader os, vil De erklære mig: om De agter den Ulykkelige deres Bistand og Redning værd.“

Med spændt Forventning og urolig Længsel traadte jeg ind i det antike Huus, som stod midt i Haugen, og lignede mere et Tempel for en usynlig Guddom, end en Bolig for et legemligt Væsen. Det ustabige Skin af min Ledsagerindes Haandlygte viste mig en dobbelt Søjlerad under en Frontespice, der var prydet med Hautreliefs. Saavidt jeg ved det sløgtige Lysglimt kunde skjelne, laa der — omgivet af Amorer — en Venus, Templets Gudinde. Det Indvendige stod i fuldkommen Harmonie med det Udvendige af dette Asyl for løvløs, forbuden Kjerlighed: Lamper af Maa-bast hængte ned fra de malede Loftet, og kastede et tvivlsomt Skjær paa lange mørkrøde Silkegardiner, og sorte Atlasfæs Divaner, der vare adskilte ved hvide nøgne Marmorfigurer. Gulvet var belagt med kostbare vævede Tæpper, at ej engang et Fodtrin skulde lyde i denne Gyprias Løndom. — Gjennem tvende saadanne Værelser blev jeg ført ind i et Tredie, hvor min Ledsagerinde lod mig bie, medens hun meldte den unge Dame min Ankomst. Tvende tykke, nylig antændte Vorchs, i massive Søloftager, belyste de udvalgte Malerier, med hvilke Væggene vare prydede; Alle fikkede til at vække Andagt, eller — Sandhelighed. Ved Siden af en angersfuld Cecilia steg en fortryllende Venus Anadymene op af Havet; og under Madonna med Barnet omfavnede Digternes skjelmiske Gud den allerede halv forvandlede Daphne. De forførfiske Billeder, det Hemmelighedsfulde i mit Besøg, den saalænge og saa højt spændte Forventning, bragte mit Blod i en sed, mig hidtil ukjendt, Bevægelse.

En Dør gik op, og efterfulgt af Marilla indtraadte min dejlige Palermitanerinde, med den elskværdige Utvungenhed, som er hendes Landsmændinder saa egen og naturlig. Hendes flygtige — næsten kunde jeg sige flyvende — Gang, hendes lave og smækkre Bert, hendes aabne, hjerteglade Mine skulde have bragt mig til at antage hende for et endnu ikke udboret Barn, hvis ikke Barmens og de lilliehvide Armes Fylde havde forkyndet den fuldtuddannede Jomfrue. Det skønne Legemes yndefulde Bevægelser ledsagedes af et — hvad skal jeg kalde det? Smil er for lidet; det er ingen Benævnelse for den næsten leende, livlige Munterhed, der straalende fra det dejlige Ansigt, og paa eengang udtrykte skalkagtig Overgivenhed og elskelig Oprigtighed. Djenlaagene bedækkede halvt et Par Dine, hvis Farve syntes at være et glindsende Himmelblaa, og som fremglimtede under de lange sorte Bryn, som matte Smaalyn under den mørke Aftensfæ. De smalle, altid lidt aabnede, Læbers Rødme forhøjedes af Tændernes Sneehvidhed. Den søde Mund syntes ligesaavel skabt til Hjelmske Taler, som til smægtende Rys. Jeg — der var kommen med stolt Forudsættelse af en sikker og snar Grobring — saae mig ved det første Nøde overvunden af min Friheds fortryllende Fiende; jeg — der havde forberedt mig til, med hele min Veltalenheds uimodstaelige Kraft at besejre det yndige Barn — jeg stod nu maalloos hensjunken i Beskuelsen af denne henrivende Skønhed, og det var kun paa hendes ivrige, hurtigt gjentagne Spørgsmaal om det kjære Sicilien, at jeg atter fandt mit tabte Næle. Men havde ikke den glade, trohjertige Nærmelse,

hvortil Landsmandskabet opmuntrede denne livlige Sjæl, forjaget min pludselige Blyhed: da maatte hun vist have antaget mig for døvstum eller fjantet. Hvilken barnlig Glæde, hvilken inderlig Længsel efter det elskede Hjem udtalte sig i hendes bløde Stemme, der bævende opsteeg dybt fra det følgende Bryst! Tvende Taarer stode som tindrende Stjerner i Djnenes mørkblaa Himmel, skjønt Smilet stedse spillede om de let bevægede Læber. Snart og umærket forsvandt det frygtfomme, fremmede Forhold imellem os; og det, at vi kjendte og elskede de samme Bjerge, Dale, Bække og Bunde, syntes at forny et gammelt Bekjendtskab; ja beretigede os til at ansee hverandre for Beslagtede — om ei paa Blodets — saa dog paa Tankens og Følelsens Vegne.

I Samtalens Løb mærkede jeg, at hun endnu ikke nærede nogen Mistanke til Cardinalen; men ventede et godt Udsald paa sin Sag. Jeg torde naturligviis ikke betage hende denne Bildfarelse; men forenede mine Ønsker med hendes Forhaabninger. Lydeligst udtrykte sig hendes Længsel og Hjemveens søde Smerte, da hun hørte, at jeg om kort Tid agtede mig tilbage. Hun udstrakte sine Arme imod mig, som til en Omfavnelse; men lod dem saa pludselig synke med et langt, veemodigt Suk. Det mørkløkkede Hoved bøjede sig mod hendes Skuldre — det forekom mig, som om jeg skulde gribe hende i mine Arme, og bære hende lige til Sicilien. Marilla gav mig et Bink, at det nu var paa Tiden at gaae — jeg tog da Afsked, og udbad mig Tilladelse til at modtage hendes Befalinger Hjemmet angaaende. Den blev mig givet — om tvende Dage skulde

jeg komme igjen. „Hvilken Bestemmelse tager De?“ spurgte Marilla ivrig, idet hun lukkede mig ud. „At frelse den himmelske Pige!“ svarte jeg „at føre hende tilbage til Sicilien, saasnart et Skib lader sig hyre, og der — at gjenoprette hendes spildte Lykke.“ „Vor hellige Trøst velsigne Dem!“ sagde hun og kysede min Haand; „stræb, Hr. Gotaldi! at opspørge et Skib, og naar det er lykket Dem, da først maa hun vide Alt — Overmorgen ved samme Tid er De atter her!“ Drømmende naaede jeg min Bolig, og i en Tilstand mellem Søvn og Vaagen tilbragte jeg Natten. Min Sjæl hensmeltede i Kjerlighed; kun Skingsyge og Had til den mig ubekjente Cardinal formaaede at gjøre en Deling i mit Hjertes Følelse: saadan en elskelig Ufskyld skulde vorde et Offer for en skinhellig Bedrager! Dette himmelske Væsen, der endnu ikke synes at ane sin Brøde, skulde ubarmhertigen overgives til Angerens og Fortvivlelsens Furier! Nej! jeg vil frelse hende, om Frelse er mulig; lad saa min Belønning og Enden herpaa vorde, hvad den vorde vil.

Næste Dag ilede jeg til Ostia, hvor et Skib nylig var indløbet fra Palermo; men som ikke kunde blive færdigt til Hjemreisen før om to til tre Uger. Med denne Efterretning traadte jeg følgende Aften Marilla imøde. Hun bad mig, hos Armida at iagttage samme Tilbageholdenhed, som forrige Gang. Vel havde hun ønsket vor Plan en snarere Modenhed; thi Cardinalen var just blevet upaselig, og dette Tilfælde vilde meget lette vor Flugt, naar den kunde iværksættes før han atter blev frisk. Imidlertid maatte

mine Bestræbelser indskrænke sig til at opnaae og befæste mig i den unge Dames Yndest og Tillid. I Sandhed! hertil behøvede jeg ingen Opmuntring: alle mine Ønsker, at min Stræben havde kun dette ene Njemme. Den uforstillede Glæde, Armida saa umiskjendelig yttrede ved at gjensee mig, nærvede og hævede mit Mod og mine søde Forhaabninger. Hendes Velvillie var allerede ved dette andet Møde voret til en saadan Grad, at hun ved min Side overlod sig til en indtagende hjertelig Fortrolighed, og med barnlig Snakksomhed fortalte mig sin Historie. Kun da hun kom til den for mig saa smertelige Periode, som jeg allerede kjendte, overdrog en pludselig Skæde det glædestraalende Ansigt. Et Suk undslap hendes Barm, og som om hun nu først befinde sig paa Noget, der hidtil var gaaet hende af Glemme, rejste hun sig og gik ind i Sideværelset. En dyb Smerte sammenpressede mit Bryst: i mit, af saa mange stridige Følelser hæftigt bevægede Hjerte maatte jeg paa een Gang bejamre den faldne Engel og forbande den Djævel, der havde indsnæget sig i et saadant Paradiis af Uskyld og Glæde.

Efter et kort Ophold kom Armida tilbage med en Guitarre, hængende i et himmelblaat Baaend under den fulde — nu mere end før — tugtigt tilbakkede Barm. Hun satte sig i en Afstand, og istemte en Canzonetta i den for mit Øre saa fortryllende sicilianske Mundart. Det var en, af Maurerne i Fangenskab henført, Hyrdes Klagesang; og saa rørende tolkede den Længselen efter det elskede Hjem og den forladte Brud, at mine Øine svømmede i Taarer,

som kunde have viist den skjønneste Sangerinde det dybe Indtryk, hun gjorde paa mit Hjerte, hvis hun ikke havde været ligesaa hentaget af sine egne Følelser. Guitarren stred ned paa hendes Skød, hendes Hoved bøjede sig tilbage, som om hun kun i denne Stilling kunde faa Udgang for det lange, dybtbærende Suk. Jeg var mig ikke længere selv mægtig. „O, Signora!“ raabte jeg, springende op fra mit Sæde: „følg med mig til vort skønne Fædreland!“ Langsomt hævede hun sit Hoved; de rige Rødder trillede ned over den hvide, bølgende Barm. Hun stirrede hen forbi mig, som om jeg slet ikke havde været der. Jeg fortrakkedes: hendes Ansigt var blegt, berøvet ethvert Spor af Glæde, hvoraf det tilforn uafslægtet strålede — jeg kjendte det ikke mere. Jeg havde været i Begreb med at kaste mig for hendes Fødder; men nu standsede en stivende Kulde enhver Bevægelse — jeg stod som en Støtte foran hende. I dette Øjeblik indtraadte Marilla, som forimodentlig havde hørt mit hæftige Udbrud. „Ved I Hr. Gotsalbi!“ sagde Armi da til hende, Derpaa rejste hun sig langsomt, nede for mig dybt, næsten ydmygt, med nedslættet Blik, og forsvandt. Maaløs blev jeg staaende, som rodfæstet til mit Sted, og hørte som i Drømme, uden at kunne svare, Ammens gjentagne, angstelige Spørgsmaal: „Signore! hvad har De gjort?“ Under Bortgangen fortalte jeg hende omfattet det Forefaldne. Hun sukede og gentog med Hovedbysten det sicilianske Ordspog: „Det frøe, som modnes for tidligt, modnes ikke!“ Om fire Dage først maa De komme her igjen.

I dette Mellemrum var jeg bleven fuldkommen enig med mig selv med Hensyn til Armida: forudsat at jeg kunde vinde hendes Tilbøjelighed, hvilket jeg allerede var dristig nok til meer end at haabe, vilde jeg føre hende til mit Hiem, og give den elskelige Skabning tilbage til Dyden og en bedre Kjærligheds Lykke. Dette Forsæt fyldte min Sjæl med en Glæde, som hævedes — ja næsten tør jeg sige — forøbledes ved den stolte Bevidsthed: hendes timelige og evige Salighed skal være ganske mit Værk! mig, hendes frelsende Engel, skal hun fylde Alt — ja hun vil mere tilbede end elske mig, naar hun i sit til Ufkyldighed gjenfødte Hjerte erkjender hvad jeg var for hende. Gjennemtrængt af denne søde, ophøjede Følelse traadte jeg ind i Hagen. Armida kom mig imøde med et Ansigt, der syntes at forkynde baade Længsel og Glæde; dog laa der noget Beemodigt i hendes venlige Smil, og ofte glimtede hendes Dine gjennem Taarer, som Stjerner gennem den natlige Taage. Hun talte kun Lidet, og Alt om det elskede Fødeland; hendes Stemme var blød og bævende, den lød som dæmpede Harpetoner. Mit Hjerte smelte: neppe vare vi alene, før jeg nedfandt for hendes Fødder med det Udraab: „Armida! jeg elsker Dig!“ Ak! det tyktes mig, at hun maatte have sunket i mit aabnede Favn, og trykket den søde, tause Tilstaaelse paa mine smagtende Læber; men nej! hun næsten segnede tilbage med et svagt Skrig, løstede sine Hænder over sit Hoved, foldede dem, vendte sig og fngtede. Før jeg kunde besinde mig paa at følge hende, var hun allerede forsvunden, og Marilla traadte hastig ud fra Hækken.

„D Signore!“ sagde hun, „De overiler Alt — hun elsker Dem; men ikke saaledes, ikke saa pludseligt, saa snart Fulde hun have erfaret dette; thi hun vidste det ikke selv — nu har deres Erklæring revet Bindet fra hendes Dine. Dette børde ikke skeet, før i det Øjeblik hun kunde flye fra dette fordærvelige Sted. Hvad er der nu at gjøre? Om Cardinalen, som er i Bedring, forinden besøger hende, hvorledes tænker De da, hun vil modtage ham? Al! jeg frygter at Alt er tabt.“ Jeg formaaede ikke at svare hende, saa betaget var jeg baade af Frygt og Glæde. „Gaae Signore!“ vedblev hun efter en kort Betænkning — „gaae! Skynd paa Afreisen! og lad mig søge at berolige hende, og bringe hende til en tydelig Anskuelse af hendes Stilling, og kom saa imorgen ved samme Tid!“

Ved næste Daggrue ilede jeg til Ostia og vendte tilbage med den Bæst, at Skibet kunde afgaae om sex Dage. Med den frembrydende Nat gik jeg til Villaen. I den Lovhytte, hvor jeg første Gang havde seet Armida, hørte jeg hendes og Guitarrens sammensmeltende Toner. Jeg nærmede mig, standsede og lyttede: sødt tungsindigt Klang de bævende Strenger; endnu veemodigere den opdaagnende Angers rørende Klage. Jeg hørte følgende af tunge Sukke ledsagede Ord:

Det syge Træ kan gremmes smukt;
Dag let paa Blæde, Blomst og Frugt
Den skjulte Brøst Du kjenner,
Saa rober og det tvungne Smil
Den let fordulgte Angers Piiil,

Som dybt i Barmen brænder;
 Forgiaves Freden i dit Nafyn staaer,
 Naar under lenlig Kamp dit Hjerte staaer. *)

Ubemærket af den i sin Anger selv saa indtagende Sangerinde kom jeg ind i Haugen, og stod allerede tæt foran hende, inden hun blev mig vaer. En mørk Rødme overfoer hendes taarevædede Kinder — af! det var snarere Skrik end Glæde, der satte hendes Blod i Bevægelse. Hun formaaede neppe at rejse sig, række Guitarren til Marilla, og gjøre mig en taus, ærbødig Hilsen. Som Maanen beluste hendes forrigfulde Nafyn og ydmynge Stilling, syntes hun mig at være en til Blusel og Ruelse over sine Synder opvakt Cæcilia, der førstegang vil nedsynke for sin Helgen. Jeg bød hende min Arm, og ledsagede hende til Huset; Marilla fulgte efter. Da denne, efterat vi vare traadte ind, havde forladt os, greb jeg hendes Haand — den skjælvede i min.

„Skjønne Armida!“ begyndte jeg, „De er mig endnu et Svar skyldig.“ Hun taug. „Har mit Hjerte bedraget

*) D'ogni pianta palesa l'aspetto

Il difetto,

Che il troneo nasconde,

Per le fronde,

Dal frutto, o dal fior:

Tal d'un, alma l'affanno sepolto

Si travede in un' riso fallace:

Che la pase

Mal finge nel volto

Chi si sente la guerra nel cor.

Metastasio.

mig?" vedblev jeg, „nærer De ikke en eneste venlig Gølelse
 for den, der elsker Dem saa inderlig og oprigtig?" „D min
 Gud!" udsukkede hun med et smertefuldt Djekest til Him-
 len „jeg Ulykkelige!" derpaa vendte hun sig langsomt
 med det Udraab: „Signore, jeg kan aldrig blive Deres!"
 Jeg greb hendes Arm og sagde: „Armida! saaledes ad-
 skilles vi ikke! vil De bortstøde det Hjerte, der brander for
 Dem, da — o da skal De idetmindste sige mig hvorfor!
 Ved alle Helgene! jeg slipper Dem ikke før jeg veed hvad
 der saa pludselig har bevirket denne Forandring!" Hun
 vendte sig rask imod mig: „Vel!" sagde hun, „det være saa!
 det være den Ulykkeliges velfortjente Straf, selv at affige
 sin Dom — et Ord, Gotaldi! skal snart for evig adskille
 os: jeg — jeg er Dem ikke værd!" Hendes Røst blev til
 Gulken idet hun atter bortvendte sig, og med de solbede
 Hænder skjulte sit Ansigt. „Nej! Du Elskelige!" sagde jeg
 „dette Ord adskiller os ikke; just dette forener os!" Hun
 drejede sig endnu engang imod mig, og spurgte med et hur-
 tigt, men strængt gjennemborende Blik: „Signore! forstaaer
 jeg Dem?" „Nej!" raabte jeg, „nej Armida! De for-
 staaer mig ikke; men snart skal De læse i min Sjæl; skjænk
 mig ikkun nogle Djeblikke, og da først skal De affige Dom-
 men over vor fælleds Skjæbne!" Jeg førte hende til en Stol,
 og satte mig hos hende. „Nu bort med al Forstillelse! Ti-
 den er kostbar, og denne Time kommer aldrig igjen! Bort
 derfor med enhver falsk Omfindtlighed! Jeg maa aabne
 deres skjønne, men nedrigt bedragne Hjertes Saar; men —
 ved Gud og alle hans Engle! — kun for at læge det! — De har

fortalt mig en Deel af deres Historie; men De afbrød den — jeg vil fuldende. Den Mand, De valgte til Beskytter, forraadte Dem; deres egen umistankelige Uskyld overgav Dem i en snedig Forsørers BOLD — Alt dette veed jeg, og dog Armida! dog elsker jeg Dem; men ved den evige Kjærlighed! jeg elsker Dem af et reent Hjerte!" Bleg som den Billedstøtte, til hvilken hun hældede sig, sad hun længe efter at jeg havde ophørt at tale, før hun fra sit dybtstukkende Bryst frempressede disse Ord: „Retfærdige Himmel! nu først veed jeg hvad jeg har tabt!" „Nej Signora!" blev jeg ved, „De veed endnu ikke Alt! ogsaa Deres Proces har De tabt; Deres Ejendomme ere alle uigjenkaldelig borte." „Saa er jeg ogsaa en Bettler!" raabte hun, „Himmel, og jeg vandrede sorgløs og letfærdig paa denne Lavastrøm; men jeg føler det, nu begynder den at brænde igjennem — flye mig, Cotaldi! hvorfor tøver De? hvad vil De den vanærede, fattige, fortvivlende Armida?" „Elke og frelse hende!" var mit Svar. Jeg udviklede hende nu min hele Plan: at føre hende til Messina, som min Brud, og der at gjøre hende meddeelsagtig i det, Himlen havde beffjæret mig. Jeg skjulte ikke for hende, at Marilla havde aabenbaret mig Alt, og at hendes Fortælling især havde bestemt mig. Jeg sagde hende, at jeg allerede, i Haab om at vinde hendes Gjenkjerlighed, havde hyret et Skib, som om faa Dage skulde føre hende bort fra et Sted, hvor hun havde mistet, og — gjenfundet sit Hjertes Fred. Jeg bad, jeg besvor hende ved Alt hvad der er helligt, baade paa Jorden og i Himmelen, at høje hendes ædle Gjenstridighed, at modtage

og skænke Trost og Haab. Længe modstod hun: adelt Undseelse kæmpede mod Hjertets varme Dnske. — omsider sejrede det Sidste: hun sank ned for mine Fødder, omfavnede mine Knæ, og vadede mine Hænder med en Strøm af Taarer. Jeg løstede hende op til mig; men hun skjulte sit blussende Ansigt ved min Barm. „O Du Naaderige!“ hviskede hun, „hvormed har jeg Uværdige fortjent din Forbarmelse?“ Med mit Hjerte, til hvilket hendes Læber syntes at tale — mere end med mit Øre — hørte jeg den frelst Engls indderlige Tak til Himlen og mig. Salige Øjeblikke! I vare kun et Aaan fra de Forklaredes Land, der hvor de sjunge et jublende Halleluja naar en Sjæl frelles fra Døden.

Armida rev sig ud af mit Favn; hun ilede ind i sit Sovekammer og knælede for den Korsfæsteds Billede; jeg sank ned ved hendes Side og bad med hende. Marilla kom, og vadede vore Hænder med Glædes-Taarer.

„Jesus Maria!“ skreg Armida, „og jeg er endnu her? Bort, bort fra dette forfærdelige Sted!“ Med Banzfælighed overbeviste vi hende om Nødvendigheden af at forblive der til Skibet afgik, da en tidligere Flugt vilde være forbunden med den største Fare for os Alle. Hun vilde ikke mere kunne udholde Synet af sin Forsører; men omsider beroligede vi hende med den Forestilling, at hun i det korte Mellemrum af sex Dage neppe behøvede at frygte for hans forhadte Narvarelse. Til ydermere Sikkerhed blev det besluttet, at jeg kun een gang før vor Afreise skulde besøge hende. Dette Møde blev fastsat til den tredie Aften derefter, O Gud! det var det Sidste!

Marilla modtog mig. Da jeg kom i Forværelset hørte jeg atter Guitarrens Klang; den var sød, men veemodsfuld — jeg standsede. Hun sang en mig velbekendt Cicaliano, med den Forandring, at hun satte mit Navn istedet for det Dyrindelige:

Hvert Foraar, Gotaldi! grønnes min Grav,
Naar Sneen paa Bjergene smelter,
Naar Jorden sig bader i Solstraalens Hav,
Og Blomsternes Skare udbeller:
Den nyfødte Rose imøde Dig leer —
Du tænker vel ej paa den Falmende meer?

Hvert Foraar, Gotaldi! grønnes min Grav;
Jeg sover saa stille derunder.
Den vaagnende Blomst kaster Lagenet af;
Jeg bliver derneede og blunder:
Den rødmenende Rose imøde Dig leer —
Du tænker vel ej paa den Falmende meer?

Hvert Foraar, Gotaldi! grønnes min Grav,
Naar Livet gjenfædes deroppe,
Naar Fuglen sig bader i Ethers Hav,
Og sjunger blandt Myrthernes Toppe:
Den blomstrende Rose imøde Dig leer —
Du tænker Du ej paa den Falmende meer?

„So min inderlig Elskede“ raabte jeg, idet jeg sprang ind og trykkede hende til mit Bryst, „jeg vil tænke paa Dig saalange mit Hjerte slaaer! Men hvorfor tænker Du paa Døden? Livet, et Liv fuldt af Glæde venter Dig; eller — mistvivler Du om din Gotaldis Kjerlighed?“ „Du elsker

mig" sagde hun; „men" lagde hun til med et smerteligt
 Smil „Godalb!" kan Du nogensinde agte mig?" I dette
 Øjeblik foer Marilla ind: „Cardinalen!" raabte hun
 ængstelig; „Signore! De maa skjule Dem i dette Klæde-
 skab; og De, min Frøken! liber af en hastig Tandpine."

Med blødt Ord ombandt hun hende et stort Klæde, der
 skjulede det halve Ansigt, og bad hende lægge sig i Sen-
 gen; mig indelukkede hun i Skabet. Neppe var dette bragt
 i Rigthighed, før Cardinalen kom, og, underrettet om Armi-
 da's foregionne Upasselighed, gik ind til hende. Mit Blod kogte;
 min Haand sluttede sig krampagtigt om Grebet af min
 Kaarde. Et Par Minutter derefter kom han ud og sagde
 til Marilla: „Ders Frøken er ikke vel; men det fore-
 kommer mig, som om Tandpinen ikke kunde være hendes
 eneste Dnde; hun er i det Hele ganske forandret." „Ak!"

sukkede den Listige, „Deres Eminence! deres egen Sygdom
 — Fængsel efter Dem!" — „Mener I?" sagde han. Jeg
 kunde gjennem Nøglehullet see hans Ansigt: han vendte det
 mod Marilla med et tvetydigt Smil. „For Tanderne
 skal jeg sørge; see I til, at alt Andet er som det bør,
 naar jeg om tre Dage kommer igjen." Han blev endnu
 nogle Øjeblikke staaende i samme Stilling; derpaa bortfjernede
 han sig. Jeg ilede til Armida: hendes Sind var i et
 højt Ooprør, hartad et værgeløst Bytte for flere voldsomme
 Lidenstaber. Med Rød formaaede jeg nogenlunde at bero-
 lige hende. Kun den Forsikkring, at vi inden to Gange fire
 og tyve Timer vilde befinde os udenfor Italiens Jordbund,
 paa Vejen til det dyrebare Fødeland, gav hende Kraft til

at udribe sig af mine Arme. — Langsomt og forsigtigt forløb jeg Huset og Haugen. Det forekom mig, som om jeg saae en Skygge glide hen ved Muren; desværre! det har ikke været et blot Foster af min frygtssomme Indbildningskraft: Cardinalen maa sikkert have lurret i Haugen. Ak! min ulykkelige Armida er falden for en Snigmorders Dolk, og De, min ubekjendte Frelser! har hindret mig i at følge hende til Kjerlighedens rette Hjem."

Dette var Indholden af Cotaldis sørgelige Historie, som jeg for Sammenhængens Skyld har tilladt mig at fremsætte med mine egne Ord, og med større Orden og Klarhed, end den ulykkelige Yngling var istand til. Bandini, gjen- nemtrængt af den inderligste Medlidenhed, søgte forgjæves at trøste hans dybt saarede Hjerte. Til at dæmpe saadanne Storme har Fornuften ingen Kræfter; den lægger sig kun ved Religionens og Tidens Hjælp. „Skjønt jeg, som ubefaren paa Kjerlighedens farlige og troløse Hav, hverken kan beregne eller begribe Styrken af deres Sjælsmerter," sagde han til Slutning, „saa indseer jeg dog, at den er af saadan Bestaaenhed, at jeg for det Første ikke tør forlade Dem. Og da jeg mærker, at De ikke selv formaaer at fatte nogen Beslutning, maa jeg handle for Dem. Imorgen — har De sagt — afgaaer Skibet; det skal føre os Begge til deres Hjem. De maa bort fra dette rædselsfulde Sted, og jeg ledsager Dem. I deres Fjonne Sicilien maa findes Trøst for Dem og Moroe for mig." Cotaldi rakte ham taus sin Haand. Dette Haandtryk var en uopløselig Venstabs-Pagt.

Haabet, der smigrer vore lettroende Hjerter med saa mange glimrende Løfter, ja stundom endog med Umuligheder, Haabet gjorde næste Morgen Gotaldi det Spørgsmaal: „men om din Elskede endnu var ilive? frelst maaffee paa een eller anden forunderlig, for Dig ubegribelig Maade?“ Hæftig foer han op, og raabte til sin Ven: „Jeg maa vide om hun virkelig er død, og da først — „Du bliver her!“ svarte Bandini, „jeg gaar at bringe Dig Visshed om det, som Du aldrig borde omtvivle.“ Han lod sig nøje underrette om Armidas Aaaning og alle dens Omgiwelser, om hende selv og Marilla — deres Udseende og Klædebragt; og derpaa tiltraadte han sin aldeles overflødige Vandring. Den Beretning, som han efter et Par Timers Fraværelse afslagde for den angstligventende Gotaldi, stadfæstede Armidas Død. — Ikke langt fra den betegnede Villa havde han mødt et midaldrende Fruentimmer, som han medrette antog for Marilla. Han tiltalede hende med en Hilsen fra en vis ung Sicilianer, der med største Bekymring ventede Underretning om en Landsmandinde, som beboede hiin Villa. Med forrigsfuld Mine svarte hun: at den omspurgte unge Dame havde omfisket sin forrige Bolig med en bedre og tryggere. „Siig den, som udsendte Dem,“ — lagde hun til — „at hun endnu førend denne Dags Sol vil være under Jorden i det mørke Huus, hvor ingen Enigmorders Folk mere skal vække hende.“ Med disse Ord ilede hun hastig bort ad en Sidevej.

Der var nu Intet videre at gjøre, end at forberede og paaafnynde Afreisen, hvilken Bestilling Bandini alene maatte

udføre. Saasnart Mørket faldt paa, forlode begge Ben-
 nerne de sørgelige Levninger af Verdens gamle Hovedstad,
 og den opgaaende Sol saae dem paa Dækket af den lille
 Bærke, der udsprebte sine Sejl mod det ny Messene. Co-
 taldis sad nedsunken i sin dybe Smerte og stirrede paa
 Bølgerne, der rødmede i Morgenskjæret glede ham skul-
 pende forbi. Bandini stod alvorlig, men sorgløs, ved
 hans Side, og hæftede sit Blik paa det bortvigende Hespe-
 riens yndige Kyster. Efter nogle Dages langsomme, men
 ellers heldige, Sejlads fremsteeg Vtnas sneetakte Gubbeho-
 ved af Bølgerne; og lidt efter lidt havde sig, til Højre
 Sicilien, til Venstre det bjergfulde Calabrien. Sundet, for-
 dum saa frygteligt for de Søfarende, syntes at aabne sit
 Favn, og den smilende De at ile de Ankommande imøde.
 Snart ankrede de ved de gamle Messeniens prægtige
 Stad.

Cotaldis Vaaning var et Pallads, hvis Indvendige
 endogsaa overgik det Udvendige i Glans og Røstbarhed.
 Hvad der for Bandini havde den største Tillokkelse, var
 en talrig og velvalgt Malerisamling. „Her“ sagde War-
 ten, idet han anviste ham Bærelser til egen fri Raadighed:
 „her er dit Studerekammer og, her ved Siden af, dit So-
 vekammer.“ Dette Sidste var et Hjørnebærelse, hvorfra
 Man mod Østen saae ud over Staden og Sundet til Reg-
 gio og Bjergryggen, der, som en Række af blaae Skyer,
 begrændsede den fjerne Synskreds; mod Syden udstrakte sig
 begge de yndige Kyster, udvidede sig jo længere jo mere,
 ligesom tilbagekrængte af det mægtige Hav, der omsider

syntes at sammensmelte med Himmelen; til Høire hørvede sig den gamle Vulcans Kæmpehoved. Den unge Maler tabte sig i taus Beskuelse af disse Naturens Triumpher over al menneskelig Kunst og over selv den rigeste Indbildningskraft. Han vakttes først af sin Henrykkelse ved Gotaldis lydelige Graad. Selv med Vinene fulde af Taarer — men disse kun Glædens og Begejstringens søde Børn — saldt han om Vennens Hals. „Her“ sukkede Sorgens Søn: „her skulde hun have boet, og hver Morgen, opstaaende fra mit Favn, tilbedet Himlens og Jordens almægtige Skaber; her skulde hendes Engleøjne, som dine, tindret i Henrykkelsens Taarer — nu tilbækkes de af Dødens og Gravens Mulm.“ — „O min arme Ven!“ hviskede Bandini: „tilbed ogsaa Du! bøj Dig ydmyg og haabende under den evige Wiisdoms Billie! Glædens Dør skal atter aabnes for Dig.“ — „Bandini!“ raabte Gotaldi, og løsrev sig af hans Favn: „Du kender ikke Kjærlighed; o, at Du aldrig maatte kende den!“ — „Mit Hjerte“ sagde Bandini smilende, „elsker allerede; jeg har efterladt det i la bella Fiorenza; her kan jeg ikke tabe det.“ — „Hvorledes?“ spurgte Hiin forundret „og dette siger Du mig først nu? Hvo er den, der har bundet Dig med saa — zephyrlette Kjæder?“ — „En totusindaarig Skjønhed!“ svarte Maleren, „Phidiassens himmelske Datter!“ — „Svarmer!“ advarede Vennen, „vugt Dig for de femtenaarige! Havskummits Datter har forladt sit gamle Cypem og oprejst sit Tempel ved Siden af sin Egteherres Bærsted; vogt Dig for Trinacrias forførte Piger!“

Med en uerfaren Ynglings Selvillid hørte Bandini sin Vens Advarsel; thi endnu steds slog hans Hjerte frit og ubesejret af en Videnskab, hvis Styrke kun den Elskende kjender. Hidtil usaaaret, ansaae han sig selv for usaarlig, og vandrede blandt Siciliens farlige Skjønheder ube-
kymret og dristig, som den Somand, der steds heldig har undgaaet Klipper og Skjær. De dejligste Kvinder vare for vor begejstrede Maler ikkun levende Modeller; han — studerede dem. Dog — ogsaa hans Time slog; og jo roligere hans Hjertes Havblik hidtil havde været, desto hastigere raste den paafølgende Storm.

I Messina boede den rige, og med Gotaldi fjernt besøgte, Marchese Monaldechì. Nogen Tid efter Vennernes Ankomst gjorde denne et stort Gjæstebud, hvortil Begge bleve indbudne. Efter at have forestillet sin genuesiste Ven, og indledet en Samtale mellem ham og Marchesen, som smagfuld Kjender og Ynder af de skønne Kunster, hengav Gotaldi sig til sine egne sørgelige Tanker, og, blandende sig imellem de øvrige Gjæster, tabte han snart Bandini af Sigte, og talte ej heller med ham inden de langt ud paa Natten vare komne tilbage til Hjemmet. Her gjorde han det almindelige og ligegyldige Spørgsmaal: hvoreledes Hiin havde moret sig? „Fortræffeligt!“ var Svaret. „Og hvad siger Du om Marchesen?“ spurgte han videre. „Marchesen? hvad for en Marchese?“ sagde Bandini adspredt. „Marchese Monaldechì, vor Vært!“ vedblev Gotaldi, forundret og opmærksom. „Ah!“ svarte Bandini „jeg mindes i Sandhed ikke, at jeg enten har

seet ham eller talt med ham." „Du drømmer!" raabte Cotaldi „ikke seet Marchesen? Hvem har Du da seet?" „Hans Datter!" svarte Bandini hastigt; „hende har jeg seet, og ingen Anden!" Mistroiff saae Cotaldi paa sin Ven: dennes Dine tindrede; hans Anslyn havde noget saa sværmerisk Sødt, som om han just nylig havde haft en himmelsk Åbenbaring; endnu var det uvist, om denne Fortryl-
 lelse skulde tilskrives Ynglingen eller Kunstneren. „Taaler hun maaskee en Sammenligning med den medicaiske Venus?" spurgte Cotaldi videre med et flygtigt Smil. „Phidias og Apelles, Rafael og da Vinci," raabte Bandini ivrig: „den romerske Skole og den lombardiske, den venetianske og den florentinske, alle de, der nogensinde har taget en Pensel i Haand, og jeg selv med, ere kun Stym-
 pere, Fuskere, usle, indbildte, frække Fuskere — Gianetta, Gianetta er et Ideal, som spotter alle Kunstnere i Verden, med samt deres Madonner og Magdalener og Cæcilier og hele denne Hær af malte, flauue, livløse Hjerneføstre. Åh, Cotaldi! Cotaldi! nu veed jeg hvor ulykkelig Du er." Cotaldi blegnede: „Det forbyde Himlen!" sagde han med sagte og bævende Stemme: „Gianetta er Prinds Moris's Brud." Bandini blev endnu blegere, end hans Ven. „Elsker hun ham?" spurgte han skjælvende. „For alle Helgenes Skyld!" raabte Cotaldi, „berolige mig dog med den Tilstaaelse, at det blot er Kunstnergalskab, der taler af Dig, og ikke en Lidenstabs, hvis Ende, for Dig i det mindste — kun kan blive Fordærvelse!" „Berolige Du mig" lod Gjensvaret „med den Underretning, at hun ikke

elsker Prindsen eller nogen Anden." "Og hvor skulde jeg vide det?" afbrød Cotaldi; „men, enten hun elsker eller ikke: Prindsens Gemalinde vorder hun, og var det da ikke dødelig Synd at opvække en anden Kjerlighed i hendes Hjerte?" Bandini taug og gik saa hæstig frem og tilbage i Værelset, som om han vilde løbe igjennem Væggen. „I en ulykkelig Time" sukede den bekymrede Ven „frelste Du mig fra Døden, om din Handling ikke skal have anden Belønning, end Tabet af din egen Rolighed! Fly, Bandini! fly, før det er for sildt!" „Aldrig!" svarte denne; „her vil jeg enten vorde lykkelig, eller fortvivlet!" „Kan da!" vebblev Cotaldi „et eneste flygtigt Indtryk anrette saadan Udelæggelse i et Hjerte, der hidtil var tilluft for Kjerlighed? saa stærkt bevæbnet mod alle dens Pile? Kan saa lys en Forstand ikke besejre en assindig Følelse? Dog — hvad nytter det, at jeg stræker at overtøge Dig om dit Bannid; jeg, der ogsaa selv borde seet den Afgrund, i hvilken jeg med forsætlig Blindhed nedstyrtede mig? Hvad nytter det at præke for en Beruset? Bandini! kast Dig i Søvnens Arme, og naar Du imorgen vaagner med ædru Sjæl, vil Du ikke saa halstarrig tilstoppe dine Øren for en Vens velmeente og gavnlige Forestillinger." Med disse Ord gik Cotaldi til Hvile, og Bandini overgav sig — ikke til qvægende Søvn; men til aandsubmattende, vaagne Drømme.

Til langt hen paa næste Dag forbleve begge Vennerne i deres særskilte Værelser: den Ene beskæftiget med sin visse Kummer, den Anden med sit uvisse Haab og stærkmestke Phantasier. De bleve neppe samlede, før Cotaldis

velindstuderede Phillipika mod Bandinis Kjerlighed afbrødes ved et Besøg af Marchesen.

Efter nogle almindelige formelle Complimenter, indledte Denne en Samtale om de skønne Kunster, der endtes med den Begjæring til Bandini: at han vilde male den dejlige Gianetta. Cotaldi kastede et skarpt og alvorligt Blik paa sin Ven, hvilket Denne dog aldeles ikke bemærkede; thi hans Dine hang ved de Læber, der havde fremført en saadan Begjæring — den søde Overraskelse bandt hans egne. Ungstelig saae Cotaldi ud af Vinduet: „Seer engang hvor rolig“ — sagde han med dæmpet Stemme og fremtvungen Egegylldighed — „seer dog hvor blid og fredelig Bjerget*) viser sig! Alligevel vilde jeg ikke vove at stige ned i dets Crater.“ Men spildt var denne advarende Bignelse: Bandinis Tilstaaelse blev givet; den bestod blot i det Spørgsmaal: „naar han kunde begynde?“ Marchesen onskede Billedet jo før jo hellere; og sølgelig blev samme Eftermiddag foreslaaet og antaget. Fornojet gif Monaldechi bort, for at underrette sin Datter om den ædle Genuefers Føjelighed. Da han var borte greb Bandini sin Vens Hænder: „Seer Du?“ raabte han, „Seer Du, Cotaldi! Skjæbnens egen Bejviisning? Gianettas Fader kommer selv for at hente mig!“ „Jeg seer“ svarte Cotaldi, „at Du følger din daarlige Lidenstabs Stemme, og at Du forbytter din egen ubøjelige Villie med Skjæbnen. Kan den Gamle ane, at han ved sin Indbydelse rækker dig et Giftbæger? men

*) Vtna.

Du, som veed dette, Du borde støde det fra Dig, og ile bort fra et Crater, hvis lønlige Ild snart vil udbryde og fortære Dig!" „Da vil jeg dog vide" raabte Bordini, om jeg skal fortæres af mit eget Hjertes Ild alene, eller om den Fæe, som haver antændt den, ikke ogsaa har et Hjerte for Kjerlighed? Du vil affrække mig med denne Morisi? En genuesist Adelsmand — ung og riig — kan ikke være en ganske uværdig Medbejler for en sicilianst Prinds. Skjæbnen har — ihvad Du end kan sige — ti kastet mig hans Håndske; jeg optager den, og først naar Kampens Fionne Dronning har rakt een af os Arandsen, vil jeg forlade Skranterne!" „Om Du kan!" svarte Gotaldi; „men jeg seer, at Kjerlighed er stærkere end Venskab: gaae da, Ubefindige! og er din Beslutning ligesaa fast som den er overilet, saa glem ikke, at Du har en Ven, som ej er din Fortrolighed uværdig, og som tilhører Dig med Hjerte, Haand og Hoved." De ædle Ynglinger sank i hverandres Favn, hvoraf den Eine kun løste sig for at følge en langt vældigere Lidenskabs uimodstaaelige Rald.

Hvo, der vil satte sit Hjerte paa en ret vovelig Prøve, forsøge at male en kvindelig Skønhed, betragte ret nøje det yndefulde Ansigt, stirre dybt og lange ind i de flammende Øjne og indsuge i lange Drag den søde Gift af de smagende Laber, og kommer han da derfra med frit og ubevunget Hjerte — i Sandhed! da har han Intet havt at tabe. Men naar den, som allerede elsker, saaledes selv indtrykker Pilen, hvilken Magt skalde da være istand til at udribe den?

Hvo, der vil udsætte en ung Pige for den øjensynligste Fare, lade hende sidde for en ung og smuk Maler; see hvorledes han — Træk for Træk, Stykke for Stykke — tilegner sig hendes Ansigt! det kan lettelig være han med det samme tilegner sig Hjertet. Hvorledes skal hun unddrage sig hans dristige Blik? Hvorhen skal hun vende sig fra det Mjækast, der fastholder hendes, ligesom Trylleslangens den arme Fugls, som — hvorvel modstræbende — dog tilsidst vorder et Bytte for Røgleren? Og er hun ikke ydermere nødt til at beskue ham? at lade sine Øjnes Straaler sammensmelte med hans? Var det at undre over, om der med saadanne Mjækast ogsaa verledes Hjerter?

Gianetta elskede ikke den rige og høifornemme; men — desværre for ham — hverken unge eller smukke Prinds Morisi. Hun vidste overalt slet ikke, hvad Kjerlighed var, førend hun opdagede den i den skønne Malers sjælsfulde Blik, og i sit eget Hjertes søde Uro. Treende Gange havde de saaledes siddet ligeoverfor hverandre med stumme Læber og talende Øjne. Med Billedet gik det langsomt; men desto hastigere med Kjerligheden. Den fjerde Gang, da Gianettas Moder — som ellers bestandig var tilstede — for et Par Minutter forlod Bærelset, laae Bandinini for den yndige Piges Fødder, og — næsten i samme Mjeblik — hun i hans Arme. Det rørte sig i Sideværelset: „Mal!“ hviskede Gianetta; og Elskeren sad igjen paa sin Plads. Da den arme Moder efter saa kort en Graværelse kom tilbage, anede hun ikke, at Datteren havde sluttet en Pagt for hele Livet. Bandinini — neppe sig selv mægtig

— udbad sig endnu kun een Time den følgende Dag, med Bøtte om, at han vilde fuldføre Billedet hjemme. Derpaa ilede han at udøse en Deel af den overstrømmende Salighed i sin Vens Barm. Denne havde de foregaaende Dage med angstelig Belymring spurgt om hans Hjertes Tilstand; men kun faaet meget dunkle Drakelsvar i de afbrudte Ord: „Engel! Himmel! Helvede! Død! Liv! Salighed!“ og andre Flere, som findes i de Elskendes Aurora; og da han nu saa ham komme bleg og skjælvende, tænkte han mindst paa, at et Overmaal af Fryd frembringer Virkninger, der have en flygtig Eighed med Skrækkens. Begge Lidenskaber drive Blodet til Hjertet. Vi ville springe over hvad den lykkelige Elsker — saasnart han fik Mælet — sagde, for at beskrive sin paradisiske Salighed; men derimod ikke undlade at gjøre den Bemærkning — (som Dæmper paa mangen Læsers og Læserindes sympathetiske, stedsse klangfærdige, Wolscharpe) — at den i Kjerlighedens Storme allerede noget affjælede Gøtaldi hverken deelte sin Vens Glæde, eller hans driftige Haab. Men vare hans Advarsler forgjæves alt førend Bandini vidste Noget om Gjenkjerlighed, hvorledes skulde vel denne nu have laant Dre til noget fornødtigt Ord? At Forældrene aldrig vilde give Slip paa den glimrende Forbindelse med Prindsen, og Denne ligesaa nødig afstaae sin skønne Brud; at Trusler og Tvang, ja maaſkee i Nødsfald Dolk og Gift, vilde worde anvendte — alt Saadant vare kun stumpe Torne paa Elskerens rosenstræde Vej: „naar hun først var hans; vilde Altting jernes af sig selv, Forældrene nøjes med en Svigersøn, der vel var mindre fornem,

men bedre istand til at gjøre Datteren lykkelig, end den allerede halvt bedagede Morisi, og Denne endelig søge sin Trøst hos en Pige, som bedre gjengjældte hans Kjærlighed." Cotaldi havde omsider intet andet Valg, end at bifalde og fremme Bandinis Plan.

Denne var ligesaa simpel som dristig. Han vilde overtale Gianetta til, hemmelig at forlade sine Forældres Huus; paa et Landsted, som Cotaldi ejede i Val di Roto, skulde de ligesaa hemmelig vies af en, til Tausked ved Gaver og Løfter forbunden, Geistlig. Fra dette Asyl vilde de dernæst anraabe om Forældrenes Tilgivelse, og — hvis denne ej var at erholde — flygte til Bandinis fri og beskyttende Fædreneftad. Cotaldis Raad formaaede dog saameget over ham, at han ikke betroede disse eventyrlige og forvorne Forslag til Papiret; men besluttede sig til at meddele Gianetta samme i et lønligt Møde, hvilket han udsad sig i en Billet, som han næste Dag vilde forsøge hemmelig at tilstille hende.

Forsøget lykkedes. Under Malerbordet blev Brevet med et Haandtryk afgivet; og — skjønt Moderen, som sædvanlig var nærværende — ankom Svaret paa samme Vej. Saa stor er en elskendes Snildhed, Nærskærvelse og Behændighed, at Gianetta — sin tvungne Stilling uagtet — fandt Lejlighed til, under Bordet baade at læse Gisserens og med hans Blyant at skrive sin egen Billet. Neppe var dette bragt i Rigtighed, førend Prindsen, hvem Man endnu ikke ventede saa hastigt, traadte ind. Bandini behøvede al sin Fatning, for med nogenlunde Anstand at

modtage en Medbejler, som han habede uden at kjende ham. Endnu piintligere blev hans Stilling, da Denne — af sin tilkommende Svigermoder strax underrettet om Hensigten af Bandini's Nærværelse — yttrede det Ansæ, baade at see Billedet og, naar det var færdigt at komme i Besiddelse deraf. Kun Gianettas forstillede Rolighed og fuldkomne Landsnærværelse nebbæmpede Stormen i Elskerens Indre, eller hindrede ibetmindste ethvert Udbrud af den. Timen var forbi; og med det Løfte, om tre til fire Dage at overbringe det fuldenbte Malerie, anbefalede han sig. Saasnart han var kommen hjem, udsolbede han det dyrebare Brev — der egentlig kun var en fingerlang Papiirstrimmel. Hvor mange Kys han trykkede paa dette første Kjerligheds-Pant, kan vist ikke være Læserne saa vigtigt at vide, som dets Indhold, der bestod i følgende saa, men indholdsrige Ord: „Snat Klokken 13, bag Haugemuren, de fire Myrther.“

Dersom Noget skulde undre eller støde sig over, at en fornem, velopdraget og sædelig Pige saa hastig kunde fatte den Beslutning, at give et lønligt Møde; den være det lagt paa Sinde: at Kjerlighed i Italien er en ganske anden Lidsenskab, end her i Norden, og at den hidsæt, ligesom Planterne, drevet af en hedere Sol, udslækkes, voxer og modnes med en Styrke og Hurtighed, som er ubekjendt under denne koldere Himmel, hvor den vel kan opnaae Egens Styrke; men og, som denne, kun langsomt og gradviis. Hvor Drangen paa een Dag udfolder sine Blomster, der aabner sig ogsaa Hjertet i Øjeblikke for Kjerligheds brændende

Solstraale; og hvor dens Baar kun er kort, der elstes hæftigt og snart.

Hvorfor skulde jeg her give en omstændelig Beskrivelse over tvende Elskendes første lønlige Sammenkomst? For den, der har haft en Saadan, er Beskrivelsen overflødig; for Andre uforstaaelig, ja maaskee, som alt det Uforstaaelige og Mystiske, fristende og farlig. Lad altsaa hine fire Myrther skjule de Lykkeliges uskyldige Fryd, og kun aabenbare os dette: at Gianetta, først efter mange Overtalelser og under hebe Taarer, samtykkede i den omtalte Plan. Næste Nat blev bestemt til dens Udførelse.

Ligesaa lidet ville vi trække Læserne med lang Fortælling om Elskerens utaalmelige Længsel, samt hvad han foretog eller ikke foretog sig i de næste fire og tyve evig-lange Timer; men hellere strax lade Bortførelsens højtidelige Klokke lyde. Den tro Cotaldi holdt med sin Vogn, sin Rudsk og sin Skriftefader udenfor Messinas sydlige Port, for at modtage de Flygtende og see deres Afrejse. Selv vilde han vende tilbage til sin Bopæl, for ikke at vække Mistanke om Deelagtighed i dette Pigerov. Men — Klokken slog 12, 13, 14 — Ingen lod sig see, og bespændt af de sørgeligste Anelser gik Cotaldi hjem og lod Vognen kjøre ind til sit nærliggende Landsted. Den frygtelige, uheldsvangre Nat forløb; men endnu udeblev Bandini. Uagtet den pinlige Uvisshed, hvori Cotaldi svævede, torde han dog kun ved en tro Tjener indhente Underretning. Denne havde hørt en Pige i Marchesens Huus alene faaet den Oplysning: at Frøkenen om Natten pludselig var bleven syg, at Huset

havde været i Uro; men Ingen vidste hvorfor. Vi, som veed det, ville uden Omstøb berette det.

Prinds Morisi havde en gammelagtig Elfers Mistankefølelse, og en erfaren Verdensmands skarpe Syn. De Elfskes Uro ved hans pludselige Fremkomst; deres lønlige, hurtige, men meget sigende, Djekast var ikke undgaaet hans Opmærksomhed, og Gianettas forstillede Venlighed mod ham havde, just fordi den var større end sædvanlig, bidraget til at bestyrke den fattede Mistanke. Allerede anende hemmelige Sammenkomster, besøgte han sin Kammertjener at gaae paa Buur i den tilstundende Nat. Denne, for hvem den lønlige Dør paa Monalbedis Haugemuur fra forrige forliebte Eventyr var velbekjendt, skjulte sig bag en Bust i Nærheden, og blev saaledes Vidne til de Elfskes Møde og til den Samtale, som kun Myrtherne borde have hørt. Ufortøvet meddeelte han sin Herre Alt hvad han havde erfaret, og ligesaa hastigt tog denne sine Forholdsregler derefter, idet han — uden engang for sine tilkommende Svigerforældre at udslade sig om Noget — næste Aften posterede fire velbevæbnede Folk nær ved det berammede Mødested. Tillige holdt han en Vogn tilrede — i hvad Hensigt skulde vi strax erfare.

Midnatstimen slog; men aldrig saasnart havde Gianetta aabnet Haugebøren, og den forraabte Elfer kasted sig i hendes Arme, førend han af de fire Bevæbnede blev greben bag fra og, med bundne Hænder og et Klæde for Mund og Næse, bragt ind i Prindsens Vogn. Den forfærbede Pige havde intet andet Valg, end at vende tilbage og

overgive sig til sin Fortvielse, der snart gik over til en virkelig Sygdom, hvis Aarsag hverken de bekymrede Forældre eller Nogen i Huset anede. Saavel af Fiinhed, som af Klogskab, havde Morisi besluttet at afbrøde hendes Kjerlighedsforsaet med Bordini paa en Maade, at den forstede kunde vordet skjult: saaledes frelstes hans Bruds Tre, og saaledes — meente han — vilde hans attraaede Fortindelse med hende, uden mærkelig Standsning, lettere fremmes. Da han altsaa den følgende Dag afslagde sit Besøg hos Marchesens, var det aldeles overensstemmende med hans Plan, at han baade for Forældre og Datter viste sig fuldkommen uvidende om det Foresaldne, og ikkun forandret i Henseende til sin Bekymring over Gianettas Sygdom.

Vi fulgte Bordini tilvogns; vi maade ledsage ham til Rejsens Ende. Morisi, fjendt Italiener, skinsyg og høist fornærmet, var ikke af nogen grusom Character; overalt var hans sindige Klogskab Gnevoldsheer over alle hans Lidenskaber. Det var ikke hans Hensigt at hævne sig paa Medbejleren; men blot at fjerne ham fra Messina. Til den Ende lod han ham føre til et Slot nogle Mil fra Staden, hvor vel Bevogtningen var streng; men Behandlingen mild og anstændig. Naar Brylluppet — hvilket Prindsen ikke troede vilde finde lang eller betydelig Hindring i Brudens flygtige Eskovintermezzo — var forbi, vilde han atter skænke Fanden sin Frihed, under Lovte om evig Tausked og Borteblivelse fra Sicilien.

Menneskene lægge Planer, hver sin, og Mange tvertimod hverandre — et Bink af Skjæbnens almægtige Styrrer

Fuldkafter dem Alle. Vi ville en Stund forlade den fortviv-
lede Bandini i sit Fængsel, den bekymrede Cotaldi i sit
Pallads og den phantaserende Gianetta paa sit Sygeleje,
for at beskue en Naturbegivenhed, der i saa Djebliske gjorde
Ende paa Tusinders Sorg og Glæde, og satte et Maal for
de stolteste Planer og vældigste Lidenfkaber.

Den frygtelige Kæmpe, den gamle Menneske- og Lande-
Fordærver, Vulcanus-Utna, havde i lange Tider for-
holdt sig stille og fredelig. I Menneskealbre havde intet
Jordstjælt, ingen Lavastrøm, ingen Aferegn ødelagt den
fjønne De, som dette forfærdelige Bjerg behersker. Cy-
cloperne syntes at sove, og Jlden i deres uhyre Bærsted at
være udslukket. Siden sidste store Udbrud havde trende
Slægter levet, bygget og boet i Fred paa den frugtbare
og smilende, men indvortes hule og troløse, Jordbund. De
Rulevende havde ganske forglemt Oldesædrenes rædsomme
Skjæbne; de for 90 Aar siden omstyrtede Mure vare igjen
oprejste og atter blevene gamle. Hiint brandende Lavahav
var forlangesiden størket, dets Skorpe smuldret og beplan-
tet med Vinranker og Dranger, Olivenkove og Myrthe-
lunde. Saftige Frugter og sødtduftende Blomster bedækkede
Forfædrenes Grave, og deres Børnebørns Børn særbedes
om Hjerget, muntre og sorgløse, som Myrterne paa den Due,
et øjeblikkeligt Stormkast omstyrter og tilintetgjør.

Men ikke udslukket var den underjordiske Jld; den ul-
mede. Ikke slumrede Polyphemus og hans Svende: de
samlede Næring til Jlden og Kræfter til et nyt Ødelæg-
gelsesværk. Næsten Halvdelen af Aaret 1783 var forløbet.

Etna forholdt sig roligt; ingen Røgstøtte over Bjergets
 Tøse mindebe om forrige Udtømmelser af dets forfærdelige
 Brede; intet Drøn i dets uhyre Bom varselede om nye Ud-
 brud; dets dybe Tausked alene vakte hos erfarne Oldinge
 en lønlig Frygt for nærforestaaende Ulykker, der end mere
 forøgedes ved Naturens betydningsfulde Tegn. Himlen var
 overtrukken med disige Dunster; Solen lignede en mørk rød
 Ildkugle, selv naar den stod højest paa Himlen: dens Skin
 var mat og svagt, som den opgaaende Maanes. Ingen
 Skyer, ingen Vinde afkjølede den lummerhebe, qualme Luft;
 det lod, som de alle af Frygt havde skjult sig i deres løn-
 lige Hjem. Men Havet var stedse i urolig Bevægelse:
 Bølgerne tumlede hid og did, som om de ikke vidste hvorthen
 de skulde rulle, og et dump, uophørligt Drøn i Dybet for-
 kyndte, at Afgrundens Kræfter begyndte at røre sig. Fug-
 lene slagrede forvilde omkring; de torde hverken stige op i
 Luften, ej heller forblive paa Jorden. De vilde Dyr for-
 lode deres Huler; de Tamme deres Græsgange: Kvæget
 udstødte afbrudte, angstelige Brøl; Hundene tubede mod
 Himlen.

Endelig kom det Øjeblik, da Naturens bange Tausked
 skulde endes med det rædsomste Oprør. Som Buldret af
 tusinde Vogne løb det pludselig hen under Siciliens Kyster.
 Taarne og Huse ravede, Mure revnede, Sparreværket kna-
 gebe, Tagstenene raslede ned paa Gaden, Trærnes Toppe
 svinglede frem og tilbage. Da vakktes de forfærdede Ind-
 vaanere af deres ulyksalige Tryghed. Rædselsordet: For-
 skjælv! løb paa eengang fra Millioner skjælvende Læber.

Enhver, hvis Fodder magtede at bære den, stræbte at flye fra de usikre Baaninger — forgjæves! Det andet Stød kom med et Døn, som om Alverdens Kanoner paa eensgang bleve løsne. Da styrte Messinas mange tusinde Bygninger, dens Kirker og Palladser sammen i een eneste Gruus-hob. Hundrede Aars stolte og stærke Værk faldt som et Barns Korthaus. Ild og Røg og Støv af de sønderknuste Mure steg op over den ødelagte Stad. Begge Sundets Kyster følte Kræften af de underjordiske Luer. Markerne bølgede som et Hav; Bjergene skjælede; Højene vakkede; Afgrunden gæbede; dybe Revner aabnede og lukkede sig; Floder forsvandt; selv Havet flygtede fra de hargede Kyster og Strandbredden strakte sig langt ud i dets Enemarker. Med Jordens Kræfter løslodes ogsaa Himlens. Jorden og Stormen syntes kun at have ventet paa dette Djeblig, for at føje sine Ødelæggelser til Vulcanens, og ofre til Havet dem, som vare undslupne Døden paa det Torre. — Mange Tusinde omkom i disse skrækkelige Djebliske; men Flere frelstes dog — tildeels paa underfulde Maader. I de Sidstes Tal vare ogsaa — paa Mexici, Monaldi og hans Hustru nær — de Personer, som vor Fortælling omhandler.

Da Marchesens Pallads styrte sammen, og begrov de fleste af dets Indvaanere under sine Ruiner, faldt nogle Fægne af nederste Stokværk udad, medens det Dørlige sank indad. Skjæbnen vilde, at Gianetta med toende Piger, som vaagede hos hende, skulde befinde sig i blint Værelse, og saaledes kom de uskade ned i Haugen. Den pludselige

Skæf gjengav den Syge — i det mindste for en kort Tid — nogle af de bortvegne Kræfter, og med sine Pigers Hjælp naaede hun først den fri Mark, som grændse til Haugen, og derpaa, bortreven af en flygtende Hob, Strandbredden. — Det Clot, hvor Bandini holdtes fangen, var ogsaa blandt dem, som Jordskjælvet omkastede; men Alle deri fik Tid til at frelse sig. Hans Vogtere tænkte kun paa sig selv, og lode ham i fuldkommen Frihed. Han ilede til Messina — den var ikke mere til. Hartad sig selv ubevidst, fulgte han, som Gianetta, Skaren til Havet. — Og saa Cotaldi var, endnu førend de Andre, lykkeligen undflyet Fødselvælsen med sine rede Penge og Kostbarheder, hvilkke hans gamle Tjener allerede nogle Dage isorvejen havde formaaet ham til at indpakke. Herre og Tjener besteg, med endeel andre af de først Flygtende, et Skib, som Stormen snart bortførte fra den uheldige De.

Det Skib havde optaget Bandini og Gianetta. Hun var i Kahytten, han paa Dækket; og saaledes gik det til, at de ikke gjenfandt hverandre, førend Skibet næste Morgen strandede ved Neapels Kyster. Da det stødte, foer Alle op paa Dækket. Ligegyldig for Liv og Død, stod Bandini ved Masten. De mange fremmede Ansigter, paa hvilke Dødsangesten havde trykket sit frygtelige Præg, forekom ham som Maskeer paa et Carneval. Med eet stod Gianetta lige foran ham. Da røstes den eneste endnu spændte Streng i hans Sjæl — med et jublende Glædesraab fløj han i hendes Favn. De Gjenforenede holdt endnu hinanden tæt omslynge, da Skibet adskiltes og en Bølge

kastede dem i Havet. Bandini holdt den Elskede i den ene Arm og arbejdede sig med næsten overnaturlige Kræfter gennem Brændingerne til Land; men da han udmattet segnede paa Strandbredden, af! da saae han, at han ikkun havde bjerget — et Liig. Med den haabløse Fortvivlelses stive Blik stirrede han paa det blege Ansigt, der endnu hang over hans Arm — det var Lear med Cordelia — og saaledes fandt Cotaldi, som ligeledes var strandet ikke langt derfra, det ulykkelige Par. „Bandini!“ skreg han „Bandini! o, Himmel! er det saaledes, jeg seer Dig igjen!“ Bandini hørte og kjendte hans Røst; men han vendte ikke sine Bline fra den elskede Døde. Fortvivlelsen havde allerede lagt sin iiskolde Haand paa hans Hjerte. „Læg os i een Grav!“ sagde han med en Døendes sagte Stemme; „min Verden er forgaet—jeg følger efter.“ Med disse Ord drog han en Dolk og stødte den i sit Bryst; hans Blod strømmede ud over Gianettas kolde Barm, og hans Læber bøjede sig i Døden ned til hendes blegnede Kind. — Hvad skal jeg sige om Cotaldis Smerte? Længte stod han ved de Uffjælede, selv lig en livløs Billedstøtte; og, først ved flere Tilvendes Ankomst vakt af sin Bedøvelse, mindedes han sin hedenfarne Vens Bøn. Tvende Dage derefter opfyldte han den. Bandinis og Gianettas jordiske Levninger hvile i een og samme Grav, og høitidelige Messer løbe for deres — som vi haabe — over Grav og Død ophøjede og i et bedre Liv gjenforenede Sjæle.

Cotaldi, hvis Penge og Kostbarheder den tro Tjener ved Skibbruddet havde reddet og som desuden havde betydelige

Capitaler staaende i Neapel, saae sig lettelig istand til at give de kjere Døde en fuldkommen tilbørlig Begravelse efter den catholske Kirkes Ceremonier. Da denne smertefulde Pligt var opfyldt, vandrede han — medens Tjeneren søgte at opspørge eller hyre et Skib til Sicilien — ud til det fornylig af sin syttenhundredaarige Grav opstaaende Pompeji.

Under de tungsinde Betragtninger over Forgængeligheden af alle menneskelige Værker, hvorpaa han selv saa nylig havde oplevet det rædsomste Exempel, traadte han ind i den under Afse begravende Oldids Stad. Porten og et lille Stykke af en Gade var allerede gjort ryddeligt, og atter bragt frem for Dagens Lys. Han kastede sit Hje paa et af de første Huse og saae det Ord „Salve!“ (Hil Dig!) udbugget over Døren. Beemodigt smilende tænkte han: „Gjælder denne Hilsen ogsaa mig? Skal ogsaa jeg, som denne Baanings förrige Beboere, lade mig daare af dette betydningeløse Dnske? Saaledes tilraabtes jo Hine, som istedetfor Held og Lykkelighed, ikkun fandt Død og Fordærvelse indenfor disse Mure. Hvad skal jeg vel finde her? jeg, som har seet min Fædreneftad synke i Gruus! jeg, som har mistet Venner og Brud, Vennskab og Kjærlighed!“ Han traadte ind i den store Forsal; den var øde og tom. En Steenbænk var det Eneste, som Eftersøgerne her havde levnet. Paa denne satte han sig og hensank i mørk Tungsindeghed. Hans Grindring fremmanede alle hans unge Livs ulykkelige Begivenheder, ligesom Kogleren til sin egen Forfærdelse hidkalder Underverdenens skumle Skygger; han begyndte og endte

ved den Elskede, og udstødte tilsidst af sin forghespændte Barm et højt: „Ar mid a!“ Da løb det i Nærheden: „Gotaldi!“ Det soer som en electrisk Rystelse gennem alle hans Nærver — det var Ar mid a's Stemme. „Er her“ raabte han „Bolis for de salige Nander? saa kom, o min Elskede! viis mig dit forklarede Nafyn! Skjænk mig dette Tegn paa en snar og evig Forening!“ Da stod Ar mid a i Døren ligeoverfor ham, bleg, skjælvende, med udstrakte Arme; men kun et Øjeblik: med et Skrig segnede hun til Jorden. Det var den virkelige, den levende Ar mid a: hendes Skrig og Fald viste ogsaa den af Forbauselse og Glæde næsten vanvittige Gotaldi, at det ikke var nogen Nand, som mødte ham her, skjønt i en underjordisk Verden.

Vi ville ikke opholde os ved en svag og ufuldkommen Beskrivelse af de Gjenforenedes Genrykkelse, efterat Elskerens Rys og Omfavnelser havde kaldet den besvimede Ar mid a tilbage til Livet; men derimod opklare dette glædelige Underværk. Den gode Marilla, der paa sin Frokens Skrig var ilet til, maa her føre Ordet. Da Gotaldis Glæde havde aabnet et lidet Rum for Nysgjerrigheden, fortalte hun som følger:

„Hiin Aften, da vi forgjæves imødesaae deres Komme, aabnedes Haugedøren, og da min Frok, som i Nærheden utaalmobig ventede Dem, hørte dette, ilede hun strax derhen; men fandt tvende ubekjendte Mænd, som spurgte, om hun var Ar mid a. Da hun i bange Forventning havde bejaet dette, sagde den Ene „Hans Eminence lader Eder vide,

at eders Gifter iasten bliver myrdet, og at I selv skal lide samme Straf." Ved disse skrækkelige Ord sank hun paa Knæ for Morderne, bedende om Barmhertighed med hende selv og med den Gistede; eller—om hendes Død var fast bestemt — at hun da maatte lide for Begge! Svaret var et Dolkestød, ved hvilket hun som død segnede til Jorden. Banditterne gik. Kort efter fandt jeg hende bleg, blodig, men siddende paa Jorden og støttet paa sin Arm. Jeg bar hende ind og afklædte hende: Korsettet var hendes Frelse; thi Dolken havde truffet et Fiskebeen og kløvet det; men derved baade tabt en Del af sin Kraft og tillige faaet en skjæv Retning. Kort sagt: Saaet var aldeles ikke farligt; men vel et længere Ophold i Villæen. Endnu samme Nat maatte vi flygte, men hvorhen? Helt paa den Vej, som De skulde komme, for at advare Dem for Banditterne — dette var Frøkenens Villie. Dog dette havde jo været at udsætte hende anden Gang for Døden; derfor tillod hun mig omfribet ene at udføre dette vigtige Hverv; men ikkun fordi hun sølte sig for svag til at gaar saa langt. Jeg forbandt da hendes Saar, og mere bar end ledte hende hen i Krattet ligeoverfor Villæen. Jeg ilede nu Dem imøde; men var ikke kommet ret langt, førend jeg saa to vrede Personer løbe tvært over Vejen et Stykke foran mig, og stode en Dreie ned. Jeg tvivlede nu ikke paa deres Død, og vendte tilbage til Frøkenen, hvem jeg saa længe som muligt søgte at holde i Uvisshed om deres ynkelige Endeligt. Jeg gik endnu engang tilbage til Villæen, og forsynede mig med Levnetsmidler og Klæder. Derpaa vovede jeg at betroe mig

til en Frugtsælgerstue, som behøvede en liden Hytte ved Bejen. Hun var os tro: skjulede os indtil Frokenens Saar var lagt, og var derefter for en ringe Betaling vor Vejviserinde ind over dette Kongeriges Grændser." „Men" bemærkede Gotaldi „en Ven — nu desværre død og borte — som Dagen efter talte med Dig, hilste fra mig og spurgte om Armida?" „Ah!" svarte hun „jeg holdt ham bestemt for en Spion fra Cardinalen." „Men hvorledes finder jeg Eder her?" spurgte han videre. „Paa Bejen til Neapel" var Svaret, „hvorfra vi havde isinde at sejle over til Sicilien. Da vi vare komne nær hertil, troede jeg i en forbiilende Rytter at gjenkjennde Een af Cardinalens Tjenere; kjøndt han neppe ved et flygtigt Blik skulde søge os i denne Gittano=Dragt. Dog, til desto større Sikkerhed, besluttede vi at opholde os her til Aften."

Saaledes endte Marilla sin Beretning; og nu er ogsaa den hele Fortælling snart tilende. Gotaldi førte Armida til sit Landgods i Val di Roto, hvor der knyttes et helligt og lykfsaligt Baand, som Døden maa skee endnu ikke har opløst. Det kan være, at Begge den Dag i Dag leve roligt og vel i Krebsen af Børn og Børnebørn, og tænke mindst paa, at deres Ungdoms Kjærligheds=Historie rører deeltagende Hjerter i det fjerne Norden.

S a l d d ö r e n.

Slottet Glencarthy, i en Dal af samme Navn, har en lønlig, skummel, ja ret røveragtig Beliggenhed — for saavidt maa jeg dog bemærke, der endnu er saameget tilovers af Samme, at det ikke kan kaldes en Ruin. Thi allerede for nogle og firindstyve Aar siden, i hvilken Tidspunct nærværende Begivenhed falder, var ej engang Halvparten beboet; Resten overgik til Tidens langsomme men sikke Ødelæggelser. — Glencarthy — eller Carthydalen — er at ligne ved en uhyre Grøvt eller Grav, der strækker i en Strækning af en halv Mil nedad mod det atlantiske Hav, hvor den aabner en snever Udsigt til det mørkblaa Ocean. De stejle, indskaarne og bølgesformige Bakker paa begge Siderne ere bedækkede med en Lynghorpe; over hvilken kun hist og her en enkelt Bregne vugger sig hvislende i Vinden. Ingen Kilbe, langt mindre en Bæk; ingen Buske, langt mindre et Træ opliver Hulens eensformige sørgelige Udseende. Øverst oppe i Samme, dog heelt i Skjul og Læ af Bakkerne, ligger, eller laae Slottet, der bestod af en dobbelt, sammenbygget Firkant, omgivet af tørre Grave, og en tolv Fod høj grundmuret Fod. Bagtil, op mod Landet, havde engang været en Hauge, hvis eneste Levninger nu vare en med Tjørn og Brombær bevokset Grøttevold, og nogle faa, hist og her adspredte, gamle Espe- og Espe-Træer. Den Fløj, som vendte herud, og som laae i Læ for

de skarpe Østenwinde, der strøge fra Havet op igjennem Dallen med sammentrængte, og derved fordoblede Kræfter, var den Eneste, som siden 1718 havde været beboet. De andre tre Udsloje, samt Bybygningen, der i sin Tid var indrettet til Capel og Begrabelse, afgave usforstyrrede Opholdssteder for Ugler, Røtter, og — efter den almindelige Mening — for natlige Nander. Hele Borgen var, efter gammel dags Maade, af eet Stokværk, foruden Kjælderetagen, med høje, smalle Buevinduer, flankeret af fire højt fremragende Hjørnetaarne. Hele dette gamle Herresæde havde den oprindelige mørkrøde Teglskeensfarve, og kun, til lidet frydelig Afveksling, nogle enkelte Rønkvarter, der snøede sig op ad Murene, og Græs og Ukrud i de dybe Vindueskarme, hvis Jernstænger vare forrustede, Blisprøjsene forvitrede, og de fleste Smaaruder halvt og heelt indslagne af mange Aars Storme.

Fergus MacCarthy var det sidste Skud af en ældgammel, højberømt Heltestamme. Hans Fader Robert MacCarthy, var dybt indviklet i den uheldige Sammensværgelse til Stuarternes Fordeel, der endtes i Aaret 1718 med dette Partis Adspjættelse. Robert, som nylig var blevet Enkemand, flygtede med sin tolvaarige eneste Søn Fergus, og sin eneste Datter Lucy til Frankrige, hvor han tog Krigstjeneste. For Sønnen valgte han samme Bane, og anbragte ham i et militair Institut; Datteren blev opdraget i et Kloster.

1740 døde den gamle landsflygtige Herre. Fergus tog nu sin Afsked som Capitain, hentede Lucy, der var

10 Aar yngre end han, ud af Klosteret, og drog tilbage til Scotland, til sine Fædres forladte Borg. Under Familiens Udlandighed var dennes tilliggende Ejendomme sequestrerede, og kommen i fremmet Bærg; selv ansaaes den, i Betragtning af dens Forsaldenhed og de store Bekostninger, dens Istandsættelse vilde udfordre, ej engang for værd at eje; og overlodes derfor til en gammel tilbagebleven Stewart eller Forvalter, som affædigebe det meste Tyende, og underholdt med Nød og Neppe sig selv og de faa Dyrige af Gaardens ringe Jorder og forhullede Skove.

Med sorgblandet Glæde modtog den graahærbede Davison sit unge hjemvendende Herfskab paa det hartad øde og tomme Slot, og forlod snart efter det Lidet, hvorover han med saadan Trofskab havde vaaget, for at gaae over i en bedre og herligere Tjeneste. En Skytte, en Tjener — der ogsaa fungerede som Rudst og Ridelægt — og tvende Piger, Alle tilsammen gamle Inventarier paa Gaarden, udgjorde hele dens Tyende. — Fergus fordrev Tiden saa som saa med Læsning, og Tagt i de vilde Skovbækker og udyrkede Højlandsmoser, hvorfra han og Skytten forsynede baade Herfskabets og Domestikernes Bord med Naadyr, Urhøns, og andet Vildt, som udgjorde Slotsbeboernes halve Næring. En Aae paa Grændsen forsynede dem til Afveksling med Foreller og flere Slags Fisk.

Det faldt snart Capitainen paasinde, at Søsteren, opdragen blandt Nonner, manglede kvindeligt Selskab; thi hendes Smag for Læsning var ringe og udannet; og, skøndt Huusvæsenets Besørgelse gav hende temmelig at bestille, og

hun dertil var af et stille og nøjsomt Sind og indskrænkede Begreber, følte hun dog et Savn, som Broderen troede at borde udfylde. Maria Berthie, en fjernbeslægtet, fattig Pige, fader- og moderløs, opholdt sig just i en saare afhængig og nødtrykkende Stilling paa et Raboslot, med hvis rige, stolte og lykkelige Gjer saavel Maria som han selv vare langt ude besvoglede. Denne stakkels Pige ombyttede gjerne sin underordnede Plads med en Selfaberindes hos Lucy MacCarthy. Vel var hun syv Aar yngre; men alligevel langt ældre med Hensyn til Verdenskundskab, Klogskab og Mod; hvilken sidste Egenskab hun især besad i langt højere Grad, end de fleste Andre af hendes Køn. Det var dog saa langt fra, at hun gjorde bisse Fortrin gjældende paa nogen fornærmelig Maade hos den uerfarne, svage og frygtsumme Lucy, at hun meget mere ved en beskedent Anvendelse af Samme erhvervede sig de tvende Gæddendes Yndest og Agtelse.

Det var vel omtrent to Aar efter disses Hjemkomst til den fædrene Borg, at Maria Berthie blev indlemmet i Familien. To Aar forløb atter, uden nogen væsentlig Forandring i Beboernes simple og eensformige Levemaade. Men nu — sidst i Efteraaret 1744 — blev Capitainen, tilforn alvorlig og indsluttet i sig selv, stedse mørkere, tausere, ja endog ofte tvær og adspredt: han talte mindre, sov mindre, spiste mindre; hans Sagtture bleve længere og længere; stundom blev han flere Dage borte, Ingen vidste hvor. Naar han var hjemme, sad han ofte hele Timer og stirrede ud af Vinduet; sorte forkeert paa Tiltale, og foer

af og til hæftig op, som vælt af en svær Drøm. Søsteren formodebe her paa Kvindens en lønlig Elffov, gif i sine Formodninger videre, og gjettede paa Maria; ja gjækkede hende omsider med disse Gissninger; Alt uden i mindste Maade at harmes ved den Forestilling, at den fattige Selkabsøster kunde vorde Kone og Herckerinde i Huset — saa vant var hun allerede til at underkaste sig den hende i Haandsgaver langt overlægne Miss Berthie.

Denne derimod deelte ikke Lucys Ansæelser; men troede, at Capitainens Tilbøjelighed maatte have hæftet sig til en anden, hende ubekjendt, Gjenstand. Dog begyndte hun efterhaanden at blive uvis og vakkende i sin Mening, naar hun bemærkede, hvorlunde Slotsherren ofte fastede et langvarigt, stivt og forskende Blik paa hende. Saa smigrende som slig en Opdagelse end kunde have været for den kvindelige Forsængelighed, saalidet vilde den have behaget Miss Marys Hjerte, i hvilket ikke fandtes mindste Spor af Kjerlighed til den ordknappe, mørke, strange og altfor martialske Krigsmand.

Ikke behageligen overraskedes hun derfor, da denne en Aftenstund, efterat Lucy allerede, formedelst en let Følelse, var gaaet tilsæns, og de befandt sig ene To i den vinterlige Dagligstue, saaledes tiltalede hende: „Miss Berthie! jeg er Dem i mange Henseender høist forpligtet; deres Kjerlighed — jeg kan gjerne sige — modertlige Kjerlighed for min gode Lucy; deres kloge og helbbringende Bestyrelse af vort knappe Huusvæsen; deres uforanderlige Sindss Blidhed, hvormed De taaler Søsterens — ja jeg tør

vel til Dem nævne Barnet ved sit rette Navn — hendes barnagtige Luner, og Broderens Brantenhed; alt Dette — afbryd mig ikke, gode Maria! — alt Dette berettiger mig — dog nej — undskylder et Skridt, som er baade drifstigt, paatrængende, og — maaskee ej heller fri for en temmelig Grad af Egoisme—.” Her holdt han pludselig inde, og fæstede sit Blik fast, alvorligt og frittende paa den Tilstalte, der nu paa sin Side saae urolig til den ene og til den anden Side. Hun havde jo, efter en saadan Indledning, Grund til at vente en Erklæring, om hvis Besvarelse Forstand og Følelse ikke kunde være lige enige. Dog, det kom ganske anderledes. „Gode Pige!” vedblev han: „jeg kjender deres Characterfasthed, deres Sindighed, deres Mod; jeg troer end mere, at De fuldt saa vel som nogen Mand er istand til at bevare en Hemmelighed; men just derfor tvivler jeg paa, at De stotter stort om at bære paa een, der er Dem ganske uvedkommende —.” Her aandede hun friere, og svarte rolig og bestemt: „En Hemmelighed, som er af Vigtighed for Dem, Hr. Capitain! kan ikke være mig uvedkommende; det vilde være utaknemmeligt af mig, om jeg vilde unddrage mig deres hændende Tillid.” „Og om det nu” sagde MacCarthy med et sørgmodigt Smil: „var en farlig Lødom, i hvilken jeg vilde indvie Dem — farlig dog blot for mig; men frygtelig for Dem —” han standsede atter. „Tillad mig”, sagde hun hurtigt: „at spørge: er mit Medvidende i denne Lødom aldeles nødvendigt?” Han betænkte sig et Par Secunder, og svarte derpaa fast og langsomt: „Ja!—Jeg skal have en Fortrolig

jer paa Gaarden; min stakkels Søster er alt for svag og frygtfuld; Ingen af Thyndet tør jeg troe; ingen Fremmet, absolut Ingen maa komme her — De, Miss Berthie! er den Eneste, og naar De alene vil — naar De tør —
 —“ „— Endnu eet —“ afbrød hun hurtigt, „hvad det end er, naar det kun ikke strider mod Religion, Pligt og Ære; dog —“ ligesom gribende sig selv i en Usømmelighed, og end mere gjort opmærksom derpaa ved Capitainens for-
 mørkende Blik og misbilligende Mine — „dog tilgiv —“ Han lod hende ikke fuldende Undskyldningen, og sagde:
 „Imorgen Aften ved denne Tid — hvis De bliver fast i deres ædle heroiske Beslutning — skal De selv dømme om Sagens baade Vigtighed og Retmæssighed. I dette Mellemrum ville De endnu ret nøje overlægge, om De ogsaa be-
 sidder Mod nok til at dele en Løndoms Rædsler; men ikke dens Farer.“

MacCarthy var allerede længe tilfængs, da Maria endnu stod grublende over denne Samtales dunkle Indhold; og Man vil maaskee mindre forundres over, at hendes Nattesøvn var afbrudt og urolig, end at hun den følgende Morgen var fuldkommen enig med sig selv om at lade sig indvie i de ukjendte, men vist nok saare forfærdelige My-
 sterier.

Hele Dagen var MacCarthy usynlig: han var ikke paa sit Værelse, ej heller paa Tagt; Ingen vidste, hvor han opholdt sig, og endnu mindre, hvad han besilte. Om-
 sider indfandt han sig ved Aftensbordet, hvor Miss MacCarthy ogsaa var tilstede. Gaasnaart det taase Maaltid

var forbi, Tjenerne borte og Lucy havde rejst sig, før at gaae til sit Værelse, ledsaget, som sædvanlig, af Maria: gav Capitainen denne et Bink, at han ventede paa hende indtil hun kom tilbage. Det varede en Time eller længere inden Lucy faldt i Søvn; og da hendes Veninde igjen traadte ind i Epistelen, fandt hun Capitainen endnu siddende paa sin Stol, med Hjnene stivt hæftede paa Loftet og Hænderne foldede over Brystet. Han forblev en Stund i samme Stilling, og sagde da med dyb og dæmpet Stemme: „Har De taget deres Beslutning?“ „Ja“ svarte hun: „jeg er fuldkommen beredt paa at deelagtigjøres i deres Hemmelighed, og at udrette for Dem, Alt hvad mine svage Evner formaae.“ „Gaa behag at følge mig!“ sagde han, rejsende sig: „men tag deres Plaid, for det er koldt.“ Hun hentede den, og indhyllet i Samme traadte hun med faste Skridt hen foran Capitainen, der stod, med sænket Blik og sammenflyngebde Arme, midt i Salen. Han havde imidlertid hængt en Kappe over, og holdt en koldt Lygte i den ene Haand, et Nøglesnippe i den Anden. Med en let Bøjning gik han forbi hende ud af Salen, hun fulgte efter.

De vandrede hurtigt hen over Corridoren. Midt i Samme, og lige for Glødbørrene til Vestibulen, der førte ind i Capellet, standsede Maccarthy, aabnede, lukkede efter sig og Maria, gik videre, og oplukkede den egentlige Kirkebor, der med gjentlydende Knarren drejede sig paa sine gamle forrustede Hængsler.

Det var henved Midnatstider, klart Maanekfin, et stille Højtidsvejr. Den blege Maaneglands frembragte, i Forening

med Kampens gule Skjær, en magist' Eysning i den tomme, og sjelden besøgte Tempelhal: Epitaphierne syntes at danse op og ned paa Bæggene: Scener af Opstandelsen, Dommen, Himmel og Helvede finge et flygtigt, men frygteligt Liv, og glede i voldsom Bevægelse forbi de toende Nattevandrerens skjalne Djekast. — Kirken var gjennempandret og tillukket efter dem; de befandt sig i den ubeboede østre Fløj. En lang Række af Bærelser, høje, øde, flumle, tilbage lagdes med Tilfomhed; det Sidste førte til en Bindeltrappe, ved hvis Ende var en snever Dør ud til den tørre, med Mør, Nælder og Tidsler bevoxne Grav. Forbi denne steg de videre op ad en anden Bindeltrappe, og efter at MacCarthy her havde aabnet en Dør, befandt de sig i en serkantet Hjørnestue i Slottets sydøstlige Taarn.

MacCarthy satte Lygten i et af de fire smalle Buevinduer, vendte sig om til sin Lebsagerinde, og sagde: „Hvad synes Dem om denne Spadseretur? tør De paa samme Tid af Natten foretage den alene? uden at skrækkes af Vindens Piben i de søndre Vinduer, eller Uglernes Hvæsen, der ligner et sovende Mennekses Vanddrag, eller Flaggermusens Flugt om deres Lygte og Tønnen mod Dem selv? Kan De uden Hjerteklappelse see deres egen gigantiske Skygge, svævende lig en Kampeaand hen over Bæggene? høre Gjenlyden af deres egne Fjed og Vandedræt fra den modsatte Ende af Kirken og de tomme Bærelser?“ „Er det alene disse Rædsler, jeg har at bestaae,“ svarte den hjækkede Pige smilende, „da kan De paa mine Begne være lige saa rolig, som De i dette Djeblik seer mig selv, Hr. Capitain!“ Han

nikkede tilfreds, og tog atter Lygten. „Saa er der endnu kun Een tilbage“ sagde han, „og den ikke ganske uden Fare, dog neppe for en Pige med deres besindige Mod og faste Nær-
 nærværelse; thi den egentlige Hemmelighed indeholder for Dem slet intet Færligt eller Frygteligt — vi staae nu paa den Hvalving, som skjuler Samme — skal jeg aabne?“ —
 Pludselig opfoer den Tanke i hendes Sjæl: hvad om denne Mand alligevel skulde have forbryderiske Hensigter med dig? du kjender jo i Grunden Intet til ham eller hans hidtil førte Levnet i den tøjsløse Soldaterstand; hans skumle, kolde Afsyn kunde maaskee dog skjule en vilb og vanhellig Lue? — Dog, hun dæmpede kjæk og ædelstolt denne flygtige Mistanke lige saa hurtig, som den var opkommen, og svarte: „Har De ligesaa god Villid til mig, som jeg til Dem, saa behøver De hverken at spørge eller tøve.“ „Vel, vel! min ædle Miss!“ raabte han og holdt Lygten ned mod Gulvet: „de fleste Piger vilde i deres Sted have frygtet for noget ganske Andet; nej, nej! Kjerlighed og forlippede Egentyr ere ikke de Ting, der ligge mig paa Hjerte — seer De denne Staatsstift? Behag at lægge Mærke til den blandt de øvrige Søn!“ Han trykkede med en Nøgle paa den — en Faldbluge sprang op paa Klem. Han traadte den atter ned i sin Fælde, aabnede og lukkede igjen. „Her“ sagde han, „er den eneste Smule Fare; denne Lem kan nemlig kun aabnes ovenfra, men naar De saaledes læner den tilbage mod Vinduet, er De fuldkommen sikker — følg mig nu forsigtigt, og hold Hovedet tilbage, at De ikke støder Panden mod Muren!“

Han foran, og hun bagefter steg de ned ad mange Trappetrin, indtil de omsider standsede i en snever Hvalving, hvori ikke saaes Andet end en liden, jernbeslagen Kiste. Paa dens ene Ende satte MacCarthy Bygten, paa den Anden sig selv, og uden at agte paa, at en Dame stod foran ham, begyndte han saaledes at tale til hende.

„Det er nu sex og tyve Aar siden den sidste Revolution, for at bringe den retmæssige Kongestamme paa Tronen, mislykkedes. Stuarternes troe Venner ere i Begreb med at gjøre et nyt Forsøg. Carl Edward er formodentlig i dette Øjeblik allerede landet paa vore Kyster. Jeg har besluttet, efter mine Forsædres Exempel, at understøtte den retfærdige Sag med Vrens uplettede Sværd. Imorgen gaaer jeg at løfte det under Scotlands gamle Kongebanner. Her — „han klappede paa Kisten — „ere en Deel af vore Hjælpemidler bevarede, de ere betroede i mit Værge, og jeg overgiver dem i min Graværelse igjen i deres Varetægt, min ædle Mies!“ Han rejste sig, fremtog en Nøgle, som laa under Kisten, aabnede denne, og lænede det knirkende Laag mod Væggen. Paa Bunden stode sex forseglede Læderpunge. „Disse“ sagde han, „ere fyldte med Louisd'orer, der tilhøre Kong Edward. Jeg medtager Ingen, men lader dem afhente, naar det behøves; og hertil er det, at jeg ubbejder mig deres Medvirkning. Saa snart vor unge Konge kommer i Trang for Penge, affender jeg et paalideligt Bud, for at modtage dem. Og dette er Tegnet, hvortil jeg beder Dem at lægge stadigt Mærke: Paa Stammen af den gamle Wæ udenfor deres Sovestue-Vindue, som De hver Morgen

maa betragte, vil De — naar Tiden kommer — finde et Kors udfaaaret af Barken. Ligger Korset paa Siden, er jeg død; staaer det opret, da lever jeg; i begge Tilfælde udeliverer De saa mange Punge, som der ere Huller udgravede under Korset. Naar De om Morgenens opdager Tegnet, gaaer De paafølgende Nat Klokken tolv den samme Vej, som vi nu have vandret. Ved Enden af den første Vindeltrappe i den snevre Taarndor, der vender ud til Graven, vil De finde en Mand staaende med den venstre Haand paa Sværdeknappen, og den højre paa sit Bryst. „Hvorfra og hvorhen?“ spørger De: han svarer, „fra Fergus og til Fergus.“ Nu forlader De ham, henter her de betegnede Punge, og giver ham Samme. Han gaaer bort gjennem Graven, og imellem dem verles forresten intet Ord. Saaledes vil det formodentlig flere Gange gaae til, saalange som nemlig Punge endnu findes i Kisten. For min Uffending maa De paa saadan Tid og Sted ikke frygte; jeg skikker Ingen uden den, til hvem De kan have ligesaa fuldkommen Tillid, som til mig selv. Og nu, min dyrebare Mies! lad os vende tilbage; det Gnestte jeg endnu ville lægge Dem paa sinde, er Forsigtighed med Falddøren. Nøglen til Kisten bliver her; de Dvrige skal jeg lære Dem at kjennde, alt som vi bruge dem paa Tilbagevejen; og derefter forvarer De dem under Laas og Lukke.“ — De gik; Maria med et langt lettere Hjerte, end hun var kommen.

Den følgende Dag rejste Maccarthy. Lucy græd, og hang hulkende om hans Hals, som om hun anede, aldrig mere at skulle faae den eneste Broder at see. Men han

lagde hende i Miss Berthies Arme og sagde: „der er din Søster — Gud beskytte Eder Begge!“ — Han kastede sig hurtigt paa sin Hest, og forsvandt inden faa Øjeblikke bag Glencarths høje Lyngbjerge.

Faa Dage derefter hjembragte Skytten fra en Jagttuur Rygtet om Prætendentens Landgang; hvilken Bevægelse denne Begivenhed havde foraarsaget i Højlandet, og hvorledes Bjergfotterne strømmede til hans Fane. — Endnu var Aftens Bæk heel og holden; og Maria glædede sig hemmelig hver Morgen, naar intet Tegn var at opdage. Der forløb atter flere Dage.

Endelig soer hun det betydningsfulde Kors: det stod oprejst og under det vare tvende Hullet udfaaarne. Under spændt Forventning henstodde sig for hende den langsommelige Dag. Solen gik ned — det blev Aften — det blev Midnat.

Lucy var til Ro, de faa Tjenestefolk ligesaa; Alt var stille og tyst. Maria tog Nøglerne frem, tændte Lygten, indsvøbte sig i sin Plaid, og tiltraadte — ikke uden lidt Uengstelighed — den eensomme Vandring. — Det var en mørk Nat, ingen Maane, og kun faa Stjerner, der nu og da forsvandt bag Skyerne. Da hun traadte ind i Capellet, gennemførte hende en let Gysen; thi — som Macart h y havde forudsagt — et Par Flaggermuus omsvævede hende strax; deres smaae, fæle Skikkelser foer i let, uhorlig Flugt gennem Lyset, som Lygten udbredte. Ej heller kunde hun afholde sig fra, af og til at see sig tilbage, hvor hendes Skygge, strækkende sig fra Gulvet og op paa den høje Hvælving, syntes, liig et uhyre Spøgelse, at forfølge hende.

Dog, den raske Pige tabte derfor ingenlunde sin rolige Fatning; hun opmandede sig atter, og fortsatte med sikker Trin sin Gang lige mod Taarnbøren. Her stod den Forventede, en høj Mandesfikkelse, med den højlandfke Kappe kastet over den ene Skulder, og ganske i den beskrevne Stilling. Hun drejede Huset hen paa ham: det faldt lige paa hans Bryst, og paa Armen, der laa toert over Samme. Men Ansigtet forblev i en halv Skygge, hvilken hun — skjøndt som Kvinde lidt nysgjerrig — dog ikke var dristig nok til, med Lygten at opklare. Dog undgik det ikke hendes Opmærksomhed, at et Par venlige blaae Øjne nøje betragtede hende, idet Feldtraabet blev forlangt, og nøjagtigen givet. — Ufortøvet ilede hun den Ubekjendte forbi og op ad den anden Bindeltrappe, aabnede uden synderlig Anstrængelse Fædlugen, ligesaa Pengeskisten, udtog tvende Punge; og, efterat have laaset og lukket efter sig — flyede hun dem til Maccarthys tause Affending. Nu først fik hun Mod til nøjere at ville besee hans Ansigt; men han havde allerede vendt sig med et Blik, og, saa forekom det hende — med et Suk, saa hun kun nød et flygtigt Glimt af en smuk og adelig Profil. Hurtig forsvandt han i de raslende Rør og Maria naaede, uden noget andet Møde, sit Bærelse.

Kort Tid derefter gjenløb Bjergscotternes første Sejersfrig i Carthys affides Dal. Begge Pigerne hørte med Glæde Stuartisternes første Baabendaa, og Englandernes Nederlag, eller bedre, deres Flugt ved Preston Pans. Maccarthy var ikke blandt de saa Dffe for denne ublodige, letkjøbte Sejer.

Nogle Uger forløb: da stod atter et oprejst Kors under det Første paa Affens Stamme, med tvende Huller ved sin Fod. Næsten uden al Frygt; men ikke uden en Slags behagelig Forventning — Længsel tør vi vel ikke kalde det — tiltraadte Maria sin Nattevandring, og — fuldendte den ligesaa tykt og stiltiende som første Gang. Den tause Gesandt havde et Klæde bundet skraas ned over det halve Ansigt — en Grindring formodentlig fra Preston Pans — kun med det ene Øje altsaa betragtede han sin Fjønne Deeltagerinde i det hemmelighedsfulde Stevnemøde, bøjede sig ærbødigt, trykkede Haanden end fastere ind til sit Bryst, og forsvandt.

Det blev Vinter. Directe hørtes Intet fra MacCarthy; men paa Omveje erfarede, at han var i Edinburgh ved den letfindige Edwards Hof, der i sorgløs Blindhed hengav sig til Forlystelser, dem kun en fuldstændig Sejr borde tilladt ham; medens hans Arvesjende i al Mag forberedte hans Undergang.

Foraaet kom. Begge Parter mødtes ved Falkirk. Og saa her sejrede Scotterne; skøndt til liden Nytte for den Sag, der havde en saa vankelmødig og uuelig Formand. Strax efter at denne Nyhed havde naaet Glen-carthy, fremviste Affen det tredje Kors og de to sidste Huller.

Dagen var qvalm og lummer. Tordensthyer lejrede sig truende bag Bjergene; men Uvejret brød først løs henimod Midnat. Da Maria gik gennem Capellet, glimtede Lynene allerede gennem Vinduerne, og kastede et hurtigt Skjær paa

Alter og Prædikestol, og paa Malerierne. Det brændte huult og dump i Fjernet. Maria gøs og ilede ned til Taarnbøren. Den tause Uffending stod der lænet mod Muren. Med en stum Hilsen freed hun ham forbi og ned i Hvalvingen. Hastig hentede hun Pungene, og overgav ham Samme. Med den ene Haand modtog han den, og med den Anden leverede han hende et forseglet Brev, hvis Udskrift lød: „til Miss Maria Berthie, at aabne i den berøiste Hvalving,“ — Uvejret var imidlertid draget nærmere: Lynene bleve klarere og mere blændende; Tordenen buldrede stærkere, og rystede de klirrende Ruder. Maria kastede et Blik paa den Fremmedes Ansigt, og pegede ud mod den flammende Himmel; men han — fuldkommen begribende Meningen af hendes Gebærde — bøjede sig dybt, lagde Haanden paa sit Hjerte og ilede ud i den ræbsfulde Nat.

Maria gik tilbage i Hvalvingen med Brevet. Hun aabnede det: øverst laa en Skrivelse til hende selv, hvori Maccarthy takkede hende for hendes udviste Trost og Tausshed, og anbefalede hende fremdeles sin Søster; dernæst bad han hende i den nu tomme Kiste at gemme vedlagte — for sig selv forseglede — Document, der indeholdt de Sammenførnes Navne. „Et Hovedslag forestaaer“ — saaledes endte Brevet — „dets Udfald er saare tvivlsomt; vorder det heldigt, ved jeg at finde Documentet; skulde det mislykkes ere mange Navne skjulte for Fjenderne, og meget ædelt Blod vil blive sparet. Skal jeg falde, da er en saa vigtig Hemmelighed kun flet bevaret paa mit livløse Liig. Derfor gem det kjere

Mis! Berthie! paa det sikre Sted! Sorg for Lucy, og lev vel!"

Medens Maria gennemlæste dette Brev, og udrettede det hende overdragne Hjørn, var Uvejret kommen lige over Eggen; men i den underjordiske Hvalving fornemte hun Intet dertil. Just som hun tog Lygten, for at tiltræde Hjemvejen, hørte hun et hastigt og huult drønende Bulder: en frygtelig Anelse greb hende. Hun ilede op ad den høje Steentrappe, og fandt ved det Øverste — Faldbøven lukket. Forsædet sank hun i Knæ, og satte Lygten paa det øverste Trin; dog ikke længe: hun hævede sig rask, og stemmede Skuldre og Kæfte imod Egen. Forgjæves: den modstod alle hendes Anstrængelser; hun kunde ligesaa godt have prøvet at løfte et Bjerg. Hun eftersaae nu ved Lygtens Skin, om der ikke skulde findes en Abning, en Stift, eller noget Saadant, hvoraf hun kunde benytte sig; men nej: Egen sluttede saa tæt og fast, at hun strax tabte alt Haab, ved egen Kraft at kunne hæve den. — Hun tænkte nu paa at raabe; men da hun mindedes, hvad Tid det var paa Natten, og at hun desuden befandt sig i et ganske øde og ubeboet Hjørne af Slottet, taug hun stille, og besluttede at oppebie Dagens Frembrud.

Først da hun igjen var kommen ned i Hvalvingen, fik hun en tydelig men rædsom Anskuelse af sin Forsatning: Levende Begravelse! — At døe medfører for en kær Skjal ingen absolut særdeelsende Skæk; men at begraves før Man døer, det oprører Naturen, det smelter selv det haardeste Mod.

Men endogsaa i Dødens Svælg forlader ikke Haabet den modstræbende Aand; og naar det ingen Ankergrund finder paa Jorden, hæver det sig til Himmelen. Maria faldt ned paa sit Ansigt, og bad med brændende Andagt, Fjendt under Skjalven og Bæven, til den, for hvem enhver Grav er aaben, og Dødens Mørke selv et skinnende Lys. — Styrtet rejste hun sig op, og satte sig ved Siden af Lygten paa Skriner, med en Følelse liig den, hvormed den Dødsdømte sætter sig paa sin Liigkiste.

Dog ikke længe forblev hun i denne Stilling: ubetvinkelig Uro drev hende til et nyt Forsøg. Med den største af Nøglerne prøvede hun at hæve Eugén; forgjæves! den var ej til at røkke. Hun steg atter ned: see! da var Lyset i Lygten næsten udbrændt. Luen steg og sank, som Livskraften i et med Døden kæmpende Legeme: saa skulde da snart det evige Mørke indtræde! og Verdens Lys udslukkes endnu længe før Sjælens! — Med stum Forsærdelse stirrede hun paa det stedsfæ svagere og svagere glimtende Skjær — omsider sluktes det ganske, og hun var nu indhyllet i et uigjennemtrængeligt Mulm, ene, useet, uhørt, redningsløs i sin dybe underjordiske Grav! —

Atter foer hun op ad Trappen. Hun kunde beregne paa Lysets Længde, at Dagen deroppe maatte være i Frembrud. Hun hamrede paa Eugén, raabte, streg saalænge til hendes Stemme hende i hæse og angstelig Gisp. Ingen svarte, Ingen hørte hende.

Hun bad igjen til Gud om en snar og barmhjertig Opløsning; ravede ned ad Trappen i den skumle Grav,

indsøbte sit Hoved i Plaiden, lagde sig ned, og støttede det mod Muren, ventende paa Dødens Barmhertighed. Udmatet af Anstrængelse og forfærdende Tanker, indslumrede hun: Dødens Broder, den smertestillende Søvn, hørte først hendes Bøn, og tog hende i sit bedøvende Favn.

Hvortlænge hun forblev i denne lykkelige Bevidstløshed, var hun vel ikke selv istand til at forklare: men kort har den ikke været; thi da hun vaagnede indfandt sig tvende nye Plageaander: Hungeren og Tørsten. Da stormede ind paa hendes arme Sjæl alt det Rædselsfulde, hun nogensinde havde hørt om levende Begravne: hvorledes de med graadige Tænder skulle have revet Kjødet af deres egne Arme, indsuget deres eget Blod, og saaledes under forboblede Smerter have forlænget en gruelig Tilværelse; hvorlunde de havde jaget Haanden i Halsen for at qvæle sig selv, eller søgt at knuse Hjernefællen mod Kisten. — Knaget af unævnelig Angst, sprang hun op, soer omkring i den snevre Hvælvning, tørnede mod Skrinet, soer atter op til Faldlugen, og skreeg saalænge, til Stemmen kvaltes i hendes Bryst, og hun afmægtig segnede ned paa Trinene.

Endnu ingen Redning. — Hun bad ikke længere om Livet, det ansaae hun nu som fortabt; ej heller om Døden, den ansaae hun nu som vis; men om Sindsrolighed til at gaae den med christelig Forberedelse salig imøde. Langsom krøb hun ned i den Hule, som hun aldrig mere tænkte at forlade, satte sig paa det nederste Trin, og lænede sig tilbage mod de næstfølgende; gennemgik i Tankerne sit korte Liv, afbad i Ydmyghed bitterlige og uoitterlige Synder og anbefalede

sin Sjæl til Gud Faders Naade og Sønnens Kjerlighed. — En lang Søvn, eller rettere Afmagt gjorde et Ophold i hendes Sjæls og Legems Lidelser. Medens hun sov vaagede et barmhjertigt Forsyn: det blinde Redskab til hendes Frelse var allerede sat i Bevægelse.

Just som Captain, nu Oberst Maccarthy havde sendt sin Betroede med hiint vigtige Document til sit Hjem, erholdt han Ordre, at foretage en Recognoscering henad mod denne Egn. Da han Natten efterat Maria var bleven indspærret bivouakerede en tre a fire Mile fra Glencarthy, blev han betagen af en særdeles Længsel og Uro. Det kom ham for, som om han maatte gribe denne Lejlighed til at sige sin eneste Søster det sidste Farvel; det anede han, at han aldrig mere skulde faae hende at see, og at — saa meente han siden — at Alt paa Slottet ikke var, som det borde. Saasnart Dagen brød frem, overgav han derfor Commandoen til sin Næstbefalende, ilede bort ad Stier og Gjenveje, og naaede Hjemmet hen paa Eftermiddagen.

Her fandt han Alle i største Bestyrrelse: Miss Berthie var forsvunden; havde været borte nu paa anden Dag, og uagtet al Søgen og Leiden i og udenfor Slottet, var hun dog ikke til at opdage. Strax slog den Tanke ham: at hun ufejlbarligen maatte være indspærret i Hvalvingen; men, dels for ej at røbe denne Løndom, dels for ej at forfærde den svage og frygtsumme Lucy, sendte han endnu engang hele Thyndet ud at søge omkring ved Slottet, bad Søsteren at tage vare paa Værelserne, og gif nu selv med beklemmt Hjerte hen i Taarnet. Rigtigt! Faldlugen var lukket

(hiin Uvejrnat ibløst ved et voldsomt Dranstød, der ogsaa havde indslaget de tilbageværende hele Ruder i Buevinduet). — Han aabnede Lugen, og ved Skinnets af den medtagne Lampe, saa han ved Trappens Fod Marias Plaid, i hvilken hun, som i et Kiiglaget atter havde indsvøbt sig „Gud i Himlen! hun er død — død for min Skyld!“ var den første Tanke som gennemfoer ham; men see! hun levede: Faldbørens Oplukning havde hun ikke hørt; men Lampens Skjær, der glimtede ned gennem Mørket, berørte hendes Dine. Hurtigt kastede hun Dinene opad, hvor hun da saa sin Befrier paa det Øverste af Trappen. Saaledes maae Gravens Indvaanere vorde tilmode, naar Domsdagsbasunen engang skal vække dem af den lange Slummer, og sende det evige Livs Lysstraale ind i Dødens mørke Bolig.

Han styrte ned ad Trapperne, og tog den af glad Forskjællelse atter hendaanede Pige i sine Arme. Han bestønkede hendes kolde, blege Ansigt med nogle Draaber af sin Geldtflaske, gjød Nogle i hendes Mund! og snart opvaagne hun ganske af sin Besvimelse, styrket ved den kraftige Drik, og end mere ved Bevidstheden om sin Redning.

Med hvilken inderlig Nørelse hun har takket baade sin himmelske og sin jordiske Frelser, kunne vi lettelig forestille os; saavel som hvor angersfuld denne har afskedet sin Ubesindighed, at paalægge hende et Sværv, der nu havde kostet hende saa mange Timers Dødsqual, og paa det nærmeste selve Livet. Han forestilte hende dernæst, at ogsaa dette maatte forblive en Hemmelighed for Søsteren og alle Andre, og at Man til den Ende maatte opspinde et Eventyr om hendes lange

udeblivelse. Et Saadant blev ogsaa paa Tilbagevejen sammensat, og lettelig troet af Lucy i hendes store Glæde over Benindens Gjenfindelse.

Gen Nat kun opholdt sig Obersten paa Slottet Glencarthy. Da tog han en om og forrigsfuld Afsked med begge Pigerne, for at ile sin Skjæbne imøde.

Neppe fjorten Dage efter hans Bortrejse vare forløbne, da saae Maria, som hun en Morgen efter Sædvane mekanisk kastede sine Dine paa Afsken, et liggende Kors. Med Skrak og Bedrøvelse fornam hun, at MacCarthy maatte være falden. Saa forsigtigt, saa skaanende som muligt forberedte hun Beninden paa denne sørgelige, men langt fra ikke uventede Begivenhed; og virkelig lykkedes det hende, snart at gjøre den stakkels Lucy fattet paa at høre det Værste. Selv ventede hun i Midnattens Stund at erfare det Nærmere af Oberstens Fortrolige, som sikkerlig maatte have givet Tegnet, og ligesaavist vilde indfinde sig paa det bevidste Sted.

Med Midnatsklokkens første Slag ilede Maria hen til Taarnet. Der stod allerede den velbekjendte stumme Ben, med den venstre Arm hængende i et Bind. For første Gang hørte hun hans Stemme — sørgelige vare de Nyheder han havde at berette. „Vor fællede Ben“ sagde han dybt sukende, „er ikke mere; han har udstødt sit ædle Blod paa Guldens Sletter. Alt er tabt; vor Hær adspredt; Carl Edward flygtet. Jeg selv tyer nu saaret og fredbøs herhid, for at bede om et Skjæl for mine Fjender.“ „Jeg ved eet“ sparte Maria, og hendes Taarer runde for den

døde — ja vel og for den levende Ven, "jeg veed et sikkert Skjul, hvor intet menneſſeligt Dje ſkal opdage Dem — følg De kun troſtig efter!"

Maria ledte den ſaarede Flygtning ned i Hvalvingen; men brugte dog forſt den Forſigtighed at gjøre Falddøren ſaſt til en af Jernſtængerne i Vinduet bagved. Hun deelte derpaa ſit Lys med ham, og forſynede ham i Mattens Løb med Sengklæder og Fødemidler, ſamt lægende Plafter til den kun ſlet forbundne Arm. Følgende Nat bragte hun ham desforuden Bøger, Skrivertøj og en Taburet — Riſten maatte tjene til Bord.

Tvende Maaneder tilbragte Scotten ſaaledes i ſit lønlige Fængſel; men det blev ham ſnart til et Paradis — ſom Man ſiger — thi Maria blev hans Eva. — Efterat forſt Valpladsen og ſiden Skafotterne havde ſaaet Offere nok for Georg den Andens fornærmede Majestat; efterat den blodgjerrige Cumberland var vendt tilbage til Broderens Hof, udstødtes det almindelige Amneſtie.

MacCarthy's Ven ægtede Maria Berthie, og Lucy fandt hos dem et venligere og glattere Opholdsſted, end i ſine Forfædres ſtumle og henfaldende Ruiner.

Den døde Mand og den blinde Kone.

Paa en Rejſe gennem det ſydlige Frankrige — (har een af mine Venner fortalt mig) kom jeg en Aften til en

lille peen Landsbykro. Varten, en smuk Mand paa de Fyr-
 gethve tog imod mig i Døren. Et Nr, som deelte det højre
 Djebryn; et Andet ved den venstre Mundvig, der ellers ikke
 vanhelbede Ansigtet, men gav det kun et skjelmst Anstrøg;
 Wreslegionens Kors, og meer end alt Dette: hele Holdin-
 gen viste, at jeg havde en forhenværende Kriger for mig.
 Han førte mig ind i Dagligstuen, med mange Undskyldin-
 ger, fordi han ikke strax kunde anvise mig andet Bærelse:
 „om en lille halv Time,” lagde han til: „vil en Rejsende
 tage bort; imidlertid beider jeg Dem tage tiltakke med mit
 og min Kones Selskab.” Med disse Ord viste han paa en
 meget smuk og velklædt Brunette, der lod til at være i sine
 bedste Aar. Hun rejste sig fra en Kænestoel og hilste; men
 jeg bemærkede, at hendes Djekest gled hen forbi mig. „For
 at forebygge Confusion,” sagde nu Varten: „vil jeg strax un-
 derrette Dem om, at De har to Invalider for dem: jeg er
 stofdø, min Herre! og min Lille der er blind. De vil der-
 for behage, at give hende directe deres Ordre, eller ogsaa
 at nedskrive dem paa denne Table.” Jeg studsede og yt-
 trede i et Par Ord min Deeltagelse. „Jeg seer paa deres
 Ansigt,” sagde han smilende: „hvad De siger; men De maa
 ikke beklage os! vi føle i den Henseende intet Savn: Mama
 hører for mig, og jeg seer for hende; Begge har vi to Drer
 og to Dine, det er eet til hver; og det er jo ogsaa nok for
 Egtesfolk, der ere moitié om alle Ting.” Den vakkre
 Kone nikkede med et omt og yndigt Smil; hendes matte
 Dine stirrede hen ad den Kant, hvorfra de kjære Toner
 lode.

Et nydeligt halvvozent Pigebarn kom nu ind i Stuen med en Præsenteerbakke, og bad om een af de Fremmedes Regning. „Deres Datter?“ spurgte jeg — Moderen med Ord og Faderen ved Teg. Begge bejaede; og han lagde til: „saadanne har jeg Ser, min Herre! og dem er min Josephha og jeg ogsaa lige gode om.“ Han to, og hans Josephha smilte endnu sømmere og yndigere, end før. — Min muntre Vært skrev Regningen op og leverede sin Datter. Denne gik og en mindre Dreng kom ind. „Victor!“ kaldte Værtinden (der, som alle Blinde, kjendte Folk paa Gangen): „Kom og led mig ud i Faderburet!“ Drengen løb strax til, tog Moderens Haand, svajede den frem og tilbage, og begyndte at danse affted med hende. „Stille, Du Bildkat!“ skjændte hun. Knøsen kyskede Haanden, lagde sin Kind kjellende op til hendes Arm, og gik saa taalig som et Lam. „Dejlige Børn, De har, min Herre!“ skrev jeg da de vare gaaede; han smilte med Faderstolthed, og et Par Taarer traadte i hans fyrige, brune Øjne. „Ja ja!“ vedblev jeg: „Ejlet ligger ikke langt fra Stammen; men apropos: det forekommer mig, at deres Kone har en ganske fremmet Udtale; hun taler Fransk — jeg kunde næsten sige — som en Spanierinde.“ „Meget rigtigt!“ gjentog han flere Gange, og nikkede hurtigt dertil — „meget rigtigt! hun er ogsaa en Grobring fra Spanien; jeg beholdt mere af Landet end min Kejser — har været!“ — lagde han sukkende til. „Ja, min Herre! denne Kone er min skjønneste Trophæe! disse her“ — han pegede paa sine Ar — „og en halv Snees Aldre paa Kroppen, og Dette“ — han trykkede Ribderkorset

med Inderlighed til sit Bryst „en egenhændig Gave af — De er jo vist en Ublænding?“ „En Dans!“ svarte jeg. „Vel, vel!“ vedblev han: „Dette har den store Napoleons Heltehaand selv overrakt mig paa Friedlands blodige Sletter. Alle disse ere kjere Grindringer — menneskelige Souvenirs; men min Josepha, hun er en Guds Gave!“ Han foldede Hænderne over sit Bryst, og Glædes og Taknemmeligheds Taarer trillede ned over hans solbrændte Kinder. — „De sætter ikke alene mit Hjerte, men ogsaa min Nysgjerrighed i Bevægelse,“ skrev jeg: „og dersom det ikke var ubeskedent af en Fremmet, saa vilde jeg gjerne have erfaret, hvorledes een af den store Kejsers tappre Soldater har indflettet denne yndige Myrthekvist mellem sine Laurbær!“ Paa den artige Franskmand forsejler en Artighed aldrig sin Virkning; og min Tiltale indeholdt en tredobbelt — jeg troer næsten, at den til hans kjere Napoleon havde en ligesaa stor, som den til hans kjere Josepha. „Naar de andre Rejsende ere borte,“ svarte han: — „der er saa et Par Bletter iblandt“ — her skottede han til Døren og drejede Munden nedad med et spodsk Smil — „Trocadero! naar vi blive ene, skal jeg med Fornøjelse meddele Dem mit Eventyr.“

„Tobaksrøg ulejliger Dem dog ikke?“ spurgte min friserede Bart, da de Fremmede vare paa Døren. „Ingenlunde!“ svarte jeg: „jeg ryger gjerne selv.“ „Saameget bedre!“ raabte han: „for naar jeg skal fortælle om mine Feldttog, maa jeg ogsaa have min Feldtpibe i Munden.“ Med disse Ord fremtog han af et Skab et lille Chagrins Futteral

der indeholdt en Stump Leerpibe, neppe et Spand lang. Han stoppede denne til sig selv, en Tyrkepibe til mig. Begge bleve tændte; Børnene viste bort, og Stole satte han foran hans Josephas. Vi toge Sæde; han ligeoverfor mig og med Siden til sin smukke blinde Hustru, hvem han klappede under Hagen, og først tiltalede saaledes! „Maman! den fremmede Herre ønsker at høre vor Historie, og saa maa Du, min søde Krigscammerat! ogsaa være tilstede. — Ja, min Herre!“ vedblev han, henvendende sig til mig: „den stakkels lille Kone har ogsaa været i Ilden, ret i Ilden; derom vidne disse blinde Dine.“ Han bøjede sig over til hende, og kyskede ømt først det One, saa det Andet, medens et Par Taarer nedbrændt over Begges Kinder. Hans venstre Haand forblev herefter under hele Fortællingen hvilende mellem begge Josephas; og med den højre gesticulerede han, tog Piben nu og da af Munden, og brugte Samme snart som Sabel, snart som Bøsse og snart som Bajonet.

„Det var i Aaret 1808,“ begyndte han: „at den franske Armé første Gang svingede sig op over de pyrenæiske Alper; muntre fulgte vi dens Flugt, og anede ikke at den lumsk Død lurede i hver en Dal paa denne yndige Halvø. Men hvorfor skulde jeg sværte min Josephas Landsmænd? De ere gode, saalange de maae være det; men Munkenes Prædikener, min Herre! er det Samme for dem, som Brændeviin for Tydskken; det er disse gjerrige Dagdrivere, der gjør dem galne; det er denne uforbederlige Yngel, Napoleon har at takke for al sin Ulykke. Havde han haft de tre hundrede Tusinde tappre Krigere, fide her lode hange,

brænde, snigmyrde og forgifte, havde han havt dem i Rusland — men dette hører nu ikke til min Historie. Utsaa: det første Blod var rundet i Madrids Gader; Drnen udspilede sin Kloe; Spanien var occuperet; men nu skulde det ogsaa erobres."

„Mit Corps marscherede mod Syden. Endnu kjendte vi ikke Folket eller denne Krigs Natur; vi ansaa Mytteriet i Hovedstaden for et tilfældigt Pøbelopløb, der ingen betydelige Følger vilde have. Sorgløse drog vi ind i La Mancha, den udsødelige Cervantes's Provinds. Mit Compagnie blev netop indquarteret i Tobosa; vi drog frem under Spøg og Latter; enhver Bonde, vi mødte, hilste vi med et „hon jour Sancho!“ og alle Fruentimmer hebdte for os Dulcinea eller Maritorno. Men vor Skjemt blev ikke besvaret; Man modtog os koldt, med mørke og ildevarslende Blik; vi mærkede strax, at vi ikke vare velkomne Gjæster."

„Jeg fik mit Logis i en anseelig Kvistgaard, der laa et Par Bøsefeskud fra Byen; jeg og to simple Soldater — thi jeg maa sige Dem, min Herre! jeg var dengang Sergeant-Major ved det 42 Linieregiment, eet af de Skønneste min Herre! i den store Armee. Nu vel! min Vært var en Mand over Bondestanden, i sine bedste Aar, en smuk Mand, stor, martialisk; men tilbageholdende, stolt som alle hans Landsmand. Undet Dndt vil jeg ikke sige ham paa; thi han var min Josephas Fader." — Her kyskede han sin Kones Haand; hun sukkede dybt, og et Par Taarer stjal sig ned under hendes lange mørke Djenhaar. — „Hans Fejl

— om jeg maa kalde den saa — var hans altfor store Patriotisme, der yttrede sig i det vildeste Had til min Nation og dens store Kejser. Hans Mund sagde vel Intet; men hans Blik, hans hele Ansyn bedst Mere."

„Alligevel behandlede han os med en vis alvorlig Høflighed, og aldeles Intet havde vi at udsætte paa Bevartningen: Spise og Drikke var udsøgt, vore Bærelser vare endog ualmindelig smukke; jeg havde eet for mig selv alene, hvorfra der var Udgang til en stor og dejlig Hauge. Jeg afbenyttede denne saa ofte som muligt, fordi jeg næsten altid var sikker paa, her at træffe vor Bærts Datter, den smukke Josephæ. Ikke fordi jeg jo ogsaa kunde tale med hende ved Bordet; men de veed nok, min Herre! med en smuk Pige taler Man bedst under fire Vjæne, allerhelst naar Man ikke er Sproget aldeles mægtig — hvilket var Tilfældet med mig — thi da kunne Vjænene lettest hjælpe Tungen. Saaledes gik det den dejlige Spanierinde og mig: i Andres Nærværelse kunde vi slet ikke faae vort Hjertes Mening frem, enten gjennem Munden eller Vjæne; men i Enrum, især i et vist dunkelt og lønligt Salsminsthus, gik det strax meget flydende; ikke fra Tungen, thi den gik snart istaae, eller snakkede om ganske ligegyldige Ting; men Vjænene kom reent ud med Sproget. Og ved deres Hjælp kom ogsaa Tungen omsider igang. Kort at fortælle: jeg havde ikke været tre Dage i Josephæ Leos Huus, førend hans Datters dejlige Vjæne betroede mine, at jeg ikke var hende ligegyldig, og mine gjorde hende en lignende

Zilftaaelse. Efter otte Dages Forløb sagde vore Tunger det Samme."

„Befynderligt nok, at vi først derefter begyndte at anstille Betragtninger over Følgerne af denne vor Kjerlighed; og de vare i Sandhed ikke de Behageligste: jeg, en omslukkende Kriger, idag her, imorgen der, snart i Syden, snart i Norden, og overalt efter rimelig Beregning bestemt til at døe en tidlig Død paa Grens Seng, og med mit Blod — som hundrede Tusinde Andre — at besegle den store Kejsers og den store Nations Hæder og Lykke: hun, en Spanierinde, eneste Datter af en Mand, der med næsten alle hans Landsmænd deelte Hadet mod alt Fransk — hvad skulde Enden herpaa vorde? Ja, havde min Kjerlighed blot været et almindeligt Soldatereventyr! men intet mindre; jeg ættede min Josepha med Oprigtighed; og jeg sølte hvad jeg skulde det stakkels Barn, der blindthen, følgende sine Følelser, havde kastet sig i mine Arme. Men hvad var nu at gjøre? Alle disse fornuftige Betænkninger kom bag efter, og den antændte Brand stød ikke mere til at slukke. Hvad gjorde vi da? Det, som alle Daarer gjøre, naar de have begaaet en dum Streg: vi overlod Udfaldet til Tiden, der gjør saa mange krogede Ting rette og sætter Daaberne paa samme Hylde som de Vise."

„En Nat, da vi som sædvanlig mødtes i Haugen, var Josepha mere mørk og nedslagen, end hun plejede: hendes Skriftefader havde trængt hæftig ind paa hende, for at erfare Noget om vor Forstaaelse; men, drevet af en dunkel Anelse, havde hun standhaftigen nægtet, og fortiet Alt.

Herover gjorde hun sig nu angstende Strupler; thi det er jo ufravigelig Pligt for alle rettroende Katholiker, Intet at holde skjult for deres Sjælesørgere. Vi franske Soldater, Revolutionens Børn, toge ikke den Ting saa strængt: Napoleon var vores Pave, og Absolution modtog vi af Hendehaand tidlig eller sildre paa Balpladsen. Jeg stræbte derfor at berolige hendes ømme Samvittighed, og besvor hende, at holde vor Kjærlighed hemmelig, og ikke at røbe det Mindste derom for noget Menneſke. Hun lovede det, og forlod mig med et lettere Hjerte."

"Men næste Nat var hendes Ængſtelighed vendt tilbage med forøget Styrke. ""Robert"" sagde hun, idet hun med Hæftighed sluttede mig i sine Arme ""Min Fader har ſikkert ogsaa mærket Noget; men hans Opførelſe ſætter mig baade i Frygt og Forundring; thi han giver ikke utydeligt at forſtaa, at dette Forhold behager ham — ham, jeg ſaa mange hundrede Gange har hørt forbande dine Landsmand. Robert! Robert! at gid jeg aldrig havde ſeet Dig! der foreſtaaer Dig viſt en Ulykke, og jeg ſkal dele den med Dig, om jeg end ikke kan afværge den.""

"Jeg sluttede den elſkede Pige i mine Arme, og ſøgte med paatagen Rolighed at bortjage hendes Bekymringer og ſtille hende tilfreds. Det lykkedes mig kun halvt; ved Afſkeden formaaede hun mig til Forſigtighed og Opmærksomhed, da Man aldrig kunde vide, hvad hendes Landsmand havde i ſinde. Jeg fulgte hendes Raad, og ſaae endnu ſamme Nat tvende miſtænkelige Skikkelſer liſte ſig ud af Huset."

„Dagen efter overraskede jeg, paa en Spadseregang i den nærliggende Oliveneskov, min Josephas Fader i en ivrig Samtale med Familiens Skriftefader — hvem jeg allerede godt kjendte — og en anden Munk. Jeg hørte ikke hvad de sagde; men saasnart de bleve mig vaer, gik begge Munkene bort; kun min Vært blev tilbage, og fulgte mig hjem under en trohjertig Passiar om ganske ligegyldige Ting.“

„Paafølgende Aften var han ved Bordet ualmindelig oprømt, tømte flittig sit Glas, og nødte mig og mine Cammerater til at drikke meer, end vi plejede. Dette gjorde mig noget mistænkelig. Jeg gjorde Tegn til dem, for at de skulde holde Maade; men de forstode mig ikke, eller vilde ikke forstaae mig, og bleve ved at gjøre Værten Bækked. Selv holdt jeg Maade og sørgede for, at jeg ikke skulde drikke Samlingen bort. Men mine Vaabenbrødre bleve stedse mere og mere oprømte; begyndte at skvadronere og synge. De jubelede over Spaniens nærforestaaende Indlemmelse i det store Rige, og — Joseph Leo jubelede med. Omfider sagde vi Godnat: han med et betydningsfuldt Smil, de Andre med stammende Tunger, og jeg med voxende Mistænksomhed.“

„Da jeg var kommen paa mit Værelse, og overtænkte vor Værts Opførsel, bekræftedes jeg end mere i min Formodning om, at et hemmeligt Anslag maatte være iværk. Jeg foresatte mig næste Morgen at gaae ind til Byen for at advarer min Chef, der, saavel som hele Compagniet, hidtil havde levet i sorgløs Tryghed. Selv kunde jeg ikke

sove; der anede mig Noget. Mekanisk spændte jeg mit Sidegevær om, stak en Pistol til mig, og gik ud i Jasminløvhytten, hvor jeg ventede Josepha. Jeg sad her vel en halv Time; hun kom ikke; det var over Midnat. Jeg blev angstelig og vilde just gaae hen at see til mine Cammerater, der sov i en Sidesløj af Gaarden, da Josepha kom hurtig som et Windpust og kastede sig skjælvende, som et Løv, og med bankende Hjerter op til mit Bryst. „„„Red Dig, Robert! red Dig!“““ hviskede hun i den højeste Grad af Angst; „„„Man vil myrde Eder Allesammen. Hele Landet staaer op imod Eder; paa eensgang skal det allevegne bryde løs; naar, det veed jeg ikke; men snart skeer det, maaskee i denne Nat. Robert! Robert! for at frelse Dig forraader jeg en Hemmelighed, som vel Ingen har betroet mig; men hvori dog min egen Fader er Medvidende — flye! flye! og lad mig saa worde et Offer for min Kjerlighed til Dig!“““ „„„Josepha!“““ sagde jeg, „„„vil Du satte dit eget Liv til for at frelse mit? hvorledes skulde jeg da forlade Dig? Skulde jeg flye og lade Dig tilbage blandt dine hævntørstende Landsmænd? Nej! dersom Du ikke følger mig, saa vil jeg blive her og vente min Skjæbne.“““ Hun omfavnede mig med Hæftighed og svarte: „„„Robert! jeg er din; jeg følger Dig i Livet og i Døden; men lad os ile, min Elskede! thi Livet og Døden hænger af et Djeblisk.“““ „„„Først!“““ sagde jeg, „„„maa jeg vække mine Cammerater og tage dem med; thi at forlade dem, det forbyder mig Tre og Pligt. Dog maaskee er ej heller Faren saa nær

og saa stor, som Du forestiller Dig — hvad veed Du om dine Landsmænds Anslag?""

""Imorges"" fortalte hun, ""saa jeg vor Skriftefader og en anden gejstlig Herre skyndsomt snige sig fra Lunden ind gennem en Bagdør; og medens jeg endnu stod og grublede over Hensigten af dette hemmelige Besøg, hørte jeg flere Godtrin nærme sig det Bærelse, hvori jeg befandt mig. Det var som om en lønlig Stemme tilhviskede mig at jeg skulde søge Skjul i det store Hjørneskab, for derfra at belure deres Samtale. Begge Paterne traadte ind — min Fader med dem. Ak! Robert! sværg mig til, at Du ikke vil hævne Dig paa din Josephs Fader! og at Du vil gjøre Alt for at redde ham, om han nogensinde skulde komme i din eller dine Sammeraters Vold!"" — Jeg svor. — ""For din Skyld synder jeg mod ham og mit Fædeland; men jeg kan ikke tie, naar Sværdet hænger i et Haar over dit Hoved. De talte om, hvorledes den store Plan at myrde alle Franskmænd paa eengang, nu var sin Udførelse nær; hvorledes de Indviende gik nu omkring over hele Spanien, for at underrette alle Huusfædre om, hvad de havde at gjøre, samt betegnede de forskjellige Dødsmaader, hver især skulde anvende. Med Forskædelse hørte jeg dette og mere, blandet med de grueligste Forbandelser over Eder og Jabel over eders nærførestaaende Undergang. Kun Tiden omtalte de ikke; men den kan ikke være fjern, og jeg frygter saare, at Slaget skal ske i denne Nat."" Saaledes talte hun med stedse stigende Angest og Bævelse."

„Gaae, min frelsende Engel!“ tog jeg Ordet, „gaae, det snarest og forsigtigste Du kan, og hent hvad Du anseer for nødvendigt paa vor Flugt! imidlertid henter jeg mine sovende Soldater.“ Hun viste mig en liden Bylt, og svarte: „Her har jeg allerede Alt.“ „Gaa bliv her, kjæreste Josepha! til jeg kommer igjen“ — sagde jeg, og ilede med bevingede Fjed gennem Haugen og over Gaarden hen til mine Cammeraters Værelse. Døren stod paa Klem — jeg saae Lys derinde, og hørte hvissende Stemmer, som ikke vare deres: „Gode truffet!“ sagde En, „deres Kjettersjæle ere allerede Halvvejen til Helvede, begge Hundene ere saa døde som Stene.“ „Og nu aften!“ sagde en Anden, „til Sergeantens Værelse, at han snart kan komme til at indhente dem!“ Haaret rejste sig paa mit Hoved: Hævn og Brede stormede i mit Bryst. Jeg keeg gennem Sprækken: der stode tvende Munk — den Ene, Husets Skriftefader, med Lygte i den ene, en blodig Dolk i den anden Haand — mine stakkels Baabenfæller laae foran dem i Sengen med dødblege Ansigter. Jeg trak min Kaarde, stødte Døren op, og i to Secunder laae begge Morberne for mine Fodder, rallende og væltende sig i deres Blod. Lygten faldt til Gulvet, men Lyset brændte endnu; jeg greb den og foer tilbage til Josepha. „Kom!“ sagde jeg, „kom min Elskede her er intet Djæblisk at spille. Vi maae ile ind til Byen, for at bringe Compagniet paa Benene.“ Krampagtig klynge hun sig til mig. Vi steg over Højemuren og toge Vejen ad Tobosa til. Ingen af os talte et Ord.“

„Vi vare ikke komne den halve Vej, før det med eet begyndte at blive lyst i Byen; fra flere Vinduer saae vi det glimte gjennem Mørket, og snart farvedes Himmelen oven over af et rødtligt Skjær. Jeg standsede — „hvad betyder dette? her maa Complottet være opdaget, og Compagniet allerede paa Benene — afsted! jeg hører Raaben og Larmen“ — „og jeg Syngen““ sagde Josepha „ah““ lagde hun hurtig til, og knugede sig fast om min Arm „det er Spansk, de synge — det er en Nationalmelodie, som jeg vel kjender.““ „Saa er Alt forbi““ raabte jeg: „og Forræderne have sejret.““ I det samme hørte vi rappe Fodtrin, som af hurtigt Løbende, nærme sig paa Vejen hen mod det Sted, hvor vi stod. Vi sprang tilside, og bag ved en Bust. „Ud til Leo og Locles og de Andre““ raabte Een aandepustende og paa Spansk, „lad os see, hvad de der have bestilt,““ „og om de have gjort det saa godt som vi!““ stønede en Anden: „ikke Een af det hele Compagnie maa undslippe!““

„Her havde jeg i et Øjeblik faaet meer end nok at vide. „Josepha!““ sagde jeg, og slap hendes dirrende Haand; „Du hører selv at dine grusomme Landsmand have dræbt alle mine brave Cammerater; mig venter den samme Skjæbne; skil Dig fra det ulykkelige Slagtoffer, mens det endnu er Tid, og frels Dig selv! gaae! forlad mig!““ „Aldrig!““ raabte den ædle Pige, fastede begge Arme om min Hals, og klynge sig med mere end kvindelig Styrke op til mig. „Du elskelige Væsen!““ sagde jeg og kyssede hendes glødende Pande, „saa bliv da, bliv

hos mig, siden jeg er Dig kjerere end Livet; at hvor gjerne vilde jeg nu bevare baade dit og mit — men hvorhen? og i Mørket? paa ubekjendte Veje? Hovedquarteret er ti Mile borte — og overalt, om nu denne Mordnat strækker sig over den ganske Halvøe, og jeg maaskee er den eneste levende Franskmænd i denne store Mordergrube?""

„„Vi ere to"" sagde den velsignede Pige; „„jeg er ikke mere Spanierinde; jeg frasiger mig Fødeland, Slægt og Hjem. Du er nu min eneste Slægtning, min eneste Ven; og hvor Du er, Robert! der er mit Hjem."" Mine Taarer strømmede af uendelig Kjærlighed, af inderlig Medynk med det dyrebare Væsen, der saaledes elskede mig over alle Ting; ja mig alene af Alt. Jeg saae til Jorden, nedtrykket af en hidtil ukjendt vidunderlig frydblandet Smerte. Jeg tog hende paa mit Skjød, og hældede mit Hoved ned til hendes trofaste Bryst, og tænkte: at! gid vi nu sad saaledes ved Durances fredelige Bredder i min fædrene Hytte! Hun anede mit Dnske; thi hun spurgte sødt hvissende: „„Hvorlangt, min Eneste! er der til Grandsen mellem dit og mit Fædreneland?"" — „„Hundrede Mile,"" svarte jeg dybtstukkende. Hun gjøs. „„Robert!"" sagde hun, „„jeg veed en lønlig Klippehule hist oppe mellem Bjergene; lad os tye derhen! Jeg vil skjule Dig der; gaae ud om Dagen og bringe Dig Føde og Underretning om dine Landsmands Skjæbne. Kom, søde Robert! den hellige Tom-fruc kan endnu forbarme sig over os.""

„„Vi gik. Besværlig, frygtelig var vor Vandring; Lyset i vor Lygte var udbrændt; vi maatte arbejde os

møjsommelig frem gennem Dykninger, Bakker og Dale, og over mangen en brusende Skovbæk maatte jeg bære min kjære Vejviserinde. Bag ved os hørte vi Vanditternes Sang og vilde Jubelraab, Staalgn og Glædeskud. Lys funkede fra hundrede adspredte Steder, og flammende Fakkelfkin bølgede bag ved os og paa begge Sider; kun foran os laa, i skummel, truende Mørke, den høje Skovgroede Bjergaas, over hvilken Stjernerne mat tindrende syntes at vinke ad os."

„Det blev Morgen inden vi naaede Rygningen af den forreste Bjerggrad. Vi standsede paa en aaben Slette, og saae os rundt omkring. „„Hisset!““ raabte Josepha, og pegede ned i en skummel Dal: „„hisset maa vort Frisfied ligge; jeg kjender det paa Vandsalbet og de to store Acazier. Der, min Robert! ere vi for det første aldeles trygge; Ingen kjender Hulen, uden jeg og den gamle Hyrde, som nu meer end i et heelt Aar ikke forlader Huset. Priset vare den velsignede Tomfrue og Santa Theodosia! Men først, min Kjæreste! en Hjertestyrkning paa Mattens Angst og Møje!““ Med disse Ord aabnede hun sin Bylt, satte sig ned, bredte et Klæde over sit Skjød, og lagde derpaa Brød og Figener. Vi spiste, og glemte for nogle Øjeblikke ved hverandres Side den urofulde Verden der nedenunder os. Som den Skibbrudne, der har frelst sig op paa et Klippestykke i Havet, hører fra sit sikke Standpunct paa Stormens Hølen og Bølgernes Torden i Dybet: saaledes lyttede vi sorgløse til Bøssernes Knalden og Klokkernes Ringning paa la Manchas Sletter. Vi forekom os selv, som de tvende eneste Overblevne fra en Alt ødelæggende

Syndsfod, som de eneste Levende af en heelt Menneskeslag, der nu blev ringet til Graven."

"Da vi havde fuldbendt vort tarvelige Maaltid, steg vi Haand i Haand ned ad den inderste Side af Bierget, for at naae den forønskede Hule. Dit sank vi ned i Kløvter, og hildebe os mellem Rankevarter, hvorfra min Kaarde maatte aabne os Udgang; men de to højtstaaende Acazier bragte os altid igjen paa det rette Spor. Omfider naaede vi det forønskede Asyl: det var en snever Huling, der gik — uovist hvorlangt — ind i Fjeldet; ud fra den sprang en liden Kilde. Vi undersøgte den saa vidt Lysetingen vilde række, og fandt den rummelig nok for Tvende; vi samlede udenfor Lov og Mos, og beredte os derinde et Leje, paa hvilket vi førstegang indsov i hverandres Arme."

"Det var højt op paa Formiddagen, da vi vaagnede. Josepha vilde nu liste sig hjem saa ubemærket som muligt, og ved næste Nats Frembrud komme tilbage med Levnetsmidler og Oplysninger om det Skete, og om, hvorvidt der endnu maatte være Franske tilbage, hos hvem vi derefter kunde søge Tilflugt."

"Ikke uden angstende Følelser slap jeg den kjære Pige af mit Favn; men hun løste sig kjæft og tillidsfuldt. Hun var virkelig nu modigere end jeg, end Soldaten; i det mindste var hendes Haab frejdigere og hendes Tro paa Forsynet større, end min."

"Hvilken langsommelig Dag, min Herre! tilbragte jeg i dette mit eensomme Fængsel! hvor skjalv jeg for min dyrebare Josepha, at hendes Flugt med mig skulde være robet,

og hun selv falbet, som et Offer for hendes blodtørstige Landsmænds grandseløse Hævnjærrighed! — Solen gik ned — det blev mørkere og mørkere udenfor mig — det blev endnu mørkere i min Sjæl. — Omsider kom hun, liig en til Livet opvækkende Engel. Foruden Forfriskninger medbragte hun Lys og Fyrstøj. Hun kastede det Alt ned ved mig og sank i mine udbredte Arme."

„Da Gjensynets første Henrykkelse var sagtnet, slog vi Ild; tændte Lys, og forføjede os til et endnu bequemere Sted længere inde i Hulen. Her lejede vi os nu, og jeg spiste og drak med Begjerlighed. Josepha tog et Par Mundfulde, og nippede til Bægeret; men betragtede mig med glædestraalende Øjne, og smilte over min Graadighed."

„Da Hunger og Tørst var stillet, lagde hun Armen om min Skulder, og fortalte: I Tumulten havde Man slet ikke savnet hende; men siden efter mig desto mere. Hendes Fader, der hele Natten havde været virksom paa andre Steder, og havde overladt mit og mine Cammeraters Mord til de tvende Munk, kom først hjem ved Middagstid. Han saae i mit Bærelse, og fandt det tomt; han ilede ind i de Andres, og fandt der baade Soldaterne og Munkene — alle Fire døde. Han maatte have anet, hvorledes det var tilgaaet, og hvo de Sidstes Banemand monne være; thi han begyndte mistænkelig og harmfuld at udfritte sin Datter. Men med kvindelig Snildhed og mandelig Fasthed vidste hun at slippe vel fra denne farlige Inquisition: hvad hende angik, lod baade Faderen og de andre Tilstedeværende at være fuldkommen beroligede; men efter mig bleve strax forskjellige

Hobe paa Fire og Fire udsendte. Af mit Compagnie, der laa i Tobosa, var ikke en eneste Mand undsluppen; men hvorvidt Myrderiet forresten havde strakt sig — dette havde hun endnu ikke været istand til at erfare."

"For ej at vække Mistanke om at hun vidste mit Skjul, maatte Josepha forlade mig længe før Dag, og stræbe at være hjemme før Morgentysket begyndte at grye. Atten eviglange Timer tilbragte jeg atter i sørgelig Gensommelighed. Først da Midnattens Maane kastede sit blege Skjær ind i Nabningen af min Hule, vendte hun tilbage til sin længselsfulde Ben. Denne Gang bragte hun trøstende Efterretninger; det blodige Complot var de allerfleste Steder røbet eller opdaget saa betids, at mine Landsmænd kunde tage betryggende Forholdsregler. Morderne grebes, drabtes eller adspredte sig; kun enkelte Franske bleve myrdede; men de Dvrigte concentrerede sig desto mere, indkaldte deres Forposter og Udvagter, eller forstærkede dem: kort at fortælle, Tobosa var een af de saa Byer, hvor den infernalste Plan saa fuldkomment lykkedes. Glutteligen havde hun ogsaa erfaret, at den Division, hvortil mit Regiment hørte, havde taget en fast Stilling to til tre Mile borte paa sin Side Bjergene. Tidhen besluttede vi med næste Dags at tage vor Tilflugt. Men Skjæbnen havde besluttet det anderledes."

"Jeg vaagnebe i Dagbrækningen; Josepha sov endnu trygt ved min Side. Sagtelig kyssede jeg hendes Kind, og rejste mig, for at see om intet Tegn paa mine Landsmænds Nærmelse skulde lade sig tilsyne. Jeg gik udenfor

Hulen. Sletten og alle Dale vare endnu skjulte i Morgendug'en; kun Bjergskovens Kroner ragede frem af det hvide Taagehav. Solen bebudede sit Komme ved Purpurglorien i Østen. Mit Hjerte blev inderlig bevæget; min Sjæl opløstede sig, og, gennemstrømmet af Følelser, der ellers ere fremmede i Fjeldten, faldt jeg paa mine Knæe, for at bede til den, der skabte Solen, Josepha og mig."

„Styrket og glædet ved Bønnen vilde jeg rejse mig op og vende tilbage til Hulen: da jeg blev revet bag over af flere kraftige Hænder, og bunden — jeg var i mine Fjenders Bold. En skrækkelig Overgang, min kjære Herre! Ser vilde Skikkelser omringe mig med Haanlatter, Spot og Forbandelser; iblandt dem min Josephas Fader. „„Morder! Røver!““ skreeg han: „„hvor har Du gjort af min Datter?““ Jeg taug; jeg vidste ikke hvad jeg skulde svare, om jeg skulde røbe hendes Skjul eller ej; dog jeg valgte det Sidste; thi jeg maa bekjende: jeg frygtede for hendes Liv — mit Eget ansaae jeg med god Grund som fortabt, og beredte mig paa at døe med en fransk Soldats Standhaftighed. Gjør med mig — svarte jeg — hvad eders blinde Had indskyder Eder; men forgrib Eder ikke mod eders eget Kjød og Blod! Hvad kommer Josepha mig ved? Savner I hende, maae I søge hende andensteds; I har vel selv unge Karle, som en Pige kan faae Lyft til. — Jeg lyttede, om hun endnu sov; jo! det var ganske stille i Hulen, hvis Indgang skjultes af tykke Myrthebuske. „„Du fjetteriske Pigethv!““ raabte han igjen: „„saaledes slipper Du ikke; bekjend, eller døe!““ Han satte mig en

Dolk paa Brystet. Stod til! sagde jeg rolig — dog holdt! endnu et Ord: om jeg nu siger Eder, hvor Joseph a er, vil I saa tilgi ve hende, og lade mig bøde for os Begge? „„„Franske Hund!“““ svarte han! „„„jeg er ingen Barne-
morder; hende skænker jeg Livet.“““ „„„Men vi ikke!“““
hørte jeg det hviste bag ved mig. Nu var jeg ganske be-
stemt, ikke at røbe hende — blot hun ikke skulde røbe sig
selv. Joseph a, sagde jeg, har vel havt en Slags God-
hed for mig; men jeg har ikke seet hende siden jeg flyede
fra eders Huus. Da jeg mærkede Uraad, tog jeg Afsked
med hende; hun var meget bedrøvet, og sagde, at hun vilde
gjøre en Godvandring til hendes Tante i et Kloster, hvis
Navn I selv maa vide; der kan I vel finde hende. — Den-
ne Rødslo gn gjorde et behageligt Indtryk paa den barste
Leo; hans mørke Anslyn opklaredes Noget, og han forlod
os skynsomt med den trostelige Formaning til mine øvrige
Bogtere: „„„gør det kort, og piin ham ikke forlænge! han
er dog ikke værre, end hans andre Staldbrodre.“““

„Nu begyndte en Raadslagning, hvorved jeg vel kunde
bare mig for at lee. Een vilde have mig hængt strax ved
Hovedet; en Anden ved Benene; den Tredie forbedrede den-
ne Dødsmaade saaledes, at jeg skulde hænge med Hovedet i
en Myrtue, for — som han sagde — at more dem med
mine Grimasser. Den Fjerde vilde have mig slækket midt
igjennem i to Dele, ved Hjalp at tvende sammenbojede Gre-
ne; men den Femtes Forslag vandt omsider eenstemmigt Bi-
falb. „„„Longa!“““ sagde han: „„„staaer med sine Gueriller
inde i Bjergene, neppe en Miil herfra. Jeg var hos ham

igaar, og hørte at han idag tidlig vilde være i Tuestadalen. Der skal holdes en lille fornøjelig Autodafé: de føre sex franske Rjettere med dem, som skulle brændes levende; lad nu denne være den Gyvende, og bidrage med sin fordømte Krop til at forherlige Festen!"" Ifølge denne Hjerlige Beslutning, som Forsynet til min Frelse maa have indskudt Umennesket, førte de mig nu med bagbundne Hænder hen til det antydede Sted. Jeg kastede lønligen et Blik om til Hulen, og tilfukkede den førende Engel et smerteligt Farvel."

„Vor Vej faldt besværlig, ofte op ad stejle Klipper, og atter ned ad; snart til den ene og snart til den anden Side; saa at det blev høj Middag, inden vi naaede til den frygtelige Dødens Dal."

„Hvilken Scene fremviste sig her! Et Hundrede eller flere Spanier laae, gif, eller stode paa den dunkle Skovslette, med deres lange Bøsser i Armen og Papiir-Cigarren i Munden. Midt imellem dem laae ni af mine ulykkelige Landsmænd koblede til hverandre. Longa, den skrækelige Menneffeslagter Longa, stod foran dem, lænende sig paa Kaardesæftet, og betragtede dem med et stummelt, dødsbebudende Smil. Saa snart Hoben blev os vaer, istemte den et Glædesbrøl, der besvartes af mine Førere med et Rignende. Jeg blev slængt hen til mine Sammerater. Nu først bemærkede jeg, at der inde i Kredsen var oprejst ni smaae Baal af tørre, raadne og grønne Grene; det Sidste viste mig de nedhængende friske Blade, og jeg kunde heraf slutte mig til vore forlængede Pinsler."

„Da mine Føre havde aflagt Beretning mig angaaende til Guerillachefen, sagde Denne: „„Gefindt Børn! reed og saa en varm Seng op til denne Kryster; thi om fem Minutter tager Comedien sin Begyndelse. Muntert! vi har endnu en lang Marsch at fuldende inden Solen gaaer ned.““

„At døe paa Balpladsen, min Herre! falde for ærlig Soldaterhaand — det er Intet; det gaaer som en Dans; men at henrettes som en Forbryder, at massacreres af fejge Kjeltringer, af Skovrøvere og Galejcanbider — det er Helvedes Pine for en honnet Krigsmand. — Tragedien begyndte: mine ni Landsmand bleve bundne fæstede hver paa sit Baal, og surrede fæste, medens man tilberedte det Tiende for mig. Ak! min Herre! jeg har været i elleve store Baatailler, og i fem og tredive Skjermbydsler; men aldrig var jeg saaledes tilmode, som i denne Forsædelsens Time. Den staaer for min Sjæl, som om det havde tildraget sig igaar. Endnu efter saa mange Mars Forløb drømmer jeg mangan Gang om denne Helvedes Fæst, og opvaagner i Forstrækkelse. Endnu seer jeg mine Baabenbrødre paa Baalene, og deres Bødler grinende og hylende omkring dem; endnu seer jeg dem tænde an, seer Røgen qualme op igjennem Grenene, Luen stikke efter dens Bytte; jeg hører dens Knistren og Buldren, og derimellem de Ulyksaliges Smerteskrig, og Bødlernes sataniske Skoggren. Jeg forbandede min Fødselsdag; jeg ønskede, at Klippen vilde falde ned og knuse mig; jeg forsøgte at nedsvælge min Tunge, og saaledes kvalte mig selv, som jeg har hørt om Negerne; jeg havde min Overkrop iverjet for at knuse min Pande mod en Træstub —

forgjæves! jeg kunde ikke naae den. Da tilknugede jeg mine Dine, og ønskede, at jeg ogsaa kunde have tilstoppet mine Drer; ja dødet med eet alle mine Sandsfer. Men nu grebe Uhyrerne mig, min Tuur var kommen, og det lindrede virkelig min Sjæls Marter, at jeg nu kunde ombytte den med Legemets, og snartlig see en Ende paa Begge."

„Jeg sad bunden til en Pæl paa min haarde Dødsfeng. Mine Vaabenfællers rundt omkring mig vare nedsunkne i Aske og Emmer, der endnu ulmede og uddampede en qvælende Stank af de halv forbrændte Legemer. Longa tog selv en Brand, holdt mig den først under Næsen med de Ord: „lugt nu, du franske Hundehvalp! de spanske Jasminer!“ og stak derpaa Baalet an forneden paa alle fire Hjørner. Jeg hørte det knittrre under mig, Røgen steg mig op i Næsen — det begyndte at varme — jeg stjænkede min Kejser og min Kjereste hver en smertelig Tanke, og befalede min Sjæl Gud i Bold — — da, da knaldrede Geværer, klirrede Sabler; da lød, som Himmelmusik det velbekjendte „vive l'empereur! allons allons, braves français!“ Ruglerne, mine Venners, mine Befrieres Rugler peeb mig om Dreerne. Jeg drejede mit Hoved om til den Side, hvorfra de kom, og see! det var dem! det var mit eget Regiment. Frels mig, frels mig, Cammerater! inden jeg brænder! raabte jeg, allerede næsten halv qvalt af den hebe Dvalm. Men Man hørte mig ikke; kunde vel ej heller see mig for Røbdamp og Røg af selve Baalet. Jeg vilde atter raabe; men mit Raab blev til en asmagtig Hvæsen. I dette Øjeblik saae jeg nogle af mine Bødler

liggende paa Jorden, trufne af de franske Rugler, og de
 Øvrige iilfomst flygtende ind ad Skoven til, ligesaa ivrigen
 forfulgte af mine Cammerater, der Alle, uden at see mig,
 fore forbi. Min Fortvivlelse havde naaet den allerhøjeste
 Pynt —"

Her holdt min vakkre Robert inde, greb begge sin
 Kones Hænder, trak hende med Hæftighed op til sit Bryst,
 og bedækkede hendes Kinder med Kys og Taarer.

"Ja min Herre!" blev han atter ved, "denne Engel
 sendte Gud til min Frelse. Jeg saae igjennem Røgen og
 Ilden, hvorledes hun kom farende med en Ørns Hurtighed,
 sprang op paa Baalet, overfjær med en Dolk den Strikke,
 som bandt mine Hænder til Pælen, og — segnede livløs
 ned i mit Skjød."

"At springe op, tage hende i mine Arme, og fare ned
 af Baalet ved den Side, Ilden endnu mindst havde angrebet
 — alt dette var hurtigere gjort, end jeg nu har fortalt
 det. Tre Favne derfra sank jeg til Jorden med min dyre-
 bare Frelserinde. Et Par af mine Cammerater kom til —
 jeg greb den Enes Vandsflaske og bestænkede Josephas for-
 brændte Ansigt. — Hun kom tillive, hun aandede atter;
 men — o Gud! mit Liv havde hun kjøbt med Tabet af sit
 Syn —" — Her kysede han atter med inderlig Omhed og
 nye Taarer sin Hustrues for evigt udslukte Øjne. "Jeg
 kan ikke" sagde han hulkende "jeg kan ikke blive ved — for-
 tæl, Josephas! fortæl Du selv, hvorledes Du frelst mig!"
 Han satte hende blidelig tilbage i hendes Stol, rejste sig

og gik i hastig Bevægelse nogle Gange frem og tilbage i Bærelset.

Joseph a folbede sine Hænder og sagde med et fromt Smil; „Gud har frelst Dig — jeg ikke; jeg udfandt Intet af mig selv; en højere Wiisdom indgav mig Alt, hvad jeg skulde gjøre. Da jeg hiin rædselsfulde Morgen opvaagnede i Hulen, udstrakte jeg Armen efter Robert, som jeg troede at finde ved min Side — hans Plads var tom — jeg kaldte — der kom intet Svar. Jeg sprang forfækket op og ilede hen til udgangen. Mellem Myrthernes Blade saae jeg flere Skikkelser bevæge sig; jeg hørte min Faders Røst, Roberts Røst — Blodet standsede i mine Årer, jeg stod maalløs og stiv af Forfærdelse. Endelig nærmede jeg mig Bustene, bøjede lettelig Kvistene tilside, og saae og hørte nu Alt, hvad min Mand allerede har fortalt. Flere Gange stod jeg paa Spring til at bryde frem, og kaste mig for min Faders Fodder; men et Blik paa hans vilde Lebsagere, blandt hvem jeg gjenkjendte vor Naboe Alverde, hvis Haand jeg kort tilforn havde afflaet, sagde mig, at alle mine Bønner vilde være spildte. — De gik. Jeg sprang frem paa Bjergryggen, kastede mig ned og bad til den Benedidede om Redning for min arme Robert. Jeg blev bønhort. Langt borte paa Gletten viste hun mig en stor Hob Krigere — det var Roberts Regiment. Jeg sloj over Bakker, Dale og Bjergelue; ja, jeg troer vist, at jeg af Engle blev baaret igjennem Lusten, saa hurtig, saa let og saa sikker kom jeg afsted og naaede den franske Hær. Obersten gik foran; jeg kastede mig for hans Fodder, og

befør ham at frelse Robert og endnu flere Fanger, hvem Guerillerne nu stode i Begreb med, under de grusomste Pinsler at aflive: jeg tilbød mig selv som Vejviserinde. Alle Stier og Gjenveje til Tuestadalen kjendte jeg nøje, og at jeg endda kom tidlig nok for at befrie min Elskede, det har De, min Herre! nu nyligen hørt."

Robert tændte sin Feldtpibe andengang, satte sig i den forrige Stilling, og vedblev som følger:

"Seg var ej heller sluppen ganske udstadt af Skjeridlen: mit Haar var affødet i Nakken, og begge mine Hænder, der havde været bundne paa Ryggen, temmelig forbrændte; thi paa den Kant af Baalet maas Luen først være brudt igjennem, og der var det ogsaa, ved at overfljære Strikkerne, at min Josepha fik sin Skade. Vi sad Begge paa Jorden; hun lænede endnu halv asmagtig og smertefuld sit Hoved til mit Bryst. Imidlertid kom Soldaterne efterhaanden tilbage fra Tagten efter Longa og hans Bande, og flokkedes omkring os. Omfiden nærmede sig Obersten; Kredsen aabnedes, og han traadte hen til os. „„Foudre, Cammerat!““ sagde han, „„Du har været temmelig i Allden; men hvem er din smukke Pige, Du skylder din Redning? Jeg seer Du har gjort godt Bekjendtskab i Tobosa. Mon dieu! hun er værre medhandlet end Du — Du skal i Lazarethet; men hvad gør vi med hende?““ Hvor jeg er, min Oberst! svarte jeg, der maa hun ogsaa være; vi to kan ikke mere adskilles. Han smilte: „„Meget vel, min Ven! men her i dette forbømte Land er ikke Tid eller Leilighed til lange Amouretter — Hvor boer Du, Lille? Kan

Du selv finde hjem, eller skal jeg lade Dig escortere?"

„„Å, min Herre!" svarte hun, „„jeg har ikke mere noget Hjem; vær naadig imod mig og Robert, og lad os blive samlede! Lad mig blive hos ham den korte Tid, jeg maaskee har tilbage. For Guds Skyld, Hr. Oberst! vær dog barmhjertig!" Hun udstrakte bedende sine Hænder mod en Anden af de høfstaende Officierer; Obersten var gaaet bagtil og betragtede min fortbrændte Rng og sødne Nakke. „„Jeg er ikke Obersten;" sagde Officieren: „„see paa den, Du taler til, min Skat!"

„„Å Gud! jeg kan ikke see" sukkede hun. Da var det først jeg vidste, hun var blind. Min Oberst! — raabte jeg nu; — dog troede jeg ikke selv, at hun for bestandig skulde have mistet sit Syn — De seer hvad hun har tabt for min Skyld, Hjem og Fødeland og Førlighed — „„à la bonheur!" afbrød han „„tag hende saa med! men Du overlæsser Dig selv med Bagage — gjør et Par Børe af Grene, Soldater! bær dem ned til Vognene, og lad dem saa følge med de andre Saarede!"

„De kan ikke forestille Dem, kjære Herre! hvad min stakkels Pille maatte udstaae, inden vi naaede Lazarethet; og endnu mindre den Taalmodighed, hvormed hun bar alle Smerter. Jeg selv, min Herre! jeg laa ikke heller paa Roser; men jeg — jeg var Soldat."

„Inden vi bleve helbredeede gik to Maanedes hen; de vare ikke de Værste i mit Liv. Vi havde vore Feldtsenge Side om Side; Haand i Haand indslumrede vi, og med ømme Haandtryk vaagne vi: vor bestandige Samværen

forsøbede alle vore Videlser. — Paa een Dag forløbe vi Sygelejet, og paa samme Dag bleve vi forenede ved Kir-
kens hellige Baand."

„Men nu kaldte mig min Pligt fra min elskede, min blinde
Hustru: Jeg maatte følge Regimentet og hun Bagagen. De kan
tænke Dem, min Herrel! hvad hun leed: Savnet af mig, den uop-
hørlige Frygt for at miste mig, hendes eneste Ven og Tilflugt i
Verden, og dertil Tanken om det arme Bæsen, hun var under sit
Hjerte! Næsten hver Dag kunde hun høre Kanonerne og Bøs-
sernes Torden, hver Dag vidste hun mig imellem fjendtlige Kug-
ler og Sværb—hver Aften maatte hun berede sig paa at er-
fare min Død eller Lemlæstelse. Og dog udholdt hun, med
en Heltindes Standhaftighed, saa mange, saa langvarige
Legems og Sjæls Videlser. Et Kys af mig var nok til at
lade hende glemme en heel Uges Glændighed. Sa selv glem-
te jeg Døden, der næste Dag i tusinde Skikkelser lurede paa
mig, naar jeg blot for nogle Djebliske kunde ile i hendes
Favn. Naar jeg da langt borte udraabte hendes Navn, og
hun kjendte min Røst; o! hvor skjalt hun af Glæde, hvor
udstrakte hun Armene og famlede efter mig; hendes Mund
søgte min, hun knugede mig til sig, som om hun aldrig mere
skulde slippe mig af sit ømme Favnetag. — Ikke sandt!
Maman! Du troede, at enhver Omarmelse var den Sibste?"
— Josepha omfavne ham, som om det nu igjen skulde
være Tilfældet.

„Dog, Himlen" tog han atter Ordet, forbarme sig
over os, paa en Maade, vi aldrig selv havde været istand
til at udtænke: den — gjorde ogsaa mig til Invalid. I

en Bataille sprang en Bombe tæt ved mig. Jeg fik en voldsom Contusion i Hovedet, der for flere Dage berøvede mig Bevidstheden. Da denne vendte tilbage, var og blev jeg stødov."

"Jeg fik nu min Afsked, og Josepha og jeg ilede herhid, med et hjemvendende Regiment. Min Fader var imidlertid død, og dette Huus var nu min Ejendom; vi tiltraadte den saa betids, at min Hustru her fødte mig den første Datter."

"Og nu, min kjære Herre! har jeg fortalt Dem vor Historie. Den er ganske sandfærdig, og De kan endvidere fuldkommen troe mig, naar jeg siger Dem: at Tabet af vore Sandser ikke gjør noget Skaar i vor huuslige Lykkelighed — tværtimod opfyldes paa os det bekjendte Sagn: der gives intet lykkeligere Ægtekab, end det, hvor Manden er død og Konen blind."

Her sprang han op og trykkede under munter Latter et hjerteligt Kys paa Hustruens smilende Mund.

Ertepotten.

Da asiatiske Barbarer soer, som en skarp Frostvind fra Norden, over det yndige, men hjælne Hesperien, søgte en

flygtende Skare Tilflugt i Havet, paa nogle øde Sandrev-
ler — Kun Tilflykt, maaskee tarvelige Almisser fra de Flo-
der, som Rhatiens Alper nedsende. Fra disse i Sandhed
landflygtige fattige Fiskere nedstamme de venitianske Nobili,
et Adelskab, som i Velde, Stolthed og Standsaand ikke veeg
noget Andet i Verden, lige til det napoleonske Seculum.
Sine Sanddynger ere Grundvolden til det pragtige Vena-
zia, i Aarhundreder Havets Dronning, Handelens Mid-
delpunct, Kongers Voldgiftsmand, Verdens Kassemeister.

Men her — selv her, hvor Frihedsind fandt et Fristed
fra Rænker og Svøber, har Despotismen vidst at rejse en
Trone saa fast, at kun Tiden, i Forbund med en valdig
Grobrev, formaaede at omstyrte den. Flere indvortes Ry-
stelser modstod den, uden engang at vikle: Diepolis, Be-
demars, Galieris Sammensværgelser syntes endog at
fornye dens Styrke og Fasthed. Den Sidste, Statens Souve-
rain, selv Oligarch, forenede sig med Folket mod Oligarchiet
— Forgjæves! hans graahærdede Hoved faldt, som Sonoffer
for Adelsens fornærmede Majestæt, hans gamle, men varme
Blod besudlede hans egen hertugelige Trone. Den Første
faldt — liig Genuas Fiesco, med Sværd i Haand, dog ej
ved Sværdet; men ved een af de Skjæbnens Bud, som
Mennesket kalder Hændelse. Hans lemlæstede Liig blev ka-
stet i Havet, og — af Kronikefriveren — gjendøbt med
Skrammenavnet Catilina. — Saga er oftest uretsfærdig
mod den Ulykkelige — men Braga maa det tillades, idet-
mindste at ane det Bedre, at sige hvad Hjertet — al! alt

for tit mod Forstandens strænge Dom — kunde ønske.
Et Ønsket ædelt og skønt: saa kalde Verden det Digt!

Det var Statens højeste Festsdag, dens aarlige Bryllupsdag. Formælingen var fuldbyrdet, Bruden havde modtaget sin Fæstningsring, og Brudgommen, omgivet af en glimrende Skare, stred under Musik og Jubelraab over Marskusbadsen. Hvilken Larm! hvilken Glæde! Man tilsmilte, tilraabte, lykønskede hinanden. Dersom Noget, ubekendt med Dagens Højtid, pludselig havde befundet sig i Brimlen; han skulde troe, at alle Giffesærdige holdt Bryllup paa eengang. Mænd og Kvinder i festligste Gildetragt, Blomster og Krands i Vinduer og paa Balconer, Guirlander og Flag paa Skibe og Gondoler.

Paa et Hjørne stod den unge Adelsmand Bajamonte Tiepoli, taus og udeeltagende, og lod Øtøget og Skaren drage sig forbi. Hans venstre Haand hvilede paa Sværdsæftet, hans Højre i Barmen; hans Overlæbe var optrukket, hans Djenbryne nedtrukne, hans højre Fodspids klappede paa Gliserne: hans hele Stilling, Mine og Bæsen udtrykte Kold Foragt. Kun naar en Broder Nobil hilsede, nikkede han med et tvetydigt Smil; eller naar en smuk Dame vendte sit Blik til ham, forandrede han for et Øjeblik sin stolte Holdning, og højede sig med en Galantuomos fine Belevenhed. En og anden fornem Bekendt kunde i Forbigaaende spørge: „I her, Signore?“ „Jeg hører ikke til Signoriet,“ var hans hele Svar. (Der laa en dobbelt Mening

i dette Svar; thi Signoriet var i Venedig det store Raad — en Deel af den virkelige Regjering.) Der fandtes ogsaa dem i Hoben, som hjulpe og bleve gjenhjulpe ganske ligegyldigt; men hvis Djekast en opmærksom Tagttager ikke vilde have fundet uden Betydning.

Omsider nærmede sig en Gjenstand, paa hvilken den unge Kobile hele Tiden syntes at have ventet, en Pige — maaskee slet ikke skjønnere, end mange Andre, — men sikkert for ham den Skjønneste, hans Hjertes Sol; thi Straalerne fra hendes Dine traf lysende, opklarende Tiepoli's Afsyn, som naar en virkelig Solstraale pludselig rammer Bjergets mørke Side. Den haanligt opkastede Overløbe sank, Djenbrynene steg, den venstre Haand faldt fra Kaardeknappen, den højre trykte sig fastere ind til Hjertet, og den fremstrakte Fodspids trak sig hurtigt tilbage. Gondolierne droge just nu i Procession over Torvet med deres Silkeflag og bemalede Karer. De smukkeste Piger af denne Kaste fulgte efter, bærende paa en forgyldt Papgondol deres forgyldte Paphelgen. Blandt disse fremskinnede Margarita, som en virkelig Perle blandt Kvinder. Tvende Gange tilforn havde Tiepoli seet denne Perle, og tvende Gange var den atter forsvundet i Trængslen. „Denne Gang“ besluttede han, „vil jeg følge dig, om det saa var til Havets Afgrund!“ Og troligen fulgte han Optoget alle vegne, ubekymret om Benner's Smil og Bekjendtes Hviffen. „See Tiepoli!“ sagde En til en Anden, „han løber efter en Gondoliera!“ „See Tiepoli!“ sagde Dogen, der fra sit Pallad'ses Balcon tog Processionerne i Djesyn, til en af de højsaaende

Timand, „hans Blik er fastgroet til hiin Gruppe af Pigers; han har vist ikke Politik, men forliebte Eventyr i Hovedet.“ „Forliebelse i Hjertet“ svarte den gamle Foscarini, „og Politikken i Hovedet. Cæsar, Serenissimo! gik og som en Straajunker paa Dumpejagt.“ Gradenigo rynkede Næsen: „Cæsar! der har kun været een Cæsar i Verden.“ „Men mange Catilinaer“ afbrød den kloge Olding: „hvorfor har han hverken været i Templet eller paa Bucentauren, ej heller noget andet Sted, hvor hans Rang tilstod ham det?“ „Det opklarer sig nu!“ svarte Dogen leende, og gik over til andre Gjenstande.

Gondoliernes Tog var tilende. Nogle vandrede hjem; blandt disse Maurizio med sin Datter, den smukke Margarita. Ej ubemærket fulgte Tiepoli dem i nogen Afstand, indtil Hiin aabnede Døren paa sin lille Bolig, lod Datteren træde ind, vendte sig og med dyb Verbødighed spurgte: om hans Excellence havde Noget at befale? „Jeg ønskede kun at vide,“ svarte Tiepoli, „hvo denne Dame er, som nu gik ind.“ „Ingen Dame!“ sagde Gondolieren „det er kun min Datter — min eneste Datter —“ lagde han alvorlig til — „en uberygtet Pige —“ „— Saameget desbedre!“ afbrød Tiepoli, „jeg har aldrig søgt Bekjendtskab med berygtede Fruentimmer: Eder og Eders vakkre Datter ønskede jeg gjerne at kende.“ „For megen Tre!“ svarte Maurizio mørkt, — „eller — maaskee —“ „— for megen Vanære! vilde I sige“ tog Hiin hastigen Ordet: „Nej, min Ven! saaledes er det ikke meent.“ „Jeg veed ikke“ sagde Maurizio, „hvad Grev Tiepoli ellers kan mene

med sit høje Besøg i min ringe Hytte." „Det skal I erfare" lod Svaret, „dersom I iaften vil besøge mig i min Bopæl, den ligger —" „ved Rialtobroen" afbrød Gondolieren; „enhver Venetianer kjender jo Grev Tiepoli's Palads — jeg skal komme og modtage eders Excellences Befalinger!" Med disse Ord gjorde han en dyb Reverens og gik ind i sit Huus. Tiepoli gik hjem.

I Palladsets Forsal fandt han den unge, adelige, engang rige, men nu forarmede Molizzi. „Har Serenissimo"*) sagde Denne med dæmpet Røst „udseet sig en Dogaresfa idag?" „Maaskee, Hr. Admiral!" svarte Tiepoli smilende; „hvoreledes staaer det ellers med Flaaden?" „Efter tvende tabte Slag" sagde Hiin, kan den ikke være i bedste Forfatning — kun tyve sejsfærdige Galejer; men Stemmningen er god blandt Besætningen; den er ganske forbittret imod Regjeringen." „Meget vel!" vebblev Tiepoli „Arsenaloterne —?" „ligne sig selv" svarte Molizzi „ægte Pratorianere; den Høistbydende række de altid deres brede Næver." — „Vorgerne?" — „Trehundrede ere allerede vundne" — „Hvormeget vide de?" — „omtrent saa meget som jeg: at der er et gavnligt Værk igjære; men naar, hvoreledes og ved hvem det skal udføres" — „— det Sidste veed I dog Molizzi!" afbrød Tiepoli: „I og jeg alene; paa denne Hemmelighed hviler det hele store Værk. Bore kjender see maaskee den vorende Strøm; men finde de ikke Kilden, hvorfra den udspringer, skulle de forgyaves prøve paa at standse eller aflede

*) Dogens Titulatur.

den. Her, min Ven!" lagde han til, idet han førte ham ind i sit Cabinet. „Her er Penge! bland dem med Løster, og udeel dem med eders sædvanlige Klogskab — lønligt! Glem ikke Eder selv! men lad som I forglemme eders Creditorer! for dem maa I endnu være den fattige, forgjæbede Molizzi; ellers vilde I lettelig vække deres Mistanke. Hvad er der udrettet med Landtropperne?" „Fire Capitainer" lod Svaret, „ere vundne for vor Sag: paa første Vink stode de til os med alle deres Folk. Men tillad mig nu at spørge Eder: naar skal det bryde løs? Alt er forberedt; Gemytterne ere varme; ved alt for lang Opsættelse vilde de lettelig afkjøles. Gnisten er tændt; men uden Næring, vil den snart slukkes." „Alle mislykkede Revolutioner" svarte Tiepoli, „ere begyndte for tidligt. Jeg venter paa de tvende Regimenters Afsejling til Fastlandet; og den skal jeg paa Stjende. See her! sorg for at disse Papirer komme i Løvemunden.") — Gjør Eder magelig Molizzi! her kan Ingen overraske os." Paa denne Anmodning lagde Molizzi en forløren Næse og en hvid Haartour paa Bordet. — „Det er haardt" vedblev Tiepoli, „at en tapper Krigsmand skal liste sig forkladt omkring, som en Bandit — saaledes lønne Venezias Herrer. I har offret Fædrelandet eders Guld og eders Blod; og dette giver Eder ej engang saa meget tilbage, at I dermed kan stjule eders Saar." „Despoternes Drabantere," svarte Hiin bittert smilende, „maae altid sejre; eet tabt Slag udslætter alle deres forrige Fortjenester." Det

*) I Munden af tvende Metallover lagdes alle hemmelige Angivelser.

ringebe. Tiepoli gik ind i Jorgemasket, og hans Ven maskerede sig igjen. Lidt efter kom Hiin tilbage, og meldte, at en Dame ventede ham. Molizzi trak Djenbrynene sammen. Tiepoli greb hans Haand, og sagde leende: „der gives mangfoldige Masker — Man kan maskere sit Ansigt og sine Handlinger: den forliebte Fruentimmergjæk Tiepoli er ikke frygtelig for Statens vise Fædre; de glemme, at Venus og Mars spille under Dække med hverandre.“ „Antonius“ svarte Vennen mørk, „glemte Alt i Cleopatras Arme.“ „Men Casar ikke“ gjenmælede Hiin; „lad mig ledsage Eder til Bagporten!“ De gik.

Kort efter kom Tiepoli igjen med en Triumphators Anstand og Mine. Med korte, hurtige, faste Skridt ilede han gennem Værelset; men standsede pludselig, som ramt af et electrisk Slag, ved et meget stort Spejl. Han gjorde en truende Bevægelse med Haanden: „Forræder! vil Du røbe mine Hemmeligheder?“ hvilede han; „skriver Du ikke tydeligt: Tiepoli og Signora Foscari? — Men nej, Du est min Ven, og vil advare mig; godt! Ingen uden Du skal læse i mit Ansigt: at Timændsraadets skjulteste Planer nedlægges i den kjæln, men gamle Foscari's Kæfteseng, for siden at afløres i den unge Tiepoli's Konkammer — men — hvad er dette? hvad staaer der nu under dette unge Menneskes nedtrukne Bryn? Forsørelse? — Det er Usandhed; hun kom mig først imøde — Spionerje? Hm! an dolus an virtus quis in horte requirat?*) Uden den Første vilde Krigeren være

*) List eller Magt — hvo vil spørge derom hos en Fiende?

eenarmet —.“ Tjeneren kom og afbrød denne Monolog: „En Gondolier lader sig melde“ berettede han. „Fører ham ind!“ befalede Herren.

Med kold Verbødighed, med flygtige, mistroiske Blik fremstillede Baadsføreren sig. Tiepoli gik ham imøde: „Jeg har bedet Eder — men lad os sidde ned —.“ Maurizio bukkede dybt, men blev staaende; Tiepoli greb tvende Stole, satte sig paa den Eine, og næsten trak Maurizio ned paa den Anden. — „I skriver, maaskee —“, vedblev han — „paa eders Datters Regning en blot simpel Høflighed, som Afgjættelse for Borgerværds byder; I troer maaskee, at Udelsmænden i dette Øjeblik leer i sit Hjerte ad Faderens Godtroenhed; at han ved en forstilt Medlidenhed vil afkjøbe Denne Datterens Ære og Dyd?“ — Maurizio fastede et hurtigt Blik paa Tiepolis Ansigt; det viste kun venlig Oprigtighed. „I tager fejl; men det er naturligt — det er nødvendigt, at I maa mis kjende mig; thi den Borgerklasse, til hvilken jeg hører — aldeles uden mit eget Valg — nærmer sig sjelden paa denne Maade eders, undtagen naar den trænger til eders kraftfulde Arme, eller lyfter efter eders Røder og Døtre —.“ Baadsføreren vendte sig halvt om mod den Talende, og saae ham forundret, men dristig ind i Ansigtet. — „Troer I,“ blev Tiepoli ved „at Ægteskab mellem Udelige og Uadelige er tillabelig efter Naturens Love — forstaae mig vel — efter Naturens Love, ikke efter Statens?“ — „Ja.“ — „Hvilke Love ansee I for at være de Ældste og Almindeligste? — „De Første.“ — „Godd! men om nu I og jeg engang blive enige om at hylde de Første? Lad os tage et

andet Exempel: hvor mange Børn har I?" — „Kun Et." — „Har heller ikke havt Flere?" — „Jo til, Excellenza! men de har med deres unge Blod betalt deres Gjæld til Fædrelandet." — „Til Fædrelandet!" gjentog Tiepoli langsomt: „til Staten, vilde I sige, til — Adelen" — det sidste Ord hvistede han halv bortvendt og halv højt, som for sig selv; dog saa at Maurizio tydeligt kunde høre det. „Naa! og disse to Sønner, døde de efter Statens Love eller efter Naturens?" — „Efter Statens." — „Vist nok! thi efter Naturens maatte de have levet endnu, arbejdet for Eder, naar eders egne Kræfter, efter samme Love, svæktes — saaledes, seer I, ligger Naturen og Staten ofte i Strid — hvilket Partie vilde I vel slaa Eder til, naar I engang skulde vælge? hvilken Herre er den Mægtigste, Naturens eller Statens?" „Excellenza!" svarte Gondolieren „jeg er en god Venetianer; eders Naade behager at sætte mig paa Prøve —." — „Det gjør jeg virkelig; thi det er mig vigtigt at vide," hvorledes den Mand tænker, med hvem jeg maa fæe kommer i nøjere Forbindelse — hvor saldt eders Sønner?" — „I Slaget ved Spartivento." — „Oh! det var ogsaa der hvor min Fætter Bragadino betalte sin Gjæld til Staten; han fik en prægtig Begravelse, og hans Enke 30,000 Zechiner — hvormeget fik I vel i Erstatning for eders Tab?" Maurizio sprang op, men svarte Intet. „Seer I altsaa," vedblev Tiepoli — „Gjæld og Gjæld ere to Ting: naar en Borger falder, betaler han sin Gjæld til Staten, saa ere de fæit; men naar en Adelsmand betaler sin Gjæld, saa formerer han skundom sin Boe — som Man siger —

atter en Forskjæl! ja — det overrasker Eder, at høre en
 Adelsmand tale saaledes; men Menneske er en højere Ti-
 tel, og den er tilfældes for Eder og mig. Men til Sagen:
 Jeg har sat mig i Hovedet, at ville tage en Kone af Bor-
 gerstanden. Bore adelige Kvinder ere forbarbe, stolte,
 rænkefulde, utroe — jeg seer mig om efter en borgerlig Pige
 med adel, ikke med adelig Tænkemaade — „Men Ex-
 cellenza! den fine Dannelsse — at kunne skikke sig i denne
 højere Stilling — „Et godt Hjerte og en sund Forstand
 er den bedste Dannelsse. Svarer eders Datters Indvortes
 til hendes Udortes, saa har jeg fundet hvad jeg søger. Og
 er min Begjering til Eder, at I forunder mig — i eders
 egen Nærværelse — en Times Samtale med eders Datter:
 ynde vi hverandre, blive vi Mand og Kone; hvis ikke, svar-
 ger jeg Eder til, som ærlig Mand — det er fuldt saa me-
 get som Adelsmand — jeg skal aldrig forlange at see eller
 tale med hende mere.“ „Eders Forlangende, naadige Herre!“
 svarte Maurizio, „Kan jeg ikke afslaae, endstjøndt jeg ikke
 er istand til at forestille mig Følgerne af denne Sammen-
 komst, dersom den bliver den Sidste; men om I ikke finder
 hos den simple Baadsmandsdatter, hvad en hastig opvakt
 Tilhøjelighed har foregjøget Eder, da kan I, naadige Herre!
 gaae bort ligesaa riig og lykkelig som forhen; men Marga-
 rita kunde miste Alt hvad hun ejer, sin stille Hjertero,
 eller i det mindste hiin beskædne Nøjsomhed, der egner sig
 for en fattig Borgermands Datter; hun kunde vende sine
 Dine fra den lave Hytte, som hidtil indsluttede alle
 hendes Glæder, op til Palladssets Herlighed, for hvilken hun

hverken er bestemt eller dannet." „Denne Følge" sagde Tiepoli „ville vi let kunne forebygge: hun kender mig sikkerlig ikke, og I fremstiller mig for hende under Carac-teer af en Kjøbmand fra Fastlandet —" „— Men om nu" afbrød Hiin, „hun virkelig fandt Yndest hos Eder, og —" han rystede med Hovedet — „min Margarita en for-nemme Dame — Eccellenza! —" „— Det er ikke vanske-ligere" raabte Tiepoli, „at see opad, end nedad: vi have hørt om en Hertuginde, som ægtede en Bonde, og det blev en lykkelig Forening baade for dem selv og for Folket. Og her Hære Medborger! er Standsuligheden — i Sammenlig-ning — kun saare ubetydelig. I veed desuden allerede, hvorledes jeg tænker i dette Punct. — Og nu, gode Mau-rizio! naar tillader I mig at komme?" „Eigesaa gjerne strax, som siden" svarte Denne: „er der Lykke ivente, kan den ikke komme for tidlig; men i modsat Fald, da er for mig den største Ulykke at maatte leve i Frygt for den — altsaa, naar eders Eccellenza befaler —" „— saa ledsager jeg Eder hjem" sagde Tiepoli; idet han ombyttede sin glimrende Kjortel med en Simplere, og sin Fjederhat med en Mejssehue — „men lad Eccellenzen og den naadige Herree blive borte, baade nu og herefter! Ingen er herlig, og In-gen er naadig uden Gud alene."

Gondolføreren Maurizio levede, som Enkemand, med sin Datter Margarita — efterat Krigen havde berøvet ham hans tvende Sonner — hans eneste Barn, i sin Fædrene-Bopæl ved en af Stadens Canaler. I Huset vare, foruden dem, kun en gammel Koerkarl, og en siirfindstyveaarig

Enke, Maurizios Moster; Denne havde været Margaritas Opdragerinde. Enten Man tilskriver det den Gamles pædagogiske Kunst, eller Naturen, som ofte ved lønlige Kræfter og under usynlig Virksomhed frembringer det skønneste Værk; vist er det, at den firtenaarige Margarita var en Perle blandt Piger, dejlig af Skikkelse, from, venlig, munter af Sind, og netop saa klog, som Kvinden behøver at være, for ikke at gjøre Manden undseelig, enten paa hans egne eller hendes Vegne. Den Gamles Opdragelse havde en dobbelt Tendents: at indgyde Frefrygt for Himlen og Foragt for Jorden! Kjerlighed til den Førstes Indvaanere, og Had til den Sidstes — mandlige; hendes Ideal af jordisk Lyksalighed var Klosterliv. Sin Lære indflødte hun i Fortællinger; men da disse altid vare Sandheden tro, havde de kun det Halve af den tilsigtede Virkning: Kjerligheden kom ind i det unge Hjerte—Hadet blev udenfor. Hun elskede Gud, og Alt hvad han havde skabt, undtagen Djævelen, hans Væsen og hans Engle, Judas, Jonas, Sørøvere og Banditter: ynke disse, græde for dem, kunde hun; men hade dem var hende umuligt, da en saadan Sindsbevægelse var aldeles fremmet for hendes Sjæl. Hvad Klosterlivet angik, da vakte det virkelig hendes Længsel; men meest fordi hun udenfor sin Celle tænkte sig en Have, i Haven Blomster, og mellem Blomsterne en — Gartner. At dette sidste, men ellers saare nødvendige, Requisit for en Have ikke udeluktes af hendes Ideal, deri var den Gamle selv Skyld, da hun engang havde fortalt sin Opdragling en Historie om en affæhelig Prinds, der under saadan Caracteer

havde forført og bortført en stakkels Nonne — dejlig havde han været; men just derfor desto farligere og hadesværdigere. Dog, jo mere den Gamle skændte paa Prindsen, jo mere beundrede den Unge ham; ja hun var nær ved at misunde Nonnen, ikke mægtig til ganske at undertrykke det Onske: selv saaledes at vorde bedraget. — De sødeste Onskers Foraar havde hun seet Tiepoli, og strax mærket, at hun selv ikke var ubemærket af ham; og see! den unge skønne glimrende Ridder blev snart hendes Hoves Gartner, hendes Hjertes Prinds. Stærkt rødmende, dybt nejende hilste hun derfor den Indtrædende, hvem Faderen forestilte hende som en Bekjendter, Kjøbmand Gazzo fra Fiume. Denne, forud indtaget for den dejlige Pige, udtjede strax til sin Fordeel den yndige Forvirring, med hvilken hun modtog ham; og efter en Times Samtale søgte han sig ganske fortryllet af den unge Piges Ufskyld og Naturlighed. Med et ømt Blik til hende og et varmt Haandtryk til Faderen, forlob han Huset, for hjemme at overgive sig til længselsfulde Drømme.

Næste Morgen befalede han Tjeneren at bringe til Maurizios en stor, kostbar, og med allegoriske Ufsbildninger udsiret Vase, fyldt med Jord, der skjultes af et Lag glimrende Guldstrand. Til Margarita fulgte et Brev med forgylt Ranter, ombunden med et lysgrønt Silkebaand; og i Brevet var skrevet følgende:

„For, skønne Pige! jeg Dig hyde
 „Et Blomsterfrø, i Muld nedlagt?

„Snart vil det frem til Lyset bryde
 „I al sin Yndes Ungdomspragt;
 „Af Solens Straaler vækket,
 „Det let afkaster Dækket,
 „Dg vorder gyldne Bases Pryd:
 „D! maatte saa min Elfskovs Flamme,
 „Du Huldeste! dit Hjerter ramme,
 „Dg vække det til Livets bedste Fryd!“

En elsket Digers Vers ere altid fortreffelige, og indeholde de en Kjærlighedserklæring, ere de uforlignelige; disse fik altsaa en bestemt, men alligevel urolig Plads paa den Skjønnes Barm, hvorfra de ofte bleve fremtagne, for paany at gjenneamlæses og kyskes. Næsten ligesaa tit beskuedes, vendtes, vandedes Blomsterpotten, som nu prydede Vinduet i det lille Dørværelse, som Margarita deelte med den gamle Grandtante.

Der gik nogle Dage bort inden Tiepoli fik Tid at afhente Svar: Forberedelserne til det store farefulde Bærf beskæftigede ham uafslædig; det skreed lønligt, men magtighen fremad. Timandsraadet lod sig skuffe af de falske Angivelser, og Landtroppernes Afsendelse til Fastlandet blev besluttet; deres Bortgang skulde være Signal til Revolutionens Udbrud. Saasnart Tiepoli erholdt en Aftens Fritid ilede han til Maurizio's, og vandt paa eengang Datteren for sin Kjærlighed, og Faderen for sin dristige Plan. Denne Sidste af Naturen frihedsindet, modig, fast, blændedes af de glimrende Udsigter til Magt og Rigdom, og den høje Lykke, som kunde vorde det eneste, elskede Barn til Deel. Han hvarvede med Iver blandt de Kjækkeste af hans

Kaste. Men ogsaa han maatte lige til det Sidste — som Molizzi — skjule Anføreren for de Sammensvornes Dine. Margarita blev aldeles uvidende om sin Elfers rette Navn og Stand, saavel som om det forpovne Foretagende, der enten skulde have eller styrte dem Begge. Hun henlevede et kort, men sødt Drømmeliv i sin Elfers Morgendämring: hiin Hjertets mægtigste Følelse — stundom den mildeste, stundom den vildeste — holdt i sin Fremspiren, Udvikling og Blomstren lige Skridt med det i Guldkarret indsluttede Frøe. — Ak! hvor lidet anede hun, at Begge med et Slag skulde tilintetgøres.

Santo Vitas Fest nærmede sig. Paa denne Helgens Dag havde Venezianerne vundet en Sejr over Tyrkerne, og derfor blev den aarligen fejret med megen Bram og Glæde. Denne samme Dag skulde nu betegnes ved en sørgelig Sejr over Medborgere.

Næst foregaaende Morgen afsejlede Landtropperne til Kastlandet, hvor nogle af de Sammensvorne udsprede foruroligende Rygter: saa at der saaes Røgen, men Ilden ulmede langt derfra i Hjertet af Staten. „Nu!“ raabte den utaalmelige Molizzi, idet han med gløden Ansigt stormede ind i Tiepolis Gemak: „nu sejle de!“ „Da slaaer snart Despotismens sidste Time“ svarte Denne: „Imorgen skal Folket atter juble over en Sejr, hvis Frugter Tyrannerne nyde; men vi ville lære det, kjække Molizzi! at festligholde Dagen paa en værdigere Maade. Nu tilsig I tolv af Bore at møde Gen for Gen hos Eder, og forblive der til Aften: da gaar de ud, og hente alle i Planen indviede Adelsmænd,

Officierer og Borgere; men hurtigt og stille— ved Midnat skal jeg være iblandt Eder. Selv har jeg nylig vundet en Ven i Baadsmændenes Kaste; hos Denne samler jeg et Baghold, som skal falde Fjenden i Ryggen, medens I angribe forfra. Til nu, min trofaste Ven! men lønligt og taus, som til en forbuden Hørde-time!" — han greb begge Molizzis Hænder — „inden Solen kommer atter der at staa, finner den paa det befriede Venezia—eller?—“ „—Intet Eller! raabte Molizzi hæftigt, „dersom et saadant sejt og nederbrægtigt Skjulte sig i min Sjæl, var jeg uærdig Svend hos Venezias anden Bygmester." Han kastede Tiepolis Hænder fra sig, og ilede bort.

Denne blev staaende en Stund taus, henrevet ind i Fremtiden. Derpaa iførte han sig sin sædvanlige Forklædning og gik til Maurizio, hvem han meddeelte, en lignende Befaling; kort efter Midnat maatte han nemlig have alle sammensvorne Gondoliere samlede hos Gen af dem, som ejede et rummeligt Huus ikke langt fra St. Marcopladsen. Der vilde han første Gang aabenbare sig for dem, som deres Anfører paa den farefulde Vej til Frihed.

Det blev Midnat. Molizzis store, men meget tomme Pallads var kun sparsomt oplyst; det saae ud, som det i skummel Mismod skammede sig ved den indvortes Fattigdom. Herren og Tjeneren — den Sidste en overbleven Levning fra fordums Velmagt — færbedes eensomt og tyst, som Præster i et forladt Tempel; men denne Nat med meer end sædvanlig Travlhed. Ikke i en lang Række af Aar var her lavet paa saa talrigt et Selskabs Modtagelse. Tiepolis Gædmildhed havde gjort det muligt at opdække et langt Bord

i Husets første Sal med koldt Kjøkken, men især med kostelige Drikkevarer i rundelig Overskud. En Lysekrone hang midt over Bordet, og oplivede med sin Glands de lange Rader af fyldte Viinkaraffer. Alle de andre Bærelser i Slottet havde maattet aflevere deres Stole, der—som gjorde til vidt forskjellige Tider—vare af forskjellig Skabelon og Størrelse. Trindt om paa Væggene hang den gamle, tilforn saa magtige Families Billeder, og stirrede paa den festlige Anretning med stive, næsten mistroiske Blikke. Molizzi, Stammens sidste Skud, gik omkring og beskuede de udgaade Grene, medens Tjeneren, glad over det uventede Gjenskin af fordums Herlighed, syslede med Anretningen.

Da lod det givne hemmelige Tegn — et Dypstrog paa Spejlet af Døren med Enden af en besugtet Finger — det rullede som et dump Tordendrøn i den øde hvalvede Forsal. Tjeneren indlob den Første af de Sammensvorne, og hurtigt gik nu Døren op og is; og inden et Kvarteers Forløb vrimlede det i Hallen af Bevæbenede, der bevægede sig blandt hverandre med taus Højtidelighed. Saaledes forestille vi os en Forsamling af Kander, hvem den magtige Besvarger pludselig hidstævner fra deres vidtskiltede mørke Boliger. Alle vare de indvarslede af hine tolv Molizzis Fortroligste, uden at erfare noget Bestemt om Samlingens Bjemmed; og selv de Tolv vidste intet Mere, end at det gjaldt en gavnlig Forandring i Staten; hvorvidt denne skulde gaae, hvori den skulde bestaae, naar den skulde begynde — alt dette havde Molizzi denne Nat lovet at aabenbare dem, saavel som at fremstille for dem det hidtil skjulte store Drivehjul,

Sammenførgjælsens ukjendte Ophavsmand og Leder. Forventningsfuld indfandt sig derfor disse — i Alder og Tænkmaade meget ulige, og kun i Misfornøjelse med Regjeringen enige Mand. Nysgjerrige betragtede de hverandre: de forfænde Blikke gled hen, over fremmede Ansigter, og dvælede med Forundring eller Velbehag paa Bekjendte. Benner opdagede og tilnækkede hinanden; fjendtlighedsindede verlede Kolde, mistroiske Djekast; men Ingen opløste sin Røst, før Barten traadte ind, og afbrød denne Mandescenes varselfulde Stilhed. „Edle Venezianer!“ sagde han, „det glæder mig — og det smigrer mig — at saa talrig en Samling af Fædrelandets bedste Mand have modtaget og fulgt min Indbydelse. Et Værk for Aarhundreder tager nu sin Begyndelse; kun det Halve af en Nat ligger endnu imellem dets Grundvold og Krone. Det tilkommer ikke mig at give det Ord, som skal sætte Arbejderne i Bevægelse — ikke jeg, men Mesteren, der lønlig, og dog med lige saa stor Iver som Bisdom har samlet Materialierne, maa antyde hvad og hvorlunde der snart med forenede Kræfter skal virkes. Imidlertid beder jeg Eder deeltage i et Brodermaaltid.“ Ved disse Ord aabnedes Fløjbøren ind til Spisesalen, og Mo li z zi skikkede sine Gæster tilføde.

Aldrig har maaffee saa talrigt et Selskab holdt saa stille et Maaltid: Ingen vilde være den Første til at aabne en Samtale, hvis Gæmne her aldeles ikke kunde være selskabeligt, men nødvendigen maatte angaae det vigtige, endnu usødte, Værk, der beskæftigede Alles Tanker. Vel søgte Barten, at opmuntre sine Gæster; men det havde ingen Art; han røbede selv altfor tydeligt sin egen Urolighed.

Længselen efter et Udbrud af den lønlige ulmende Ild blev stedse hæftigere, Utaalmodigheden efter den store Ukjendte stedse angsteligere. Endelig rejste sig en fyrrig Yngling, skjød det fulde Glas fra sig, og sagde: „Signor Molizzi! enhver af os veed, at I ikke har indbudet os for at æde og drikke; det er paa Tiden, at I opfylder paa eengang for Alle, hvad I har lovet Enkelte —“ „— Maaskee afbrød ham een af de Eldre, komme vi til at spise Desertten i Blyksamrene.“ *) „Det seer næsten ud“ raabte en Tredie, „som om dette var en Snare til paa eengang at fange os Alle.“ Nu stod Een efter den Anden op fra sit Sæde, og en forvirret Larm af hundrede Stemmer fyldte den nye saa tause Hal; den næsten fortviolede Vært søgte forgjæves at komme til Orde. Da aabnedes Døren, og Tiepoli traadte ind, fuldbevæget, med en Konges Anstand og Mine. I glad Forundring modtoges han af Forsamlingen, og hans Navn lød paa eengang fra hundrede Læber.

„Venezianere!“ begyndte han, „Frihed har været Maal for alle selskabelige Forbindelser; men Ingen har hidtil aldeles opnaaet, og Mange have — med eller uden Forsæt — ganske forsejlet det; blandt de Sidste er det Samfund, som vi tilhøre. Vore Fædre begrundede en lovmæssig Forsatning, der skulde betrygge Lighed i Pligter og Rettigheder, og almindelig Frihed i Udøvelsen af Hine og Nidelsen af Disse. Denne borgerlige Ligevægt er efterhaanden forstyrret: Minoriteten har tilrevet sig Friheden, Rettigheder og

*) Det berøgtede Statsfangsel.

Nydelser, og væltet Pligterne over paa den langt større Deel af Folket. Republiken er ikke mere; Venezia beherskes af nogle hundrede Konger, hvis usurperede Vælde gaaer i Arv fra Slægt til Slægt. Ingen Despot har endnu, saa lange Verden staaer, over Slavehorder svinget et saa frygteligt Jernscepter, som det, hvorunder de ædle, forðum frie Venezianere nu vaande sig. Den oligarchiske Svøbe hudfletter arbejdsomme, tappre Borgeres under Aaget dybtnebbøjede Rygge. I Følelsen af oprindelig retfærdig — men nu trædsfelig frarøvet — Frihed have de ofte stræbt at bryde de foragtelige Lænker — forgjæves! De ere hvergang snoede end fastere om de fribaarne Hænder. Landsmand! Medborgere! det bør ikke — det kan ikke blive saaledes! Tyranniets afskyelige Trone maa styrte; men jo længere den staaer, jo mere fordærvende, sønderknusende vorder dens Fald. — Jeg er udsprungen af Aristokraternes Kaste; min Fødsel har aabnet mig Udgang til uretfærdig Magt over Tusinde af mine Medborgere; men mine Grundsætninger have forbudet mig at søge dette ulovlige Herredømme — jeg frastiger mig det frivillig, med Foragt bortstøder jeg Svøben, der drypper af mine Landsmands Blod. Jeg er Borger i Venezia — dette er mere end Adelsmand! Skal mine Forsædres Vaabenkjold være et Symbol paa tilrøvet Bolds- magt: før sønderbryder jeg det og kaster det, som et Forsoningsoffer, i Frihedens evige Altarild." Her gjorde Tale- ren et Ophold, under hvilket et lydeligt Bisfaldsbrøn rungede i Hallen; kun nogle af Adelsmændene iagttog en mis- tænkssom Tausshed; dette mærkede Tiepoli, og vedblev:

„Dersom hele Adelfstanden havde været i Besiddelse af Statsmagten; dersom det ikke var et lidet Udflugt af Samme, der — med Tilfidsættelse af de Andre — havde bemægtiget sig Roret, dersom den øvrige langt større Deel ikke deelte Piskeflagene, Blykamrene, Bandsfængslerne, Tømmestruerne, Hængestolen *) med Borgerne; dersom ikke den titulaire Doge selv var Oligarchernes Duffe, hvis Hoved sad ligesaa løst som den ringeste Trals — i Sandhed! jeg skulde neppe have ovøvet at indbyde saamange adelige Borgere til den sig nærmende Friheds-Fest. Dersom jeg ikke havde troet, at enhver af Eder betragtede sit Skjoldmærke ikkun som en alvorlig Paaminder om Forsædres Borgerdyd, som en streng Forpligtelse til at bevare og formere denne kostbare Arv; dersom jeg ikke vidste, at enhver ægte Adelsmand løfter sit Skjold som et Varn for sine Medborgere, og sit Sværd ikkun mod sit Fædrelands Fjender — aldrig skulde jeg her til fælleds Forbund have forsamlet Mand, hvis Stilling i en nu forvansket Statsforfatning er ligesaa forskjellig, som deres Tankemaade og Grundsætninger ere eensartede og sammenstemmende.oven, Venezianere! er vor fælleds, eneste, retmæssige Herre; med eller uden Skjoldmærke ere vi Alle dens Tjenere. Lad Navn og Titler gaae i Arv, som et Krav fra Staten paa de med Hæderstegn udmærkede og

*) I Fængslet stod op til Baggen en Stol, hvorpaa Man lod de til en hemmelig Død Fordømte sætte sig: en Ternbøjle foer da strax ud og lagde sig om Livet; en Anden om Halsen, som af en Beddel i Bærelset bag ved struedes til.

derved til Hadersdaad forpligtede Slægter; men Embeder og Værdigheder vorde ene Fortjenestens, Duelighedens og Dydens Løn!" Et endnu fryligere og almindeligt Bifaldsraab afbrød nogle Øjeblikke den begejstrede Taler. „Tiden er kommen," vedblev han, „Tyranniet har naaet sin højeste Spids, hvor det svimlende, vaklende, skjælvende venter den Gaand, som med et rask og let Stød skal nedstyrte det i Afgrunden. Frihedens uudrøddelige Træ — lange habet, ofte forhugget, men aldrig omhugget, har flaaet nye lønlige, men kraftfulde Rødder, og snart skal det med sine vældige frugtrige Grene overskygge det gamle herlige Venezia. Imorgen give Despoterne et Skuespil til Priis; dette vorde det sidste Gjøgleværk, hvormed de søvndysse det for sin Frihed, sin dyrebare Fædreneary, saa skjændigt bedragne Folk. Hidtil have vi kæmpet for Tyrannerne; imorgen kæmpe vi for os selv og vore Børn i tusinde Led — hvo vil med i den hellige Kamp?" Med et dundrende „Jo" foer alle Sværd af Balgen, og Forbundet paa Liv og Død besegledes med Staal og Viin. Tiepoli slog atter til Lyd med Haanden, og sagde: „Min Plan er simpel; saasnart Kanonerne i Morgen aabne Jesten, give de Tegnet til Republikens Gjenfødsel. I, mine Venner! storme under Molizzi's Anførsel Dogens Pallads, bemægtige Eder hans og alle de øvrige Raadsherrers Personer; medens jeg med et talrigt og tappert Baghold gjør mig til Herre af Arsenalet og Flaaden. Blod skal spares — saavidt muligt — men Alt, hvad værges sig, maa døe. Frihed er vort Krigsraab, og ved dette maae alle i Planen Uindviebe, forene sig med os. Efter fuldbragt

Daad, fremlægger jeg for det forsamlede Folk Udkaftet til en fri, paa billige Love grundet Forsatning." — Molizzi løstede atter sit Sværd: „Leve vor ædle Doge Bajamonte Tiepoli!" Hans Udraab gjentoges med Enthusiisme af hele Forsamlingen. Tiepoli vinkede, og der blev atter tyst: „Ikke saa, mine Venner og Brødre! det er ikke den hertugelige Krone, hvorfor jeg kæmper, men mit Fædrelands Frihed; dens Erobring være min eneste Belønning; skal nogen Væbne vorde mig til Deel, da være det den, at I gjøre mit Navn til Løsen, og sætte det ved Siden af det velsignede Ord Frihed!" „Frihed og Tiepoli! Tiepoli og Frihed!" lød det i tordnende Samraab, under hvilket han selv forsvandt efterat have overgivet sin Fortrolige, Molizzi, det skrevne Udkaft til den kommende Dags blodige Bænk.

Hos Gondolierne fandt Tiepoli kun Lidet nødvendigt at lægge til Maurizios kraftige Tale, der allerede havde sat de djærve Sømand i den ønskeligste Stemning. Ved sin Indtrædelse blev han derfor hilset med et jublende: „Leve vor ædle Hertug!" „Brave Venezianere!" lød hans Svar, „værdige Værlinge af hine Mænd, som oprejste Frihedens hellige Alter blandt Havets vilde Bølger! Eder er det forbeholdet at gjenføde den tabte Frihed, at tilbagevinde det frarøvede kostelige Klenodie. Ingen har dybere, end I, følt Tyngden af det skjændige Nag, nogle saa Forrædere have lagt paa Medborgeres fribaarne Skuldre: Rigdom, Magt, Embeder og Væbne tilhøre Enkelte, hvis eneste Fortjeneste er den, at nedstamme fra Mænd, med hvis Dyder de søge

at skjule deres egne Laster. Disse faa Tyranner eje nu Staten, og de ødelægge den. For dem arbejde alle I andre; for dem leve I, for dem døe I. Eders Arme, eders Blod, ja selv eders Tanker er deres Ejendom. Hvad eje I selv, uden Møje, Nød og uophørlig Frygt for eders Bødlers Brede? I have Sønner; men de ere Slaver, som deres Fædre. I have Hustruer og Døttre; men kun for at frembringe en Trælleskom, der kan arbejde og kæmpe for hine lade og fejge Despoter. I have Love; men kun for Eder selv — Tyrannerne ere over Lovene. I have Handel; men den beriger eders Plagere. Eders Galejer fure Middelhavets Bølger; men I selv ere smeddede til deres Karer. See! disse ere de med Tusindes og atter Tusindes Blod saa dyre- kjøbte Frugter; derfor flygtede vore Forfædre fra det herlige Italia; derfor have de gjennem Aarhundreder kæmpet mod Havets og Himlens Brede. Venezianere! hædrer eders Forfædres Minde! og afryster de fjændige Bænker! astoer i Tyrannernes Blod den Skamplet, hvormed de have besudlet Venezias ædle Love! drager eders Sværd for eders egen Sag, og vorder frie!" — Et stormende Bifald fulgte paa denne Tiltale: Man priste Taleren som Fædrelandets Befrier, Man lyfkonfede sig indbyrdes; kladskende Haandslag og glædetindrende Blikke viste Tiepoli hans Tales mægtige Virkning.

Under den frydelige Tummel forsvandt han; men vendte snart tilbage, indledende en tilsløret Dame. Alles Sjæle stirrede med forventningsfuld Nysgjerrighed paa det fremtrædende Par, Tiepoli gjorde nogle raske Skridt fremad midt ind i Kredsen. „Medborgere!" sagde han, „I have hørt

og villigst mine Ord, uden at min Stand, uden at dette, at Fødselen bestemte mig til eders Tyran, har vaakt den mindste Tvivl om min Oprigtighed. Venezianere! mine Handlinger skulle rettfærdiggjøre eders Tillid: jeg foragter den Hæder, som borges fra hensmulkrede Forfædres Grave; jeg forbander enhver Magt, som arves, og ikke erhverves ved egen Daad og egne Dyder. Min Sjæl, som kun bejler til sand, selv fortjent Hæder, harmes over hiin unaturlige Standsforskjel, som daadløs Hovmod haver opfundet. Dyd er Adel; den bedste Borger er den højeste Rangsperson i Staten. Lad gjæve Forfædres Minde worde helligt og dyrebart for den Slægt, der træder i deres Fodspor, og fremtræde i Glandsen af egne Bedrifter; men nedrevet til Grunden, udsløttet være den Muur, som taabelig Fordom og fortjenstløs Egenkjerlighed har oprejst mellem Borger og Borger!— Medborgere! her forestiller jeg Eder, og anbefaler til eders Kjærmende Velwillie, Bajamonte Tiepolis Hustru. Med disse Ord greb han Damens Haand, drog hende frem i Kredsen, og aflørede hende. „Margarita! Maurizio's Datter!“ lød det i frydefuld Forundring fra Mund til Mund. Rødmende, bævende stod den yndige Brud blandt lykønskende Frender og Bekjendte, næsten segnende under sine Kjælsers Vægt. Taarer blinkede under de nedfænkede Dienlaage, og hurtige, ustabile og ligesom stjaalne vare de Blikke, hun kastede paa den høje, elskede Ægteherre og den omringende Forsamling. „Leve vor Doge!“ lød det atter; „og leve vor Dogaressa!“ torbødne en dyb Sømandsrøst, og jublende gjentoges dette Udbrud af hele Samfundet. „Liv

og Blod for vor elskelige Doge!" drøede det atter. „Ikke for Dogen!" raabte Tiepoli: „men for Friheden; ikke for mig, men for det elskede Fædreland! Værer mine Venner, ædle Venezianere! men kun saalange jeg er Frihedens. — Friheden — Venezias Frihed leve!" Et nyt endnu stærkere Echo gjentog det begejstrede Udraab; og med det Løfte, at forholde sig aldeles rolige, indtil Løsenet, Frihed og Tiepoli kaldte til Kamp, gik hver stille og særskilt til Sit.

Morgensolen spredte sine Purpurflammer ud over det adriatiske Havs Bølger, og hilsedes fra den stolte Vandstads med Kanontorden og Klokkelang. Tiepoli rev sig ud af sin unge Kones Favn, og iførte sig sin glimrende Krigerdragt. Maurizio — thi i dennes Huus tilbragtes den korte Brudenat — traadte ind og lykønskede de Nygifte. „Fædrelandet kalder os, min Fader!" sagde Brudgommen: „Solen smiler til vort store Foretagende; den forjætter en Fjøn og herlig Dag. Om en Time ere alle Tyrannerne samlede i Dogens Pallads, da døbes det gjens fødte Venezia i deres Blod." Margarita blegnede, og hendes Taarer randt. Faderen og Gtefællen søgte at indgyde hende Trost og Mod; de forestillede hende Kampen let og Sejren vis; men hvad kan vel trøste den elskende Brud, naar Brudgommen iler fra hendes Kys og Favnetag mod Rugler og Sværd?

Tiepoli sagde hende det sidste, lange, inderlige Farvel. Bespændt af frygtelige Anelser sank hun tilbage paa sit taarevædede Leje; han gik, fuld af Mod og berusende Haab, Striden og — Døden imøde. Maurizio overgav Datteren

og Tanten til den gamle Roerkarls Bevogtning, og bød Denne at tilspærre Døren.

Kampen var allerede begyndt; den ustyrlige Molizzi kunde ikke oppebie den aftalte Tid, endnu før alle Regjeringsmændene vare forsamlede, foer han ud med saa mange af de Sammensvorne, som vare forblevne hos ham Natten over. Deres skrigende Raab „Frihed og Tiepoli!“ hidkaldte snart de Dvrige; flere Uindbiede forenede sig med dem — Noget af Nysgjerrighed, Andre af Eyst til Spectakel og Uorden, Andre i Haab om Plynbring, og Mange af Had mod det bestaaende haarde Regimente. — Hoben vorede, som en Strøm under Skybrud, og stormede hen mod Dogens Residens. — Men her var Man ikke ganske uforberedt; Regjeringen vidste jo, at Noget var i Gjære; ja kjendte endog Molizzi og Flere som Deeltagere i Sammenrottelsen; men Hovedmanden vare Spionerne endnu ikke istand til at opspore. Ham vilde Man have vist, inden der sloges løs; og da kun han alene vidste Tiden, og snildelig holdt denne skjult saalange muligt, vilde Man ej heller forhaaste sig med at slaae for tidligt til — Man vilde gjerne fange dem Alle i eet Dræt. Da hertil de mistankelige Bevægelse først vare ubrudte paa Fastlandet, bleve baade Opmærksomheden og Stridskræfterne deelte. Imidlertid vare dog Bagterne alle vegne hemmelig forstærkede; og derfor blev Molizzi og hans Skare — endnu før de naaede Dogens Baaning — alvorligt modtagne. Striden blev strax haard og blodig: paa den ene Side øvede, til Orden, Enghed, Gaar og Farer vante Krigere — paa den Anden et tredobbelt,

stedse vorende Antal af kamplystne Mænd og Unglinger, hvem Trylleordet Frihed, der saa ofte frembragte Under- værker af Tapperhed, opflammede, erstattede i Forvovenhed hvad der manglede i Erfaring og Krigskunst. Molizzi var stedse i Spidsen, hvor Faren var størst og Modstanden kraftigst; og ved ethvert Hug faldt Ordet Frihed fra hans Læber, og en Kriger for hans Sværd. Regjeringens Forsvarere vege og trængte atter forstærkede frem; deres Rækker udtynnedes, og fyldtes igjen; men nærmere og nærmere ved Dogens Slot rasede Kampen.

Tiepoli blev underrettet om sine Staldbrodrers Tilstand, just som han og Maurizio havde samlet og ordnet deres Skarer. Den Sidste skulde med den ene Halvdeel angribe Arsenallet; med den Anden vilde Tiepoli drage Molizzi til Hjælp, og fra en Sidegade falde hans Modstandere i Flanken. Hans Vej faldt forbi Maurizio's Bolig. Margarita hørte Larmen, foer til Vinduet og rev det op; men stødte i det samme til den uheldsvangre Blomstervase. Tiepoli standsede nedenunder, saae i Vejret og løstede Haanden til Munden, for endnu engang at tilkaste den Elskede et Afskedskys. Da faldt Basen sonderknusende paa hans Pande — han sank uden en Lyd til Jorden, og hun, som øjeblikkelig saae den forfærdelige Ulykke, med et Rædselskrig tilbage i sit Kammer. Tanten, som af Ans-gjerrighed var ilet efter hende, rakte Hovedet ud af Vinduet, just i det Øjeblik, da begge de Elskende faldt. Skaren, som hørte Skriget, saae altsaa kun hende, og Ingen vidste, hvad der havde foranlediget dette, for deres Opmærksomhed

henvendtes paa den livløse Anfører, og Væsen ved hans Side. Muldet og Blomsten vare fløjne ud; de grønne Blade havde lagt sig som en Laurbærkrands om den Uffjæledes Hoved. De vare endnu i en gyngende Bevægelse, som om de, med deres milde Bisten, stræbte at kalde Livet tilbage i det blege Ansigt. Men det var udslukt for evig — Tiepoli var falden for sin Eftedes uskyldige Haand.

Dette Rædselsbudskab foer, som en fjernt henrullende Torden, gennem Venezias Gader, og nedlyndede baade Mob og Haab i alle hans Staldbroders Hierter. De, som nærmest omringede ham, adspredte sig først, kastede deres Vaaben, og søgte hver sit Hjem. Ligesaa hastigt blev Maurizio forladt af sin Hob, der endnu ikke havde naaet sit Bestemmelsessted. — Da Rygtet naaede Molizzi's nu heldigt kæmpende Skare, blev den lamslaaet med Skæk; Sværdene sank, og de tætsluttede Rækker veeg kraftløst fra hverandre: „Tiepoli er falden! Tiepoli er død!“ lød det fra Mand til Mand. „Tiepoli er død!“ skreg de omkring Molizzi; „men Friheden lever!“ raabte Denne: „Fremad mine Venner! fremad, og hævn hans Død!“ men Faa kun fulgte ham; Mængden vendte Ryggen til, og flyede: da søgte og fandt han en Krigers Død.

Dogen og Raadet erfarede næsten paa eengang Anførers Navn og hans Død. Deres Tropper rensede nu uden Modstand alle Gader; de Faa, som indhentes med Vaaben i Hænde, bleve nedslæbte; og inden Middag var — paa Blodet nær — ethvert Spor af Oprøret udsløttet. Da Anføreren og hans fornemste Medskyldige vare faldne, og,

med dem en Deel saavel af Adelen, som af Borgerne: fandt den hæftig rystede Regjering det tjenligst at vise Mildhed, og hos Folket at føre sig samme til Fortjeneste; saameget hellere som den sidste ulykkelige Krig havde bortrevet en stor Mængde af det stridbare Mandskab. Kun Tiepolis livløse Legeme og Eftermæle maatte endnu undgælde, og lide for de Levende: hans Pallads blev nedrevet og en Slagterbod oprejst paa dets Sted, hans Liig mishandlet, slæbt gjennem Gaderne og tilsidst kastet i Havet, af det selsomme Folk, som for faa Timer siden havde tiljuble ham, som en Befrier fra Trældom og Død. — Om Maurizios og hans ulykkelige Datters videre Skjæbne tier Sagnet. Den gamle Enke derimod blev, for hendes øvrige faa Levedage, overøst med Rigdom og Ære. Ved Undersøgelserne om Karsagen til Tiepolis Død, blev hun nemlig eenstemmigen erklæret for hans Bane, som den, der havde kastet en Urtepotte ned paa hans Hoved. Hun vidste maaffee selv ikke bedre; men forsikkrede dog, at det var skeet hende uafvidende — hun blev tillagt en aarlig Pension af tusinde Kroner.

Saaledes fordeelte sig dette frygtelige Uvejr, liig en Tordenstøve, der trækker hastigt og truende op, men efter et enkelt Skrald henvinder i tynd Damp, uden at have affjålet Luften, eller lædsket den tørstige Jord. Oligarchiet satte sig end fastere paa den rystende Trone, for efter Seclers Forløb at hændes af Ælde.

Fiore og Fioretta.*)

Det hændte sig engang, at Kongen af Spanien gjorde Indfald udi Frankerige med en utallig Hær. Kongen af Frankerige torde ikke fordrifte sig til at møde saa mægtig en Fjende i aaben Mark. Derfor lagde han al sin Krigsmagt ind i sine stærkt befæstede Stæder og Slotte, hvor han værgede sig saa mandelig, at Fjenden Intet formaaede at udrette. Han berendte een Stad efter en Anden, løb vel og Storm til Samme; men blev hver Gang med stort Forliis tilbageflagen. — Kongen af Spanien besluttede da at drage hjem til sit eget Land; men lagde først en Deel af sin Hær i Baghold ved et snevert Pas, hvorigjennem alle Pilegrimes Vej maatte falde. Af disse bleve mange undløbde, og mange bortslæbte i Trældom.

Blandt Andre, som rejste til den hellige Grav, befandt sig og en Greve af Auvergne med sin unge Hustru; ham floge Maurerne ihjel, men hende skaanede de for hendes Dejligheds Skyld, og førte hende frem for Kongen. Saasnart Kongen saae hende blev han bevæget ved hendes Ungdom og Ulykke, og adspurgte hende om hendes Stand og Herkomst. Og da hun med megen Høviskhed, dog under

*) „Flos og Blankflos,” en Digtning fra Middelalderen, i den neberthydske Mundart, siden omarbejdet af Büsching paa høistydskt Vers, er lagt til Grund for nærværende Novelle.

stor Bedrøvelse, havde besvaret Kongen paa alle hans Spørgsmaal, besluttede han at gjøre vel imod hende, og atter at ophøje hende til Ære og Værdighed. Saa saare han derfor kom til sin Hovedstad Corduba, satte han hende til at være Kammerfrue hos sin Gemalinde Dronningen.

Som hun nu en Dag sad, tilligemed andre fornemme Fruer og Tømsruer og baldyrede en Hjortel til Kongen, siger Dronningen til hende: „I seer mig altid saa bleg og forrignfuld ud, er I ikke fornøjet med at være ved mit Hof?“ „Min allernaadigste Dronning“ svarte hun, „maa ikke fortørnes over mit Udseende; thi for det første haver jeg mistet min kjære Husbond, som eders Krigsfolk sloge ihjel, og dernæst vil jeg ikke forholde Eder, at jeg er med Barn ved min salige Herre.“ „Velan da,“ sagde Dronningen igjen, „fortæl mig nu og hvad Tid I forventer eders Nedkomst.“ Hun svarte: „henved den glædelige Pintsefest.“ „Saa mand!“ sagde Dronningen, „ved de samme Tider venter jeg ogsaa min egen Forløsning.“ „Gud bevare og velsigne eders Liv!“ svarte hun, „og see i Naade til mig usle og fattige Kvinde!“

Dg begav det sig derefter, at paa den højhellige Pintse-
dag fødte Dronningen en liden Søn til Verden, og paa den
selvsamme Dag bekom Grevinden sig en lille Datter. Kon-
gen blev saare glad, og sagde til sine Hoffinder: „hvad
Navn skulle vi nu give den unge Prinds?“ Da sagde En
et, en Anden et andet; men Intet var endda Kongen tilpas.
Omfrider fremstod en snild og klogtig Hofmand, som var vel

berejst i fremmede Lande: „Konge Herre!“ sagde han, „af alle de Navne jeg har hørt, tykkes mig Intet smukkere end det Navn Fiore, som paa det valfske Tungemaal betyder en Blomst!“ „Det klinger smukt, og haver en smuk Betydning“ svarte Kongen, „Fiore skal han hedde!“ Dronningen var dermed vel tilfreds, og sagde: „Skal vor Søn hedde Fiore, saa ville vi kalde min Kammerfrues lille Datter Fioretta; thi det betyder en liden Blomst.“

Disse tvende Børn, siges der, vare hverandre saa lige, at, havde det ikke været for deres Kjøn's Forskjellighed, skulde de lettelig være blevene forbyttede, og den fangne udlandiske Kvindes maastee kommen til at sidde paa en Kongetrone. De bar og saa stor en Kjerlighed til hverandre, lige fra den Tid af de begyndte at skjønné, at de stak bitterligen i at græde, hvergang Man vilde skille dem ad. De vilde altid lege tilsammen om Dagen, og om Natten vilde Ingen af dem sove, med mindre de maatte ligge i een Seng og indslumre ubi hverandres Arme.

Kongen huede ikke denne Børnens indbyrdes Kjerlighed, og da de vare blevene syv Aar gamle, besluttede han at skille dem ad. Han gav Fiore en Hofmester, der skulde undervise ham i Læsning; men Fiore kunde ikke lære at kjende et Bogstav, hvorover Hofmesteren beklagede sig til hans Hr. Fader. Denne satte ham skarp irette; men Fiore svarte og sagde: „Kjæreste Fader! dersom Fioretta maatte være hos mig, skulde jeg vel snart lære baade at læse og skrive.“ Kongen tænkte som saa: her er endda god Tid at adskille dem; og tilstod ham sin Begjæring. Nu lærte de Begge at læse

og skrive, saa det var en Lyst at see paa, og Folk forundrede sig overmaade over deres Glid og Nemhed.

Da de havde naaet deres tiende Aar sagde Kongen til Dronningen: „Jeg frygter der kommer intet Godt ud af i Enden, om Prindsen, vor Søn, og Kammerfruens Datter skulde blive længere tilhobe. Endnu er det Tid at tage dem fra hverandre; men blive de tilfammen endnu et Stykke, skille vi dem ikke med Lempe. Jeg vil sætte Prindsen i Ride- og Figte skole, og sæt Du Fioretta hen at væve og balbyrre; saa skulde de vel snart glemme hinanden.“ Saaledes gjorde de. Men begge Børnene kunde nu slet intet lære. En Dag gik Kongen paa Ride skolen, for at see hvad Fremgang Prindsen, hans Søn, havde gjort; men da havde han slet intet lært af Kunsten, hvorover Kongen blev vred og skændte. Desligeste bespurgte han sig og hos Figitemesteren; men der var det endda ligenær. Da skændte Kongen end mere paa sin Søn. Men Fiore græd bitterlig og sagde: „Kjæreste Fader! dersom Fioretta alene skulde være hos mig og see til, da skulde jeg vel snart lære baade at ride og at figte.“ Kongen tænkte ved sig selv: der er endda Tid at skille dem ad, og tilstod ham sin Begjæring. Nu lærte Prindsen at ride, trods nogen gammel Rytter, og i Figt kunsten var han nær ved at gaae sin Læremester paa.

Men Fioretta havde hverken lært at væve eller balbyrre. En Dag vilde Dronningen see hvorvidt hun var kommen; men da hun fornam, at hun kunde hverken det ene eller det andet, talte hun hende haardt til. Da græd Fioretta bitterligen og sagde: „Allernaadigste Dronning!

Derfom Prindsen aleneste maatte være hos mig og see til, da ſkulde jeg ſnart lære baade at væve og baldyre." Dronningen tilftod hende ſin Begjæring, og nu gjorde Fioretta ſaa ſtor en Fremgang i alle kvindelige Kunſter, at Enhver, ſom ſaae det, vel maatte forundre ſig, og love baade hende og hendes Læremesterinder. — Paa denne Maade vare Børnene atter beſtandig tilhobe, og deres Kjærlighed vorte og tiltog med deres Alder. Naar Fiore var i Rideſkolen, ſtod Fioretta troligen hos, og holdt uafſadelig Hje med ham og hans Hef. Derfom denne gjorde et Sidespring, eller ſteglede, da ſkreeg Fioretta; men blev han ſiddende faſt udi Sadelen, og betæmmede Dyret, da ſprang hun i Vejret, og ſlog Hænderne ſammen af Glæde. Paa det Sidſte, naar Læretimen var forbi, kaſtede Fiore ſig af Heſten og om Fiorettas Hals, og kyſede hende mange hundrede Gange, ikke anderledes end en nygift Egtemand, der kommer hjem fra en lang Rejſe til ſin unge Huſtrøe. Aligemaade udi Figtſkolen, hvergang den unge Prinds hvilede, ſatte han ſig hos hende og hun tog ham om Livet og aſtørrede ham Sveden, og kyſede ham tuſinde Gange paa Pande, Dine og Mund. Men naærfomhelſt hun baldyrede og vævede, da ſad han hos hende, og udviſte hende tuſinde ſmaae Tjenefter: han traadte hendes Naal, knyttede de Traade, ſom ſprungne, og tabte hun ſin Skydte, torde hun aldrig ved at tage den ſelv op; thi han fik hende den altid igjen.

Da de nu vare blevne tolv Aar gamle, ſiger Kongen til Dronningen: „Det maatte nu være paa den høje Tid, at ſtille diſe tvende unge Menneſker fra hverandre; thi

blive de længere tilhøbe, da frygter jeg, at Prindsen, vor Søn, aldrig fatter Willie til nogen anden Kvinde, og hvorlunde skulle vi da kunne formåle ham efter sin kongelige Stand og Herkomst. Fioretta er ifkuns af grevelig Byrd, og tilmed født af christne Forældre. Lad os derfor sende hende til en anden Stad, og give Prindsen Heste og Hunde og Falke og unge adelige Junkere til allehaande Leeg og Tidskort; da torde han vel om seje Tid forglemme hende." Dronningen svarte: „Min Herre Konge! Lad det skee, som I siger; men det bæres mig for, at vi have tøvet for længe, og at de unge Personer aldrig ville forglemme hverandre."

Saa blev da Fioretta forfikket til en anden Stad med flere unge Jomfruer af samme Alder, og Fiore blev beskæft med Heste og Hunde, med Falke og unge Junkere; men det blev endda værre end tilforn: for de græde og jamrede sig Daade, han her og hun der, Natten med Dagen; saa det var en stor Ynk at høre; og kunde Intet stille dem til Ro, førend de atter vare komne tilhøbe. „Seg mærker vel," sagde Kongen til Dronningen, „der bliver intet Andet for, end at vi maae omkomme Fioretta; thi saalange hun er ilive, vil Prindsens Hu aldrig bortvende sig fra hende." „Nej, min Herre Konge!" svarte Dronningen, „lad os dog spare det unge Blod! Og undlive vi hende, da torde det Sidste worde værre, end det Første, og Prindsen, vor Søn, tage sig sin Død derover. Lade vi hende leve, da have vi altid et Middel til at stille hans Sorg, om den skulde tage Overhaand; men tage vi hende af Dage, da kunne vi

ikke med al vor Magt igjen kalde hende tilbage. Lader os derfor, om Eder saa godt synes, forstikke ham paa en stakket Rejse; og naar han kommer tilbage, ville vi indbilde ham, at hun er død og begravet. Smidlertid kunde vi holde hende forvaret paa et sikkert Sted." Denne Tale behagede Kongen vel; og forsendte han strax sin Søn med Brev og Bestilling til sin Svoger, Kongen udi Sevilien, og Fioretta forvarte han paa et af sine Slotte, og nogle Dage derefter udgik det Rygte, at hun var død.

Smidlertid fik Kongen det Sind, at han vilde aldeles stille sig af med Fioretta. Til den Ende befalede han en af sine højt betroede Mænd, at han skulde sejle med hende over Havet til den Stad Smyrna, og sælge hende der paa Torvet. Og blev dette sat i Værk efter Kongens Villie.

Nogen Tid derefter kom Fiore tilbage fra Sevilien. Og det Første han erkyndigede sig om, var om Fioretta. „Njere Søn!" sagde hans Forældre, „Du tør ikke ved at spørge efter Fioretta, din Legesøster; thi hun faldt i en Sygdom, medens Du var borte; al Lægenes Kunst kunde ikke frelse hende; hun er nu død og begravet." Fiore slog Hænderne sammen, og raabte: „viser mig hendes Grav!"

Da ledede hans Forældre ham ind udi en Lund, paa en Ø, som var omslydt med Vand. Der var opkastet ligesom en Grav, og derovenpaa laa en kostelig Marmelsteen. Og paa Stenen stode tvende Figurer i Skikkelse af tvende smukke

Duer, som nebbedes, og nedenunder stod udhuggen at læse disse Ord:

„Her hviler liden Fioretta; hun var saa fager en Møe!

„Alt udi sin seigeste Ungdom, saa maatte den Somfrue døe.“

Da Fiore havde læst disse Ord, fastede han sig ned paa Graven, og sagde: „saa vil jeg ogsaa døe! Her vil jeg ligge, indtil Gud løser op for mig, og fører mig igjen til min allerkjæreste Søster; her vil jeg døe og her vil jeg begravet!“ Og dermed gav han sig til at sukke og græde, saa hans Taarer flød, som en Strøm, over Gravstenen.

Da bleve hans Forældre saare angest og bedrøvede, og vidste neppelig hvad de skulde gribe til; jo mere de stræbte at trøste ham, jo stærkere græd han. Omfiden sagde Dronningen til Kongen: „der bliver intet andet Raad for, end at vi maae sige ham Sandheden; det kan hande sig, at han endda med Tiden tør give sig tiltaals.“ Kongen svarte: „Sa gjør nu hvad Dig bedst tykkes!“ Og siger hun saa til Prindsen: „Hjertekjære Søn! jeg vil sige Dig Sandheden; Fioretta er ikke død; men hun er bortstjaalet af Røvere. Vi ville sende ud paa alle Beje og Stier, og see til at finde hende igjen.“ Men Prindsen svarte og sagde: „Moder! Moder! hvorfor vil I lyve for mig? I har visse- lig ladet hende omkomme og begravet hende her.“ Da lob Dronningen Folk hente, som valtede Stenen fra Graven og opkastede Jorden tvende Favne ned, lige til den haarde Klippebund; men der fandtes Intet derudi.

Da sagde Prindsen: „Jeg seer vel at hun er ikke her. Men dersom I ikke sige mig, hvor I have forvaret hende, da vil jeg ikke leve en Time længere i denne Verden.“

dermed tog han en Kniv ud af sit Belte, og satte Ddden for sit Bryst. Dronningen greb ham om Haanden, og sagde: „For Guds Skyld, allerkjæreste Son, mit Hjertes Djeftéen! gjør intet Dndt ved Dig selv, saa vil jeg sige Dig den pure Sandhed: Din Fader haver ladet hende sælge paa Torvet i Smyrna, og Kjøbmanden, som solgte hende, er nu kommen tilbage; af ham maa Du forhøre, hvorledes med hende er tilgaaet, og hvo der haver kjøbt hende. Blev saa Kjøbmanden hentet, og fortalte, hvorlunde han efter Kongens Befaling havde ført Fioretta til Torvet i Smyrna, og der solgt hende for tre hundrede Mark Guld til en Kjøbmand fra Østerland. Da Prindsen fornam dette, drog han et dybt Suk, og sagde: at han nu vilde gaae affides hen at sørge for sin Ungdoms Legesøster; thi han kunde vel mærke, at hun nu var fortabt for ham. Hans Forældre haabede da, at Sorgen skulde stille sig lidet af hos ham, og lode ham derfor gaae hvorthen han vilde.

Men Prindsen gik lige hen til Løvegaarden, og sprang over Muren ned til disse vilde og grumme Baster. Der skulde Man seet et vidunderligt Spectakel; Løverne, istedenfor at falde an paa ham, krøbe for ham, som Smaahunde, vidstede med deres Haler og slikkede hans Fødder. „Hvad nu!“ raabte Prindsen, „hvorfor ville I ikke sønderribe og fortære mig? Er mit Kjød ikke ligesaagodt, som en Andens?“ Og dermed tog han Kindbækken af en Hest, som Løverne havde ædet, og slog af al Magt løs imellem dem; men det hjalp endda Intet. Løverne krøbe end mere ydmygeligt for ham. Imidlertid kom Dpsynsmanden over de

vilde Dyr til, for at give dem deres sædvanlige Ude; men da han saae Prindsen løbe omkring og staae paa Løverne, og disse at krybe for hans Fodder, gav han et grueligt Skrig, og løb hen at berette dette Terteegn til Kongen og Dronningen. Og komme da Disse tilløbende med alle Hof-sinder; men Prindsen var imidlertid gaaen ud af Løvegaarden og dem imøde. Saa snart han saae sine Forældre, raabte han: „Der er nu mere Barmhjertighed hos de grummeste Dyr, end hos Menneffene; thi mit Liv ville Løverne ikke berøve mig; men det vil min egen Fader og Moder, eftersom de have skilt mig ved det, der var mig det Kjæreste paa Jorden.“ „Hjerte Søn!“ sagde Kongen, „jeg tænkte ikke, at Du vilde lagt Dig den Sag saa tungt paa sinde. Men tag nu denne Kjøbmand, som haver solgt Fioretta, og Tjenere og Penge saa mange Du vil, og rejs over til Smyrna! Det torde vel hælde, at Du endnu kunde oplede din Lege søster.“ Da Fiore hørte dette, blev han noget lettere om Hjertet; og aarle den næste Morgen begav han sig paa Rejsen, saaledes som hans Hr. Fader havde tilladt ham. Hans Moder medgav ham paa Vejen desforuden mange Ringe, Armbaand, Perler og ædle Stene. Paa det Sidste medgav hun ham en Ring, som havde den sjældne Besskaffenhed, at hvo som bar den, var fuldkommen sikker paa sit Liv og Lemmer, saa at ikke al Verdens Magt, hverken Ild, eller Staal, eller Gift, eller nogensomhelst opregnelig Ting for-maaede Noget mod Samme.

Da Prinds Fiore med sit Følge kom til Smyrna, lod han strax flittigen spørge og lede alle vegne om Fioretta;

men hun var intetsteds at finde; ej heller den østerlandſke Kjøbmand, til hvem hun var ſolgt. — Da blev Prindsen meget vred paa den ſin Faders Kjøbmand, ſom havde ſolgt hende, og truede ham, at derſom han ikke fandt hende, ſkuld det koſte hans Liv. Kjøbmanden blev ræd, og ſvarte: „Hvis det Eder godt synes, min unge Herre! ville vi adſkille os, hver paa ſin Leed og ſøge; thi her opdage vi dog Intet.“ Men tænkte han kun paa at frelſe ſit Liv. Prindsen ſvarte: „Det ville vi prøve! Gak Du mod Norden med een af Tjenerne! Tvende Andre gaae mod Øſten! Selv vil jeg vende mig mod Syden.“ Saa ſkiltes de da fra hverandre; og Prindsen tog den fjerde Tjener med ſig og en Deel af Pengene, og alle Ringene, og Armbaandene og Edelſtenene og Perlerne.

De vandrede mange Uger og Maanedes ganſke omfonſt. Paa det Sidſte, der Prindsen var moxen betaget af Træthed og Sorrow, kom han en Aftenſtund til et Herberge. Saaſnart Værtinden i Samme fik ham at ſee, ſlog hun Hænderne tilſammen og raabte! „Smukke Junker! enten er I et forklædt Kvindfolk, eller ogſaa maa I være Broder til en Tomfrue, der for rum Tid ſiden drog herind; for I ligne hverandre ſom tvende Tvillinger.“ Prindsen blev ſaare glad; han ſkænkede Værtinden en Guldring og ſpurgte: „Hvad hedde den Tomfrue, og hvor drog hun hen?“ Værtinden ſvarte: „Den Kjøbmand, ſom førte hende med ſig, kaldte hende Fioretta; hvor de agtede ſig hen veeb jeg ikke; men de ſatte ud ad den Vej, ſom fører til Bagdad.“

Næſte den næſte Morgen drog Prindsen ad ſamme Vej,

og bespurgte sig omsomst alle vegne, og blev saaledes ved indtil han var kommen en Dagsrejse fra Bagdad. Der drog han atter ind i Natteherberge. Saasnart Værten i Samme fik ham at see, slog han sig for sit Bryst og raabte; „Ved den store Prophet Mahomed! hvis I ikke er den skønne Fioretta selv udi Karleklaeder, da maa I visselig være hendes Broder.“ — Da blev Prindsen vel tilmode og sagde: „I siger sandt, thi jeg er hendes Broder; og her haver I en Guldring for det Ord, I sagde. Kan I bringe mig nærmere Tidende om hende, da giver jeg Eder et Armbaand af Guld.“ — „Tidende kan jeg vel bringe Eder“ sagde Værten; „men om de ere gode, faaer I selv skønne: eders Søster er i Califens Harem; min Broder er Portner dér, hos ham kan I videre spørge Eder fore.“ Da blev Prindsen baade glad og bedrøvet. „Her haver I det Armbaand, jeg lovede Eder, og vil I være taus og tro, skal jeg vel forskyld Eder det med ti Gange saa Meget. Her er Penges! seer til at I kjøber mig en Tødbindebragt, og saa vil jeg forsøge min Lykke. Min Tjener vil jeg lade blive her til jeg kommer tilbage; men seer I mig ikke inden syv Dage fra denne, da skal han vende hjem og forkynde mine Forældre, at jeg er død.“

Sik saa Prindsen Klæder, og iførte sig som en Tødbinde, og gik ind i Bagdad og kjøbte sig kostelige Silkestoffer, og dermed vandrede han hen til Califens Slot. Portneren, som var Værtens Broder, lukkede op og spurgte ham om hans Erinde. Da gav Prindsen sig tilkjende, saavel som i hvad Erinde han var kommen, og lovede Portneren at gjøre

baade ham og hans Broder saa og saa rige, om han nu aleneste vilde forhjælpe ham til at see og faae sin Søster Fioretta itale, og dermed gav han ham et Guldbæger fuldt af Perler og ædle Stene.

Portneren sagde: „Det er ingen let Sag; men kunde vi først bringe Sulma, hendes Svarterste, paa vor Side, da torde det vorde bedre.“ Som han saaledes talede, kom Sulma løbende til, for at see den indbildte Jødindes Kram. Medens Fiore stod og udbredte sine Vare for hende og roste dem, spurgte han efter hendes Hærfab, den dejlige Fioretta, hvorledes hun var tilmode? om Califen havde seet hende? og deslige; og med det Samme stak han en kostelig Ring paa hendes Finger. Men Sulma saae ham stift ind i Ansigtet, og sagde: „Seg vil døe paa, at I er den Fiore, om hvem min Fæder taler, baade Natten med Dagen, for hvem hun græder de mange modelige Taa-rer, og for hvis Skyld hun afviser de Troendes Behersker.“

Da blev Fiore saare glad, og sagde: „Det er, som Du siger, og hvis Du vil flye mig min Kjereste itale, da skal jeg saaledes forskyldte Dig det, at Du skal blive den rigeste Jomfrue i Bagdad.“ Sulma svarte: „Seg vil gjøre Alt hvad jeg formaaer og det for flet Intet; men det vil holde haardt at sætte noget Anslag i Værk, saaledes at de andre Kvinder og Hversten for Silbingerne ikke skulle mærke det. Smidlertid følger mig nu med eders Kram, saa hitte vi vel siden paa Raad.“

Og tog hun saa Prindsen med sig, og skulde ham i Fioretta's Sovegemak, og gik derpaa ind til hende selv,

og sagde: „Min sødeste Frøken! I tør nu ikke ved at græde længere; jeg ved I er saa stor en Liebhaberinde af Blomster, og derfor har jeg bragt Eder den Skønneste, som er at finde i den ganske Verden.“ Fioretta sukede og sagde: „Der er ikkun een Blomst, som jeg elsker frem for Alle; men jeg kan vel see, hvorledes den seer ud, som Du har bragt mig.“ Dermed fulgte hun efter Sulma ind i Sengenammeret, hvor Fiore stod udi sine egne Klæder, og havde aflagt Føddindebragten.

Da de tvende Forelskede fik Nye paa hverandre, faldt de hverandre om Halsen, og kystes mange tusinde Gange, og lod det som de aldrig mere vilde slippe hverandre af Favnet. Sulma saae til, og græd og loe islang, Alt af et oprigtigt Hjerte. Omfider sagde hun: „Nuvel, min Hjertefrøken! hvad tykkes Eder om den Blomst, jeg haver forskaffet Eder? monne det være den Rette, eller kjender I Noget rarere?“ „Nej, Sulma!“ svarte Fioretta, „det var just den Blomst, jeg langtes efter; naar jeg haver den, bryder jeg mig Intet om alle andre Blomster i Verden.“ Men Sulma drog et Suk og sagde: „Ind haver jeg faaet den; men Gud maa vide, hvorlunde jeg bringer den ud igjen?“ „Hvad?“ raabte Fioretta, „vil Du igjen berøve mig min Blomst? Nej! aldrig mere ville vi stilles ad.“ Og med disse Ord lagde hun sin Kind til Fiore's Bryst, og trykkede ham saa tæt og fast ind til sig, som om hun ingen sinde mere skulde slippe ham af sit Favn.

Sulma sagde: „Vi ville prøve eet Raad! jeg vil iføre mig Prindsens Kvindeklæder, og gaae bort med hans

Kram, saa skulde de tænke, at jeg er endnu bestandig herinde. Men imorgen vil jeg lade hidbære tvende store Kurve med Tøjer i, og selv følge med som Tøbinde. Saa vil jeg skjule Eder Begge under Tøjet, hver i sin Kuro, og bringe Eder til et Sted, hvorfra vi alle Tre kunne irærfætte vor Flugt ud af Staden og Riget."

Dette Paafund huede dem Alle. Sulma iførte sig Tøbindeklæderne, og sagde: „Sover nu sødelig ubi hverandres Arme! men førend Solen staaer op, maa I, min Prinds! tage mine Klæder paa og henstille Eder i Forgemakket, paa det at naar Dversten for Gildingerne kommer, han da kan finde Alt ubi sin vanlige Orden." Med denne Formaning gik hun bort, og forlod de tvende Elfskends alene.

Fiore satte sig nu ned og tog Fioretta paa sit Stjod, og fortalte hende alle Ting fra det Første og indtil det Sidste, hvorlunde det var tilgaaen den Tid siden de skiltes fra hverandre, og hvorlunde han havde sørget og grædt for hende, og søgt hende uafslædelig paa Beje og Stier, og hvor mange Gange han havde været nær ved at gaae i Fortvivlelse og stille sig selv ved Livet: Og Fioretta fortalte ham igjen, hvorlunde de havde fært hende imod hendes Villie til Torvet i Smyrna, og hvorlunde een af Calisens Udsendinge der havde kjøbt hende og bragt hende til Bagdad, og Calisfen, der holdt det med hende aarle og silde for at vinde hendes Hu til sig, men at hun havde modstaaet hans Villie og Begjæring lige indtil den samme Stund. Og alt, som de fortalte, hysedes og flappedes de og vuggede sig i hverandres

Arme. Men der det blev Aften ginge de tilsæns, og hændte Natten i megen Kjerlighed.

Og der det blev Dag laae de og sove sødeligen med Mund til Mund og Bryst til Bryst. Og Dversten for Giltbingerne kom, efter sin Sædvane, for at see til Kvinderne i Haremet, og da han ikke foresandt Gulma i Fiorrettas Forgemaal, figede han igjennem Nøglehullet ind i Sengenammeret, og saae hende liggende der selvanden. Han blev da saare forfærdet, og løb hen til Califen og fortalte ham hvad han havde seet. Og Califen gik med ham, og figede selv ind i Kammeret og sagde til Dversten: „Saa sandt som jeg lever! der ligge Tvende i Sengen; men jeg er ikke magtig for at sige, hvo af dem er Fiorretta, saa meget ligne de hverandre; men det er sikkerlig en ung Karl, som hun har faaet ind til sig, og han skal døe; thi med dette mit Sværd vil jeg afhugge hans Hoved. See Du nu til, hvilken der er Fiorretta. Dversten saae til og sagde: „Naadige Herre! om det saa skulde gjælde mit Liv, kan jeg ikke gjøre Forskjel imellem dem; thi de ligne hverandre i Gæt og Alt som tvende Draaber Vand.“ „Saa stod Dverren ind!“ sagde Califen, „og før dem begge To i Retten og for mit Riges Raad: de skulde dømme dem efter deres Gjerninger.“

Gik saa Califen hen og satte sig paa Dommersædet, og lod forsamle til sig alle sine Høfdinge og Vældige, og Dversten førte frem for dem Fiore og Fiorretta, at de kunde dømme dem. Men de tvende Dødsfældige holdt hverandre omfavne og knælede for Tronen.

Califen talede og sagde: „Seer her tvende dumdriftige Forbrydere! Den ene er en Kvinde, som jeg haver kjøbt og tilhandlet mig. Jeg haver elsket hende som min egen Djefteen, og besluttet at tage hende til min Hustru og opløste hende paa min Trone. Men hun haver idelig modstaaet min Villie, og nu paa det Sidste indtaget en ung Karl og ladet ham sove hos sig. Dømmer I nu selv, hvad Straf de monne fortjene!“ Da dømte Alle eenstemmigen, at det borde Begge at døe. Og de førte dem Begge udenfor i Slotsgaarden, hvor et Stillads var oprejst, og Skarpretteren stod der med sit Sværd.

Califen raabte til ham: „Udhug nu Fiorettas Hoved, saa hendes Boler kan see derpaa.“ Da greb Fiore til den konstige Ring, som hendes Moder havde givet ham, og sagde til Fioretta: „Lad mig først sætte denne Fæstningsring paa din Finger!“ Men Fioretta saae paa Ringen og sagde: „Er det ikke den samme Ring, om hvilken jeg har hørt min Moder fortælle, at den, som bær den, ikke paa nogen voldelig Maade kunde berøves Livet? Nej, allerfjæreste Fiore! denne Ring skal Du selv beholde, at Du kan frelse dit Liv; thi det er mig langt dyrebare, end mit Eget.“ Fiore svarte: „Nej ingentunde, min Allerfjæreste! naar Du est død, kan jeg ej heller leve. Tag Du Ringen og frels dit Liv, og lad mig døe; thi jeg er Skyld i al din Glændighed.“ „Ikke Nej!“ sagde Fioretta, „det er mig, som er Skyld i din Ulykke, og lad mig saa lide derfor. Behold Du Ringen, og vend tilbage til din Fader og din Moder, og vær deres Alderdoms Glæde!“ „Det skal aldrig

ffe" raabte Fiore, „at jeg forlader Dig mere! Dit Liv er mit Liv, og din Død er min Død; tager Du ikke Ringen, da vil jeg alligevel døe; og kan jeg ikke omkomme paa anden Maade, da skal jeg sulte mig selv til døde."

Med disse Ord vilde han trykke Ringen paa Fiorettas Finger; men hun tog den og kastede den langt bort fra sig og sagde: „Vilt Du ikke leve, allerkjæreste Fiore! saa skal jeg ikke heller leve, og vi ville døe tilhobe."

Da opstod der et stort Bulder blandt alle de Overværende, og Alle hnkedes inderligen over deres Ungdom og grumme Skjæbne. Men Califen raabte til Skarpretteren: „Gjør nu en Ende paa disse Ting, og Stil saa ham først ved Livet, eftersom han saameget længes efter at miste det."

Skarpretteren greb ham ved Armen og svingede Sværdet; men Fioretta kastede sig imellem og strakte sit Hoved frem for Hugget. Skarpretteren forbausedes og holdt Hugget tilbage. Califen raabte: „Gjør det saa af med hende, siden hun vil være den Første!" Nu tog Skarpretteren fat paa hende, løftede atter sit Sværd i Bejret; men som han hodebe at slaae til, sprang Fiore imellem og vilde optage Hugget paa sin Nakke. Og Alle forundredes end mere over en saa trofast Kjerlighed, at den Gne vilde lade sit Liv for den Anden. Men Califen sagde: „Hold stille lidt med Henrettelsen! Hvad thykkes Eder, mine troe Mænd og Raadgivere! monne Døden kan ansees for nogen Straf for dem, der længes saa meget efter den? Var det ikke bedre, om vi lode disse Forbrydere leve, dem selv til daglig Riv og Harms og Andre til et levende Exempel og bestandig Advarsel?"

Da opløstede Alle deres Stemmer, og priste Califens Retfærdighed.

„Belan da!“ vedblev de Troendes Herre, „det vare saaledes! men paa det, at de ikke oftere skulle løbe fra hinanden, da ville vi forene dem med et uopløseligt Baaud, og smedde dem tilsammen ubi Egteskabs-Lænker.“

Ved disse Ord istemmede hele Hoben et højt Bisfaldsfrig; Skarpretteren kastede sit Sværd til Jorden; men Fiore og Fioretta sank paa Knæ og omfavnede hverandre, og græd af Glæde. Og derpaa sprang de Baaud i Baaud ned af Stillaadset og hen til Tronen, og knælede for Califen og omfavnede og kyssede hans Fødder.

Men Califen strøg sig om sit Skjæg og smilede, og sagde: „Fortæl os nu, Du forvovne Ungersvend! hvo Du est og hvæden Du kommer her!“ Fiore rejste sig op med Fioretta, lagde Baaunden paa sit Bryst, og fortalte alle Ting, baade om sin Herkomst og sin Skjæbne hidindtil. „Og est Du en Kongesøn,“ sagde Califen, da Prindsen havde endt sin Fortælling, „sømmer det sig vel at jeg gjør dit Bryllup, og det skal stande endnu i Morgen den Dag. Men kan hælde, der vare flere Ungmæder ubi mit Harem, der gad nyde samme Skjæl. Belan! lade vi nu udraabe over hele Bagdad, at alle unge Karle skulle forsamles i Morgen her paa Slottet, saa faae vi at see, hvorledes det vil tilgaae!“

Dette skete da efter Califens Befaling. Næste Dag mødte alle unge og ugifte Karle udenfor Slottet. Og som de vare forsamlede, lod Califen alle Kvinderne i sit Harem

træde frem i en Råd foran dem, og raabte: „tager nu hver sin, saa mange af Eder, som kjendes ved hverandre, og hvo som Ingen haver, skal vel faae, om der ellers er Raad til.“

Da foer der tre Hundrede unge Karle ud af Hoben, og hver af dem tog sig sin Kjæreste ud af Galifens tre Hundrede unge Piger, saa der blev kun een Eneste tilbage og det var Sulma. Galifen sagde: „Hvorledes gaar dette til? her staaer Een endnu, som Ingen har?“ (Men Sulma var den Deiligste af dem Alle, saanærsom Fioretta). „Vi Ingen have denne,“ blev Galifen ved, „da faaer jeg vel at tage hende selv!“ Da faldt Sulma paa Knæ for Galifen; men han tog hende ved Haanden, rejste hende op, og satte hende ved sin Side.

Saa blev da stor Glæde og Jubel baade paa Støttet og i den ganske Stad. Og næste Dag gjorde Galifen Bryllup med sig og Sulma, og med Fiore og Fioretta, og med de tre Hundrede unge Karle og deres Kjærestes. Og varede denne Fest og Lystighed i trede samsfulde Uger.

Derefter drog Fiore og Fioretta tilbage til Corduba, og da blev endda større Glæde hos deres Forældre. De levede tilsammen udi mange Aar; og Fioretta fødte mange dejlige Sønner og Døttre. Da den gamle Konge og Dronning, samt Fioretta's Moder vare døde i en høj Alderdom, besteg Fiore sin Faders Trone, og regjerede længe med stor Værdi, Hæder og Lykkelighed. Han og hans Dronning Fioretta døde paa een Dag og udi een Time, i hverandres Arme, og med samme Kjærlighed, i hvilken de havde levet.

Rodiseringen.

(Grundet paa en virkelig Begivenhed.)

I Marseilles Havn var usædvanligt Liv og Færstel: Bryggen vrimlede af Mennesker; alle Skibe flagede; alle Kanoner kordnede. En af Rodiserriddernes Gallioner stak i Søen, prægtigt udrustet og stærkt bemanded. Men hvad der især tiltrak den saa Manges Nygjerlighed og Deeltagelse, var den glimrende Skare af franske Ynglinger, som nys havde taget Korset, og nu vilde ud at prøve deres Tomfrusværd paa Tyrkernes Turbaner. Paa ingen af disse unge Riddere hvilede saa mange kvindelige Øjne, som paa François de Saint Previl. Med det ungdommelige, af Sundhed og Mod mildt glødende, Ansigt henvendt (som alle hans andre galante Vaabensfæller) mod det skønne Fødeland og dets skønne Døttre, gled han baglands ud paa det vilde Hav, og sølte Nordvindens Vinger, betyngede med Sukke og Afstederaab, viste Røling til de blussende Kinder.

Hos ham stod hans Fætter og Barndoms Vejecammerat Amaral, i enhver Henseende det Modsatte af den aabne, venlige, og under alle Sindsbevægelser stedse sindige og fuldkommen selvbevidste St. Previl. Amaral var hoffærdig, tilbageholden — ja ofte forbeholden indtil Trædskhed; utammelig i sine Lidenskaber, ustyrlig i sine Ønsker, dem han ofte først af sandelig Lyst og siden af Stolthed kæmpede

for at opnaae. Han var stor, velskabt og smuk — næsten smukkere end den middelhøje, men kraftfulde og smidige St. Previl; dog vanhælbendes hans mandige Skjønhed af Hovmod og Indbildskeheds frastødende Træk, dem kun Belyst — ikke Kjerlighed — formaaede at udslatte. Neppe tyve Aar gammel, var han allerede en erfaren Forfører, og efter ham udaandedes flere end eet: „Adieu, smukke Forrader!“ medens bejlige, forgjæves smægtende Læber, ledsagede St. Previls Bortgang med et sagte: „Adieu, smukke Ufsjønsumme! Adieu, du skønne Billedstøtte!“

Provinces Kyster sank ned bag Bølgerne; Corsicas fremsteeg. Da øjnedes en Sejler forud, der syntes at være langt ud fra Landet, og nu styrede Syd efter. Gallionen søgte at indhente den, og satte derfor alle mulige Sejl til. Efter trede Timers Jagt vare de kamplystne Rodisere den saa nær, at de tydeligt erkjendte den for et stort tyrkisk Krigsskib. De stolte Musselmannd havde med Villie ladet sig indhente; thi de førte kun smaa Seil, og drejede ofte Siden til, retsom for at bie efter Forfølgerne, og spotte dem for deres Langsomhed.

Ridderne lod gjøre klart Skib, og beredte sig til en alvorlig Dyst; thi de vidste vel, at Tyrken var stærkere paa Mandskab, og at hans krumme Sværd førtes af kraftfulde Arme. De ældre, allerede længe Krigsvante, stræbte at temperere de unge Novicers fremfusende Mod med den nødvendige Besindigheds Kulde, og lovede dem, at de ved Entringen — om det kom dertil — skulde vorde blandt de Fremmeste.

Slaget begyndte. Kanonerne hule Jorden syntes kun at være blot Trusel; thi Ruglerne gik over eller forbi. Saaledes hilse Fægtene hverandre med Skvadronader, Lusthug og Stampen, inden de ret begyndte det blodige Bærl. Tyrken flød slet; men han manoevrerede bedre, og snart var han saa nær, at han ogsaa maatte træffe og have noget af det Mandesalb, han allerede havde lidt. Gallionens Befalingsmand, der lige saameget som Fjenden ønskede en Entring, og ikke vilde affrække denne derfra ved at vise ham sin hele Styrke, havde holdt den halve Besætning i Skjul til det afgjørende Øjeblik. Dette kom: Skibenes Bove berørte hinanden. Christne og Tyrker stode paa Spring — da kaldtes de Sidste ved et tordnende Commandoraab tilbage fra Rejlingen — en Snees af de Første styrtede over til dem, og i samme Øjeblik afhuggede tyrkiske Drer Riddernes Entrehager, og deres Egne stødte Gallionen fra. Nu opbagede ogsaa Rødslerne Marsagen til denne Manoeuvre: tvende Sejlere med Korsflaget paa Toppen ilede Diise til Undsætning. Tyrkernes Anfører, som først blev dem vaer, besluttede strax at søge sin Frelse i Flugten, stolende paa sit Skibs større Hurtighed. Vel gjorde Gallionen Alt for atter at nærme sig ham; men dette var umuligt: den kunde blot forfølge Fjenden med sine Rugler, der bleve besvarede fra hans agterste Kanoner. Mere og mere fjernede han sig; inden en halv Times Forløb var han ude af Skudvidde, og efter tvende Timer havde Nattens Skygger borttaget ham fra de Christne Ridderses havnsprudende Djæne.

De til Tyrkerne Oversprungne fægtebe en fortrivlet og blodig Kamp. Uden at vorde istand til at yde dem Bistand, maatte deres tilbageblevne Cammerater være ledige Vidner til den ulige Strid, og see hvorledes den ene Hjelms forsvandt efter den Anden mellem Turbanerne. Snart var kun Een tilbage — det var Saint Previl. Med Ruggen mod Kahyttdøren holdt han ryddelig foran sig; hans lynende Klinge mærkede Enhver, der kom ham for nær. „Spid ham op mod Bæggen med Baadshagen!“ raabte en Stemme, og allerede løftedes Flere imod ham; men den Næstcommanderende holdt dem tilbage, og beundrende den unge Krigers uforfærdede Mod og Tapperhed, tilbød han ham Pardon. Baadshagerne rejste sig lige op, Sablerne sank, og Halvkredsen ryggede sig i Forventning af hans Svar. „Hvad koster den?“ spurgte St. Previl. „Fem tusinde Zechiner“ lod Svaret, „og Friheden gaar med i Kjøbet.“ „Det er dyrt!“ raabte St. Previl, „men jeg skal sørge for Pengene.“ „Godt!“ sagde Tyrken „ræk mig saa dit Sværd! naar Du løser Dig, skal Du faae det tilbage, eftersom Du bruger det saa vel.“ Den Højstcommanderende, som hidtil havde været ved de Kanoner, der besvarede Forsølgernes Skud, kom nu til. Han harmedes over, at Kampen med de Entrede havde været saalænge; men endnu mere over, at Sejren havde været saa kostbar; thi det tredobbelte Antal af dræbte Tyrker laae endnu paa Dækket mellem de faldne Riddere. Det var ham derfor haardt imod, at hans Underbefalingsmand havde skjænknet den unge Christen Livet, og

maaskee var det ogsaa kun de fem tusinde Bechiner, der afholdt ham fra at bryde den tilbudte og tilstaaede Fæd.

St. Previl blev ført ned i Rummet, og indsluttet i et lidet Lukas, hvor Man overlod det til ham selv at forbinde sig et Par ubetydelige Saar. Med Fødemidler blev han tilstrækkelig forsynet.

Under sørgelige Betragtninger henstøbte Natten sig for ham. Standset ved det første Skridt paa Wrens Bane, afbildt fra Benner og Troesforvandre — flere af Disse faldne ved hans Side — befandt han sig nu i Korsets Arvesjenders Vold, og dersom hans Slægtninge fulde vagre sig ved at udrede den svære Løsningssum, kunde Trældom blandt vilde Barbarer vorde hans Lod. Dog Haabets milde Straale gennemtrænger endogsaa den mørkeste Braae, hvor meget lettere fandt den Vej til den unge Frankers modige Hjerte! Rolig bar han sin Skjæbne, og ventede Guds Time med barnligreen Tillid.

Henimod Morgenstunden vilde han just — enig med sig selv og hengiven i Forsynets Tilfiskkelser — overgive sig til Søvn og sød Forglemmelse af alle Sorger. Han foldede sine Hænder i andægtig Bøn, kyskede Korset paa sit Bryst, og lagde sig ned paa Straamatten med et lydeligt Hjertesuk. Da hørte han dette besvaret af et Andet, tæt under sig. Han soer op med det mekaniske Udraab: „Hvem der?“ „François! er det Dig?“ lod Stemmen. „Min Gud Amaral!“ hviskede St. Previl, „hvor er Du?“ „Paa Vejen til Skjærskuden for det Første“ svarte Amaral: „jeg rider paa Roret; men længere holder jeg det ikke ud; og

hvor er Du?" „I et mørkt Hul" sagde St. Previl; „i
 god Bevaring for det Første, og med Haab om at blive
 ranzoneret." „Naar Du engang kommer hjem," sukkede
 Amaral, „saa hils de provengalske Piger fra mig, og siig,
 at jeg ligger paa Havsens Bund." „Endnu ikke, Gamme-
 rat!" sagde den fangne Ridder, „jeg vil prøve at frelse
 Dig: her er et Hul til et vist Brug; det er for lidet til at
 krybe igjennem; men har Du din Dolk hos Dig, vil jeg ud-
 vide det." Han aabnede Klappen, modtog Amarals Dolk
 og begyndte med Forsigtighed at gjøre Klappingen større. Da
 han troede den rummelig nok, bad han Vennen at afføre sig sin
 Rustning, og sagtelig at lade den Stykke for Stykke glide ned i
 Vandet. Da dette var gjort, rakte Amaral St. Previl sin
 Haand, og slap, skjøndt med Besværlighed op til ham. Her
 fortalte han nu, hvorledes han var bleven frelst fra Blod-
 badet: Han havde strax i Begyndelsen af Kampen faaet et
 bedøvende Slag paa Hovedet, og var faldet bevidstløs om
 paa Dækket; han vaagnebe først, da han med de Døde blev
 kastet overbord; det kolde Bad bragte ham til fuldkommen
 Besindelse, og han var saa heldig at svømme agter om, og
 der at klynge sig fast til Roret. Forresten var han uden
 Saar og Smerte, og følte ingen anden Ubehagelighed end
 Kulde.—Han afførte sig derfor de vaade Klæder, og den tro
 Ven deelte sine Tørre med ham. Han tilbød endvidere ædel-
 modigen at dele Spise og Drikke med ham, og ved Ankomsten
 til en tyrkisk Havn af alle Kræfter at virke til hans Bøsladelse.
 For ikke imidlertid at vorde røbet, skulde Amaral, hvergang

Fødemidler meddelees dem, skjule sig under Straasækken, der udgjorde Fangerens Seng.

De havde neppe gjort den Aftale, før lydelige Menneſteſtemmer tød ved Siden af advarer dem om at holde sig ſelv ſaa tauſe ſom muligt. Virkelig vare de kun ved en tynd Brædevæg adſkilte fra den tyrkiſke Anførers Rahyt, og igjenſtem en Sprække kunde de overſee en Deel af denne: en Dp- dagelſe, ſom ſaa Dage derefter blev Anledning til deres Frelſe, og ſatte dem iſtand til ſelv at beſtemme Prisen for deres Frihed.

En Morgen blev det uroligt paa Skibet; Kanonerne gik; de beſvarede af ſvagere eller fjernere Skud: ſaa at vore Fagne ikke kunde tvivle paa, at en Kamp fandt Sted mellem Tyrken og en chriſtelig Snekke. Efter en halv Times Fyren taug Kanonerne, og Sværdene begyndte at klirre, — der entredes; men uviſt af hvem. Dog ſnart overtøbede Ridderne ſig om, at det var deres Fjender, og at Diſſe havde ſejret. Under det frygtelige Allahraab gik Nebſablingen for ſig, og derimellem hørtes Sammerſtriget af miſhandlede Kvinder. Riddernes Hjertes brændte, alle deres Lemmer ſkjald af Harme og aſmagtig Forbittrelſe.

Ikke længe efter aabnedes Døren til Hovdingens Rahyt. St. Previl ſatte Djet til Sprækken, og ſaae nu Tyrken dragende en ung Kvinde i græſk Dragt efter ſig; han ſlog Rahytsdøren i. „Nu min Myrthevoift!“ begyndte han, „her ere vi ene, og Du behøver ikke at undſee Dig eller at forſtille Dig. Du er nu for Djeblikket eneſte Sultaninde i mit hele Harem, og derfor“ — her afbrød han

sin barbarisk-galante Tiltale, for at slutte Perioden med en Omfavnelſe; men Kvinden ſatte ham en ſaa kraftig Haand for Bryſtet; at han gik to Skridt tilbage, og lod de opløſtede Arme ſynke. Han rynkede Panden, ſtrøg Knebelſbar-ten, og lavede ſig til at lade ſom han var vred, for at underſtøtte ſit forliebte Angreb med Truſler, da hun forekom ham med følgende Tiltale: „Dyrk! jeg er Chriſten — Bar-bar! jeg er en græſt Pige, og ingen Skjøge — mit Liv i din Magt; men ikke min Vre —“ „— Vren ogſaa min knipſke Slut!“ afbrød han: „Giv godvillig, hvad jeg kan tage med Magt!“ Han nærmede ſig atter med udbredte Ar-me; men Pigen gjorde et hurtigt og ſikkert Greb efter hans Dolk, rev den ud af Beltet, gjorde en Vending ſaaledes at hun ſatte Ryggen til den modſtaaende Væg og holdt Dol-ken foran ſig. Hidtil havde St. Previl! ikkun bagfra ſeet hendes høje, ranke Skabning; nu viſte hun ham et An-ſigt, hvis ædle Skjønhed paa engang vakte hans højefte Beun-tring og dybeſte Medynk. „Nu er Du i min Magt!“ raabte hun: „kommer Du mig nærmere, ſkal denne Dolk ſidde i dit Bryſt.“ — Amaral, ſom med Forbauſeſe havde hørt hele Samtalen, hviſtede til ſin Ven: „Det maa være Tanden til Pige — lad mig ogſaa ſee denne Amazone!“ St. Previl tog ſit Hoved bort, og trak den længe tilbageholdte Kande. — Tyrken begyndte, efter en Pauſe, at lokke; og, da dette ikke hjalp, atter at true. Han forſikkrede den kjække Græ-kerinde, at hun dog ikke kunde undgaae ham, at han i værſte Fald vilde hente et Par af ſine Folk, og derſom hun nødte ham til at bruge Magten, ſkulde hun vorde givet hele

Mandskabet til Priis. „Gjør det!“ svarte hun, „Gaae! og hent kun dine Slaver! Men vær vis paa, at denne din egen Dolk skal frelse mig fra Eder Alle.“ — Med sammenpresset Bryst hvisttede St. Previl: „Længere holder jeg det ikke ud — vi maae frelse hende!“ „Frelse hende?“ sagde Amaral, „hvorledes? ved et Mirakel?“ „Hvad bestiller Tyrken nu?“ spurgte St. Previl angstelig. „Han er ifærd med at løse en af Sophapuderne“ svarte Amaral. „Den vil han bruge baade som Skjold og som Angrebsvåben,“ sagde Previl; „nu er ingen Tid at spille! Brædderne ere tynde og halvraadne, vi løbe dem ind og —“ „— og saa?“ spurgte Amaral sarcastisk — „saa dræbe vi Tyrken og frelse hende!“ sagde St. Previl; men saa højt at Tyrken hørte det. „Durer Du? Christenhund!“ raabte han. „Nu!“ sagde St. Previl, og rendte mod Baggen af al sin Magt: den brast og han tumlede langt ned i Kassehytten — Amaral efter ham; dennes Dolk var i hans Haand. Den forfærbede Høvding stirrede et Secund paa dem Begge; men dette var nok for St. Previl til at rive Dolkken ud af Grækerindens Haand og støde den i Barbarens Hjerte. Han sank uden mindste Lyd til Gulvet.

Der fulgte nu et Dphold, i hvilket de Levende vare lige saa stumme som den Døde. Myra — det var Pigens Navn — brød først Tauscheden: „Jeg takker Eder, mine ædle Frelser!“ sagde hun: „Himlen maa have sendt Eder for at frie mig af et Uhyres Vold; men den alene er nu ogsaa mægtig til at fuldføre vor Redning; thi for mennekkelige Dine er Faren endnu lige stor for os Alle.“

St. Previl svarte kun med et Blik, der noksom viste, at Frygt ikke var den Følelse, som for Djebliffet beherskede ham; han syntes at have tabt Bevidstheden om det Foregaaende, saavel som om det Forestaaende. Den ellers mere fremfusende Amaral havde virkelig større Føtning. „Bed Saint Johaunes!“ sagde han, „den skønne Dame har Ret: vi have blot vundet saameget, at vi nu kunne døe i hverandres Selskab; vi have kun drevet Prisen paa vort Liv et Par Tyrkehoveder højere i Vejret; de ville snart savne deres Anfører. Lad os imidlertid først have Ryggen fri! Hjælp mig Francois!“ Med disse Ord begyndte han at sætte de udsprængte Brædder ilave. Da dette var gjort, stillede de Begge Sophaen foran, og derovenpaa en vægtig Riste. „Dg hvad gjøre vi ved ham?“ spurgte St. Previl, pegende paa den døde Høvding. „Leve vi til Aften“ svarede Amaral, „sende vi ham den Vej ud, paa hvilken jeg kom ind.“ „Dg saa?“ vedblev St. Previl med et smerteligt Djekast til Grækerinden. — „Dog“ — han fastede sine Dine paa Gulvet — „maaskee er der endnu eet Middel: under Slaget hørte jeg, at der blev raabt herved efter Karduser; deres Krudforraad maa findes her i Nærheden.“ Han greb fat i en Ring i Gulvet, og trak: en Lem havde sig; under denne nok Gen, og see, her fandtes rigtigt et muret Rum, meer end halv fuldt af Krudkarduser. „Himlen være lovet!“ „nu har Samson Philisterne i sin Magt; blot en eneste Ildgnist, og vi kunne sprænge dem Allesammen i Luften —“ „— tilligemed os selv!“ faldt Amaral ind. „Dg hvo veed,“ blev St. Previl ved, „hvortil vi med

denne Trusel kunne tvinge vore Fjender? — I dette Skab seer jeg Lunterne og her er Fyrstøj — Skjonne Dame!" henvendte han Talen til Grækerinden, „vi vare Bidner til eders høje Mod og Nandsnærvarrelse; jeg tør ikke tvivle paa eders villige og kraftige Deeltagelse i min Plan. I og min Ven blive her, medens jeg gaaer op paa Dækket, og forelægger Tyrkerne tvende Vilkaar: enten føre de os til en christelig Havn, og i dette Tilfælde give vi dem frit Lejde, at de sikkert og ubehindret igjen maae afsejle; eller og sprænge vi Skibet i Luften." „Eders Plan, ædle Ridder!" sagde Myra „kan ikke være mig skrækkeligere end det, hvorpaa I allerede har seet mig vel beredt; i værste Fald bevare vi Alle det Dyrebareste vi eje, vor Vre." „Det er rimeligt," tog Amaral Ordet, „at vi redde mere end den; men lad mig udføre dette Gesandtskab! Jeg tranger saa til Klæder, og han der behøver Ingen—hjælp mig, Francois!" Med disse Ord begyndte han at aflæde Liget. Myra vendte sig om; og snart stod Franskmanden som tyrkisk Basfa.

Han trykte Turbanen dybere ned i Panden, og stak den blodige Dolk i Beltet. „Det skal undre mig" sagde han smilende, hvad Pakket vil sige til deres ny Capitain. Synet af en ganske Fremmet i den Gamles Dragt, der kommer som ned fra Skjerne eller op af Graven, vil slaae dem med Forfærdelse. — Eder, min Dejlige!" sagde han med en Franskmands Belevenhed til Myra, „vilde jeg ikke gjerne være saa frygtelig som min Formand." „Robert!" sagde St. Previl alvorlig; han stod allerede med den brændende Lunte i Haanden: „dette er ikke Tiden til

Galanterier; inden faa Minuter have vi maaskee gjort et vigtigt Skridt—" „et Spring, vilde Du vel sige," afbrød Amaral; „men ligesaa godt med Glæden, som med Sorgen! Adieu saalange! vi samles snart igjen, enten her, eller" — han pegede opad — „der!"

Han aabnede Rahytsdøren og gik rask op ad Trappen. Myra saae med Uvillie efter ham. Derpaa fremtog hun et lidet Guldkors fra sin Barm, knælede, kysede det og bad med foldede Hænder en kort, men taus og inderlig Bøn. Ogsaa Ridderens Sjæl vendte sig fromt begejstret og mægtigen styrket til Dødens og Livets Herre. Dog snart afbrødes deres Andagt ved Amarals høje og raske Tilraab: „Har I Lunten i Beredskab?" „Ja!" raabte St. Previl, „der er kun en Alen mellem den og Krudet." „Godt!" svarte Hiin, „naar jeg raaber: Fyr! saa tænder an i Guds og alle Helliges Navn!" — Men dette frygtelige Ord blev ikke udtalt: efter nogle Minuters Forløb steg Amaral triumpherende ned i Rahyten, og raabte: „Victoria! mine Venner! nu styre vi lige mod Rodus."

Den forvorne Yngling havde ved sin første Fremtræden sat de paa Dækket værende Tyrker i den højeste Forbauselse: det var deres Chef, og det var ikke ham; hans hele Dragt til det allermindste Stykke, hans Figur; men ikke hans Ansigt, og endnu langt mindre hans Stemme, da han begyndte at tiltale dem. Amaral, som læste den skrækblandede Forundring i deres Ansyn, forsøgte ved følgende Paafund at benytte det første Øjeblik's magtige Indtryk.

„Tilbage!“ sagde han med dyb og lydende Stemme, „tilbage, I Islamismens Sønner! den Første, som nærmer sig, er Dødens visse Bytte. Hører og hører! Her er fleet et Underværk, hvis Elge ikke er seet siden Prophetens Dage: eders Anfører er levende optagen i Paradiset, og jeg er ført gennem Lusten fra Cairos Mure, for at trade i hans Sted. For en fjerdedeel Time siden reed jeg der blandt mine Mamelukker, da Propheten — hans Navn være lovet! — aabenbarede sig for mig. Ibrahim! sagde han, sæt Dig op paa den ottetobbede Hest; den fører Dig med Lynets Hurtighed ind paa et Skib, som Du skal føre til den glørværdigste af alle Sejre. Saasnart Du kommer ombord, skal Du sejle lige til Den Rodus, som de Vantroende nu beherske. Naar Du da uddrager dette Sværd —“ (her drog og svingede han det) „skal det skinne med en Glands ti tusinde Gange større end Solens. De Vantroende skulle forfærdes, flye, og styrte sig Alle tilsammen i Havet; og Du skal vorde Ejer af deres Stad og alle deres Skatte.“

Ingen mælede et Ord til denne smukke Tale; Alle stode stive og maalløse, og betragtede med stirrende Blikke denne Prophetens begunstigede Yndling, til een af de Bagerste, noget spagere i Troen end de Andre, hvisttede til sine Sidesmænd: „Det skulde dog aldrig være den fangne Franker?“ „Ingentunde!“ svarte disse, „ham kende vi alt for godt; enten er det Sandhed, han siger, eller er det Djævelen selv.“

„Svarer mig, I Prophetens Sønner!“ tog Amaral atter tilorde, „ville I lyde hans hellige Bud, eller vente den forfærdeligste Straf baade her og hisset?“ Imidlertid var den Næstcommanderende, som havde staaet for ude paa Skibet, kommen til, og havde hørt Ridderens sidste Tiltale. „Hvad er dette?“ raabte han, idet han traadte op paa en Lavet bag ved den tætsluttede Klynge, „og hvo er Du, som her er kommen at befale?“ Amaral gentog kortelig sin Fabel. — „Hoho!“ sagde han, „de Liber ere forbi, da Propheten gjorde Mirakler; fornuftige Folk kan Du ikke indbilde saadan et dumt Eventyr. Du er en Franker, det rober din Udtale, og maa have vidst at forputte Dig etsteds her i Skibet; men bie et Øjeblik, saa skulde vi putte Dig hen, hvor Propheten ikke meer skal finde Dig. Muselmænd!“ — griber ham! vilde han have sagt; men inden han fik udtalt, slog Amaral op med Haanden, og raabte: „Holdt! Endnu kun et Ord! Dersom Du ikke hører mig nu, koster det dit og hele Besætningens Liv; giv mig blot Tid at aabenbare Sandheden, saa kunne I gjøre ved mig, hvad Ier lystest; I har mig jo lige vis.“ „Saa tael da; men skynd Dig!“ lod Svaret. „Hernebe i Kahytten,“ sagde nu Ridderen, „staaer min Cammerat med tændt Lunte for det aabne Krudkammer, saasnart I lægge Haand paa mig, flyve vi Alle i Luften“ — (da var det han raabte ned til dem) — „Tykker! I see nu, hvo der har den højeste Magt paa Skibet; men vi ville ikke misbruge den, med mindre I tvinge os dertil.“ Hæsan rykkede sig i sit Skjæg, og de Dvrige mumlede Forbandelser. — „Hvor er Imri, vor

Basfa?" spurgte han. „Hvor jeg allerede har sagt" svarte Amaral; „hans Sjæl, om han havde Nogen, er hos Propheten: han er nu blandt Houris, som vise sig mere fejelige, end Grækerinden herneede, der brugte hans egen Dolk imod ham. Men hører nu, hvad jeg haver at foreslaae Eder! I føre os til Rodus, og saasnart I der have sat os af, sejle I frit og ubehindret bort med Skib og Gods. Du skænkede min Baabensfælle Livet; nu ville vi gjøre Gjengjæld."

„Vel nok!" sagde Hasfan; „men hvad Sikkerhed giver Du os derfor? Komme vi til Rodus, tage eders Cammerater vort Skib, og gjøre os selv til Slaver." „Vi sværge," svarte Amaral, „ved vor Ridderare og ved vort hellige Evangelium: Ingen skal røre et Haar paa eders Hoveder. Vor Stormester har ikke Magt til at bryde vort Løfte. Desuden seer Du jo, her er intet andet Valg."

Hasfan overlagde med sine Folk; og Udfaldet blev da, at denne besynderlige Pagt virkelig blev sluttet. Amaral forlod Dækket, og Skibet vendte sin Stavn mod Johanniternes De. Denne laa kun en halv Dagsrejse borte, og under Sejladsen derhen skiftedes begge Ridderne til at være paa Dækket; de gik ganske roligt omkring blandt Tyrkerne.

Nu fik den skønne Myra Tid til at fortælle Vennerne, den Ene efter den Anden, sin Historie: Hun var Datter af en græsk Røbmand paa Rodus; denne var for flere Aar siden død; men hans Enke levede. En meget riig Morbroder

til Myra, som var bosat paa Candien, men ugift, havde tilbudet at tage hende til sig, og indsatte hende til Universalarving, hendes yngre Søster skulde blive tilbage hos Moderen. Thoraki — saa hedde denne Morbroder — var selv for en fjorten Dage siden kommen til Rodus paa sit eget, ogsaa til Kamp ret vel udrustede, Handelsfisk. Efter tolv Dages Ophold paa Den afsejlede han, og medtog en Deel Rejsende, hvoriblandt et Par Familier, der agtede at bosætte sig paa Candien. Ulykkeligviis bleve de angrebne paa Bejen af denne, dem langt overlægne, Corsar; og efter en kort Kamp tagne ved Entring. Hun selv blev dog Tyrkernes eneste Bytte; thi efterat hun var bragt ombord til disse, udvalgt af Anføreren til et Offer for hans Bellyst, og medens Myrderiet endnu gik for sig, raabtes der at Candieren vilde synke. Ej engang alle Tyrkerne fik Tid til at redde sig over paa deres eget Skib, og fjerne dette; og neppe vare de komne et Bøsseskud bort, førend hiint sank med Top og Taal.

I de saa Timer, Sejladsen til Rodus varede, maatte Myra skifteviis vare ene, snart med Amaral, snart med hans Ven. Begge underholdt hende paa aldeles forskellige Maader: den Første talte Alt for Meget, den Anden slet Intet: Hiin angreb hende baade med Ord og Djekast; Denne vovede neppe at see paa hende: et dampet Suk var det Æneste, som røbede at han befandt sig i Nærheden af en dejlig Pige. Alligevel var den stumme Selstaber hende langt behageligere, end den Snakssomme. Amaral var vant til at sejre; dette gjorde ham dristig og paatrængende; men

Myra var intet let Bytte; hendes kvindelige Stoltthed var et Værn mere for hendes Dyd. Ridderen, som plejede at ansee enhver Modstand for blot Skæmt og Forstillelse, gik saa vidt i sine Galanterier, at den ædle Pige med Stræng-
hed maatte vise ham tilbage inden Erbødighedens Grænser. „Er. Ridder!“ sagde hun med en Tone og en Mine, som viste at det var hendes Alvor, „gem eders Spøg til dem, som ville forstaae den! Hav Agtelse for kvindelig Dyd! det skulde gjøre mig ondt for eders Landsmandinder, om I nu først maa erkjende dens Tilværelse. I har seet, hvorledes en græss Pige kæmper mod Vold; List — foragter hun.“ Den forbløffede Amaral blev her afløst af sin bly og beskedne Ven. Han beed sig i de smægtende Læber; han maatte indtil videre opfatte sit Angreb; men han opgav det ikke.

Kort før Solens Nedgang sejlede Korsfaren, med Korsflaget paa Toppen, gjennem det snevre Indløb ind i Havnen paa Rodus. Vidt derudenfor vare alle Tyrkerne paa Hassan nær, gangne ned i Rummet, for ej at allarmere den rodfiske Vagt paa Havnebatterierne. St. Previl stod til Roers; Hassan med sammensflettede Arme ved hans Side. „Nu har Du os, Christen!“ begyndte Tyrken til St. Previl; „det vil snart vise sig, hvorledes I holde Ord.“ „Det skal Du erfare!“ svarte Ridderen: „Vi kunne ikke give Dig nogen bedre Sikkerhed for dets Opfyldelse, end den, vi selv havde: Krudkammeret og den brændende Lunte.“ Han kaldte Amaral og Myra op af Kahytten. „Lad blot saa mange af dine Folk komme paa Dækket,“ vedblev han,

„som ere nok til at vende Skibet; og gaae Du saa selv herned! Hift nærmer sig en Baad med Havnecommandanten; den tager os med; jeg siger ham vor Aftale; Du sejler ubehindret bort; og i de første sex Timer lover jeg, at Ingen skal forfølge Dig.“ Som sagt, saa gjort: Baaden lagde tilborde; Befalingsmanden hørte med Forundring Riddernes Fortælling, tog dem og Grækerinden med sig, og ilede til Land. Han respecterede den oprettede Pagt, og førstegang, siden Johannitterne fik Den i deres Bold, sejlede her en tyrkisk Dragsmand fredelig ind og ud.

De tvende Ynglinger, der havde begyndt deres Noviciat med et saa ridderligt Eventyr, bleve af deres Rejsefæller modtagne med den mest levende Glæde, og af de Ældre behandlede med velfortjent Agtelse. Stormesteren selv — ogsaa en Franskmænd — ydede dem den tilbørlige Roes: de maatte for ham gjentage hele Historien; Amaral førte Ordet; thi St. Previl var dygtigere til at handle, end til at tale.

Deres Qvarteer blev dem anvist; St. Previl fik sit hos — Myras Moder. Den værdige Matrone modtog ham med Glædes og Taknemmeligheds Taarer; hendes Datter med et Blik, der sagde meer, end hun selv vilde eller vidste. Ynglingen følte, at han havde omskiftet et Fængselskab med et Andet.

Et Fjerdingaar var henrundet. St. Previls Kjerlighed til den ædle Pige, hvis Liv og Værelse han havde frelst, havde saaledes grundfastet sig i hans Hjerte, at hverken Tiden eller Arbejde, Traværelse eller Udspreddelse mere var istand til at udrødder den. Og dog havde endnu intet Ord forraadt den Elskede — hvad der dog ikke var hende en Hemmelighed. Ynglingen agtede hende alt for højt, han tænkte for ædelt, for ægte ridderligt til at ville meddele hende en Følelse, som hans Stand forbød ham at nære. Han vidste, at ingen lovlig Forbindelse mellem dem kunde finde Sted; og skøndt han havde Exempler nok paa Utilladelige mellem hans Ordensbrødre og de rodisfiske Piger, skjalv han dog ved den Tanke, at Myra skulde være hans Frille. Han foresatte sig at bekæmpe sin Videnskab: han saae hende kun saa ofte, han var tvungen dertil; han skuede hendes Nærværelse, han opholdt sig saa meget muligt udenfor det Kjere, det farlige Hjem. Han stred som en Mand; men Striden udmattede ham; den tærede paa hans Sundhed, forjog Ungdommens Roser fra hans Kinder, og dens Tid fra hans Sjæle.

Og dog blev han gjenelsket med den inderligste Kjerlighed. Men Myras Hjerte var stærkere end hans, med ringere Tab formaaede hun at besejre sine stille Ønsker. Om hun end ikke var istand til at dæmpe den lønlige Ild, da mægtede hun dog at forhindre dens Udbrud: Intet Blik, intet Suk røbede ham hendes Følelser. Hendes høje Sjæl øvede et sikkert Herredømme over Hjerte og Sanser;

og det skønne Legeme beholdt sin ungdommelige Sundhed og Kraft.

Hvorvidt skulde vel en Amaral komme med saadan en Pige? Om hun end ikke havde elsket St. Previl, vilde dog alle Forsøkerens Angreb have strandet paa saa klippefast en Dyb. Forgjæves vare derfor alle hans Kunstgreb: Smiger, Bønner, glimrende Løfter — Alt var spildt; selv den haabløse lidende Kjerligheds tragiske Maske gjorde ikke den mindste Virkning. I Begyndelsen fattebe han Mistanke om en hemmelig Forstaaelse mellem hende og St. Previl; men han opdagede snart at ingen Saadan fandt Sted. Saa havde han kun den Trøst tilbage: at den skønne Grækerinde maatte være uden al Følelse; thi den, der kunde modstaae ham — meente denne Provengalinernes Yndling — maatte Naturen have nægtet sin skønneste Medgift. Men paa Rodus vare nok af dem, mod hvilke den havde været alt for gavmild: Amaral vendte sig fra den uovervindelige Myra, og søgte og fandt Dprejsning hos hendes svagere Søstre.

Et halvt Aar havde han været paa Den, da han i Ordenens Anliggender blev beordret til Frankrige; derfra til Spanien og atter til Frankrige; videre til Candien og tilbage igjen; og saaledes skete det, at han først efter fem Aars Forløb, til Ordenens ubodelige Skade og sin egen Fordærvelse, anden Gang saae Rodus.

Et Par Maaneder før Amarals Afreise blev Myras Moder syg og døde. St. Previl deelte begge Døtrenes Sorg — den Yngste, Frosine, var først tolv Aar gammel — han var jo for Begge som en Broder; den

Ufdøde havde jo elsket ham som en Søn. Men Sorg for Fader og Moder er af ingen Varighed, om den end har Styrke for en stakket Tid: Cypressen plantes og vandes i Førstningen med Taarer; siden overlades dette Arbejde til Duggen og Skyerne? den unge Pige forglemmer den over Myrthen.

Sørgedragten var afslagt; Myra indflettede atter sit dejlige Haar med Blomster. St. Previl taug og sukkede; men hans Kræfter astog Dag for Dag; hans Gang sagtnedes, hans Udseende blev steds mere mørkt og tungsindigt — han nærmede sig til Graven. Han mærkede det selv, og dog taug han. Hvad fortjener en saadan Kjærlighed? en Myras Gjenkjærlighed.

St. Previl havde allerede i lang Tid spist paa sit Bærelse. En Aften lod Myra ham ved sin Pige bede, at han vilde dele Maaltidet med hende. Godt bevæget af dunkle Aensler, traadte han ind i den festlig smykkede Stue. Bordet var dækket til To. Frosine var tilfængs. Myras dejlige Ansigt blusede med meer end almindelig Tid; stiltiende anviste hun Ridderen Plads; de satte dem ligeoverfor hverandre; Maden blev sat frem; der skulde spises; men Begge smagte den neppe. Den skjenne Bartinde gav Pigen et Bink: hun gik ud. En Sølv-Pokal, fyldt med kostelig Wiin, stod imellem Begge; Myra satte den til sine Læber, nippede og rakte Ridderen den. Uden selv at vide hvad han gjorde, tømte han den til Bunden. Et nyt Liv gjenstrømmede ham. Mod og Haab fyldte hans Hjerte; det var ham, som om han havde drukket af et fortryllet Bager.

Nu først vovede han at fæste sine Dine paa den faure Gjenboerfke, og see! der sad hun i al sin fortryllende Ynde, med et Smil, som paa eengang smelte hans Hjerte og hævede det til de sødeste Forhaabningers smilende Højde. Og hun var smykket som Brud, som de græske Piger paa Rivets højtideligste Dag: den røde Bryllupskjortel sammenholdtes om den smekke Midie med et bredt gylbent Belte; en Guldkjæde slynge sig mange Gange om den hvide Marmorhals; en glimrende Sølvplade adskilte de fyldige Bryster, der steg og sank under det bølgen de Linn; Bruden var færdig — kun Myrthebranden manglete endnu. Henreven af overstrømmende Kjærlighed rejste St. Previl sig op, og vilde fæste sig for Tryllerindens Fodder med den lange undertrykte Tilstaelse. Men Myra rejste sig ogsaa, og udstrakte sin Haand, som for at holde ham tilbage; hendes Ansigt blev med eet alvorligt, Rødmen forsvandt fra hendes Kinder; hun hentede et dybt Suf og sagde: „Ridder! Lange har vi Begge baaret paa en Hemmelighed; vore Læber have ikke forraadt, hvad vore Hjerter følte — St. Previl! vi elske hinanden.“ Hun gjorde et Ophold; hendes Blik sank til Jorden; de taarebeduggede Dine skjulte sig, som om de bluedes over Mundens dristige Bekjendelse. Den lykkelige Ungling, hævede af Glæde, hans Hjerte bankede med hans Bryst; han vilde tale, men fandt intet Ord for sine Følelser. Myra hævede atter sit Blik og vedblev: „Ederes Læusheb, Ridder! har talt for Eder, havde I end været begavet med en Engletunge, og ladet den tolke, hvad I nu med ædel Selvbetvingelse har dulgt: i Sandheb! aldrig skulde I have

fravundet mig Tilstaaelsen om min Gjenkjertlighed. St. Previl! I har reddet min Vre; men ikke før siden at røve den. François! hvad Du ikke vilde tage, giver Din Myra Dig frivillig!" Hun løstede Laaget af en Vase paa Bordet, udtog en Myrthebrands, og satte den paa sit Hoved. „O!" sagde hun højtideligt „har ikke Menneskene forener; de kunne ikke heller adskille os. Vi har en højere Lov skreven i vore Hjerter; den følge vi, min evig Elskede! Ja François! jeg følger Himlens Stemme, og trodser Verdens — elskede Mand! omsavn din Hustru!" Hun udbredte sine Arme — de sank i hverandres Favn.

Fire Aar svandt som een Dag, som en frydelig Foraarsdag for det lykkelige Par. Myra havde født sin Kjæreste en Søn og en Datter: Michael var tre Aar, Sophia to. Da kom Amaral tilbage: Han hørte om deres Forening; han saae deres Lykke, og den urene Lue opblussede paany; Skinsygens Slange stak hans stolte Hjerte; han saae, at den skjønneste Grækerinde dog havde Følelse, kun ikke for ham. Han besluttede atter at forsøge sit Held.

Med forstilt Venstreb, med hyklet Godmodighed trængte han sig til sin Ungdoms Legebroder; han søgte at sætte sig fast i dennes Tillid, i det Haab at naae ved Tid og Lejlighed hos Maitressen, hvad Tomsruen nægtede ham. Han passede og benyttede enhver Lejlighed til at være ene med

hende, og anvendte nu al sin Kunst og lange Erfaring for at naae sit Maal. Vigesaas forjæves, som tilforn: Myra afviste alle hans Bestræbelser, først med kold Høflighed, og siden med alvorslig Strængighed. Dog dulgte hun hans Nedrighed for sin Elskede.

Men St. Previl, som desuagtet anede Noget, iagttog en Tid, da Amaral maatte troe ham fraværende, og blev nu Djevidne til hans Forraderie og Myras uroffelige Trostløb. Han hørte hende tilsidst sige: „Dersom I oftere besøger mit Huus, Hr. Ridder! i St. Previls Fraværelse, nødsages jeg til at søge Beskyttelse hos ham mod eders Uforfæmmedhed.“ „Uforfæmmed“ svarte Amaral kan man kun være mod Ugtehustruer — — „Han kom ikke videre; St. Previl traadte ind: „Sag foragter Eder nu alt for dybt“ sagde han „til at spille Bebrejdelser paa Eder — gaae, Uværdige! og lad mig aldrig finde Eder her!“ „Om ikke her, skal I vel finde mig et andet Sted,“ svarte Ridningen, og gik. Myra sank med Taarer og angstelig Forudfølelse til sin Elskedes Bryst.

Næste Dag mødtes Ridderne i flere af deres Vaabenfællers Nærværelse. „St. Previl!“ begyndte Amaral, „I brugte igaar et Udtryk, som var høist fornærmeligt; vil I kalde det tilbage?“ „Amaral!“ svarte Hiin, „sande Udtryk kunne aldrig være fornærmelige for en Mand af Gre; desuden var vor korte Samtale ikke offentlig.“ „Men dog“ sagde Amaral haanlig, „i et offentlig Fruentimmers Paahør.“ „Sag mærker vel, sagde St. Previl, „at I søger Anledning til Strid; den skal I faae: jeg erklærer

Ter for uærdig til det Kors, I bærer." — Dette var nok: Dvekampen blev bestemt til næste Dag.

St. Previl stræbte at skjule det Forestaaende for sin Elskede, og det lykkedes ham. Næste Morgen rejste han sig tidlig fra den sovende Myra; han kyskede sagtelig hendes Haand; han omfavnede ømt sine sødtlumrende Børn, vabnede sig, og gik. — Da Myra vaagnede bragte Man hende hans affjælede Liig.

Da hun en Time havde bedækket hans blege Ansigt med Kys og Taarer, rejste hun sig og aftørrede Graaden: hendes Beslutning var fattet. Hun aftenkede det blodige Dødsfaar, og klædte det elskede Liig i sin hvide Jordebragt. Derpaa gik hun ind til Børnene; de laae endnu i den søde Sovn, og omslynge de hverandre med de uskyldige Smaaarme. Hun trykkede Afkedskysset paa Glutternes Læber, og gik til sin Søster. Hun vakte hende med Efterretningen om denne Morgens rædselsfulde Begivenhed. „Naar jeg døer," endte hun, „da var en Moder for St. Previls Børn!" Frofine begreb hende ikke; hun var bedøvet, og hartad uden Samling.

Myra forlod hende; iførte sig sin Elskedes Klæder og Vaaben; kyskede endnu engang hans kolde Læber, og gik for at opsoge hans Morder. Hun fandt ham ikke langt fra det Sted, hvor Dvekampen havde staaet, med tvende af hans Cammerater. Hun havde nedslaaet Visiret paa Hjelmen. „Hvad!" raabte han halv forfærdet og halv spottende, „gaae de Døde saa hastig igjen?" „Hans Dævner!" svarte Myra, og drog sin Elskedes Sværd; Amaral greb sit, og de

forundrede Tilskuere henstillede sig som Secondanter. „En-
ten Du saa er død paa Skramt,“ raabte han, „eller Du
est opstanden, eller Djævelen har laant dit Legeme: mit
Sværd skal vise mig, om Du har Kjøb og Blod!“ En ra-
sende Kamp begyndte: Amaral blev haardt saaret; men
Myra faldt.

Da de to Smaasødsfænde vaagne af deres søde Slum-
mer, laae Fader og Moder Tiig. Fro sine sad ved deres
Leje med Smertens vildeste Udtryk; men siden blev hun de
Forladte en Moder. Et Årstid derefter ægte de hun en
riig Kjøbmand. Da Tyrkerne bemægtigede sig Rodus, ned-
satte de sig paa Candien, og opdrog St. Previls og
Myras Børn, som deres Egne.

Amaral blev afføjet af næsten alle sine Baabensfæller;
Stormesteren foragtede ham. Wren, hans sidste Redanker,
var sluppet, og han blev nu, uden mindste Hold, omkring
paa Lasternes vilde Hav. Den af den Lastefuldes onde Ly-
ster, som sidst forlader ham, er Havnens: Amaral blev
en Forræder mod sin Troe og sin Orden. Da Soliman
belejrede Rodus, blev han dennes Spion — han fik en
Forræders Løn; men Johannitterne mistede Den.

Ik! hvor forandret!

(Forhen trykt under Firma P. Sp.)

Da jeg er et unyttigt Drog, som blot taales, fordi jeg intet Dndt gjør (at sige directe; thi indirecte, ville fornuftige Folk dog paastaae, skal min poetiske Skvalder forvolde baade et og andet Skadeligt), og jeg formedelt mit flygtige Væsen aldrig har kunnet opnaae nogen ret fast Stilling (eengang gjorde jeg mig dog Haab om at blive Branddirector, en anden Gang aspirerede jeg til et Klokker=Embed, tredie Gang tænkte jeg at vorde Graver og Bedemand; men stedsse forgjæves); da jeg altsaa nu heller intet vist Bestemt har at bestille, levnes mig god Tid til at see mig om i Verden, og denne benytter jeg saagodt jeg kan.

Besøget.

Aldrig saasnart var jeg kommen tilbage fra min Rjshavnsrejse i Foraaret, hvor jeg havde fornøyet mit Ungdomsvenskab med den lykkelige Justiterraad S....., før jeg besluttede at opsoge en anden gammel Ven, der levede i stille Forborgenhed højt oppe i Tylland. Jeg havde været Vidne til huuslig Lyksalighed i Hovedstaden; jeg ilede nu at opsoge den i en landlig Uffrog. Jeg havde ikke seet den nu velærværdige

Pastor Ruricolus i nogle og tyve Aar; men han, Justitsraad S..... og jeg havde forðum udgjort et skjønt Kløverblad. Alle Tre vare vi fidele Brødre, lyflige Fattere, der nød vort Ungdomsliv paa enhver anstandig og tilladelig Maade; men Ruricolus var den Finesske af os, saavel i Paaklædning som i Væsen. Jeg kan just ikke sige, at han var nogen egentlig Modejunker (langt mindre Spradebaske); men han var dog stedse klædt paa nyeste Façon, og som min salig Moder sagde om ham: han seer altid ud som et pillet Æg. Han var virkelig en uopnaaelig Mester i at binde sit Halsklæde og Knæbaandene paa sine sorte Silkebuxer, og dog herskede den fuldkomneste Symmetrie i alle hans Klædningsstykker. Naar vi en Sommersøndag spadserede ud i Fredesrifsberg Hauge, drog han de fleste Dameblikke til sig, uagtet S..... ogsaa var en smuk Karl, og jeg halvsjette Tomme længere end Nogen af dem.

Men for at være oprigtig maa jeg tilstaae: det var ikke ene Længsel efter en Ungdomsven, der drog mig; i den Ægn, hvor han nu levede, havde jeg for 19 Aar siden oplevet min tyvende Kjerlighedshistorie; det var der, hvor jeg saae Maren den Anden, den dejlige, den englelige Maren Lammestrup, Perlen blandt de viniliske Piger. Det var der, hvor jeg tyvende Gang bortskjænkede mit ømme Hjerte, hvor jeg fik det tyvende Gang heelt og holdent tilbage. Tillad mig, Skjønne Læserinde! at fortælle mit uskyldige Eventyr! —

Ruricolus og jeg gjorde en Sommerudflugt fra Staders Bolde, for at sprede nogle Lysglint over Vendelboernes

Peninsel. (Vor Søerejse indtil Aalborg fortjener en særskilt Beskrivelse, der med Musernes Hjælp ej heller skal udeblive, naar jeg først ved Gjennemlæsningen af vore store Mønstere i dette Fag har perfectioneret mig lidt i Rejsestilen.) Vi to Kjøbenhavnere—jeg en indfødt, han en naturaliseret—gjorde Opsigt ved Bildmosen: vore bredfyggede Hatte, korte Bælte og lange Buxer tilbrog sig fortjent Beundring. Kun Proprietaren Hr. Mads Lammestrup paa Tyreholm — en raa, udannet og plat Personage — tillod sig at scoptisere over vor Dragt. Det var førstegang Man i Benschysel saae lange gule Nankins Buxer med ditto Gamacher hvis Flipper naaede lige ud til Tærne: den Tølper sammenlignede os med pojfobede Handuer. Hans Datter Marren, den søde Due, udsandt en skjønnere Lighed, nemlig i vor forliekte Smæbe, og kjælne Kurren; ja jeg tilfrev — og det vist ikke uden god Grund — disse samme gule Gamacher en stor Deel af den Lykke, vi to Cavalierer gjorde hos hende og de øvrige Vinilerinder.

Mit Hjerte er af Svamp — nej! den Lignelse halter; thi vel fanger det hastigt, men forbrænder ikke; Svampen brænder kun een gang, mit Hjerte saa tidt det skal være. — Mit Hjerte er af Krud — dog det passer heller ikke; det tændes vel i et Djeblisk, men ganske blidt og stille, uden Røg og uden Knald. — Nu da: saa maa mit Hjerte være af Asbest — hm! det duer ligesaa lidt, for Asbesten brænder jo slet ikke. Velan! saa vil jeg uden Lignelse og uden nogen som helst Figur sige: at jeg ved første Djebsk blev

bødelig forelsket i Maren Lammestrup, den venne Maar og søde Rosenblomme.

Der var Slætgilde (Høstgilde) paa Tyreholm, den samme Dag, paa hvilken vi arriverede til Præstegaarden i Kringelborg, hvor min Kuricoli Fader boede. Hans Belærværdighed tog meget kjerligt imod os: „Velkommen Hans Mikkel!“ raabte han til sin Søn, „hvad er det for en Svend, Du har med Dig?“ Hans Mikkel sagde det. — Den gode Pastor rystede min Haand og sagde: „Velkommen skal De være, min Hr. Kjøbenhavnner! hvad maa jeg først opvarte med? en Snaps? — Hej! Barabara! Brød og Brændevin! — I kommer ret tilpas Børn! for der skal være Lystighed paa Tyreholm iaften — hør! Hr. Kjøbenhavnner! hvad kan vi bruge Dem til? kan De spille Polstpas?“ — „Jo.“ — „Det var prægtigt! Kan De slyde en Hare?“ — „Det troer jeg ikke.“ — „Sy for en Ufærd! det var slem! — Kan De ryge Tobak?“ — „Ikke heller, Hr. Pastor!“ — „Sy for al Landsens Ulykke! det var ilde; men De maa lære det — kan De drikke en Tærte?“ — „Jeg kan spise en Tærte.“ — „Haahaa! De forstaaer ikke engang denne *Terminus technicus* — kan De da taale en Thevandskægt?“ — „Hm! — naar han ikke bliver alt for grov — jeg vil see paa ham“ (endnu vidste jeg ikke hvad han meente). Den gode Mand loe, saa Svenden stod i Perler paa hans runde rødbrune Ansigt. „Jo jo! bie kun!“ blev han leende ved, „naar han kommer til Tyreholm, vil Tomfrue Maren nok gjøre ham bekendt med de yndste Thekægte; hun forstaaer at brygge!“ I det

samme kom en stor Jagthund ind. Han vendte sig hurtig fra mig til den, satte begge Haverne i Siden og raabte: „Al Landsens Porykker! hvor kommer du fra? Er du alene, Spion! eller er din Høsbond med? Har I været nede i Gaasemosen? hvad?“ Medens han endnu examinerede Hund- den, kom dens Ejermænd — en Proprietær af Egnen — ind, og frembød sig selv som Præstens Ledsager til Gildet. Begge de gode Herrer kom strax i en dyb Discours om Jagten; og mindes jeg, at Begge opholdt sig længe ved den Grundsætning: at Roeandrikkens Snildhed kommer Havens temmelig nær, hvilken Paastand de oplyste med mangfoldige indlysende Exempler. Imidlertid rullede Vognen frem, og alle Fem — Spion iberegnet — drog vi nu afsted til Dyreholm.

En Landsbyeskjønhed.

Det var Synd at sige, at det gik stivt til paa benævnte gamle Herregaard; af den gamle adelige Prunk og Strunk- hed var intet Andet tilbage, end de blotte Mure; og den nuværende Ejer havde ej engang en Kammertjeners Air og Anstand. Ikke fordi det brøstede ham paa Hovmod og Forsængelighed; ingenlunde! men det var ikke hiin ædle Stolthed, der grunder sig paa Pergament, Stammetræer, Baand og Stjerner. Hr. Kammerstrup var ene og alene pengestolt: han havde en Maalestok af Sølv, efter hvilken han uden Persons Anseelse classificerede Alle og Enhver; en borger- lig Stodder stod i hans Rangforordning i Nummer med en ade- lig. En god Mand var efter hans og Egnens Sprogbrug

synonym med en riig Mand; en fattig Mand var det selvsamme som en Kjeltring. Jeg seer endnu livagtig hans store tykke Corpus, hvorledes han stod og mødte for os i Døren med Hænderne i Kjøleffjæderne. Hans fede glindsende Ansigt grinte selvtilfreds og polidst ad os; men han rørte sig ikke af Stedet, før vi Alle vare komne af Bognen: da udtrakke han langsomt sin brede Næse, gav først Kammerraad Svirum (Spions Tagtkammerat) den hele Haand, og dernæst Hr. Ruricolus to Fingre — vi andre To fik et Nik til Deling. „Har I seet mine Stude?“ vare de første Ord, jeg hørte af hans Mund; og da dertil blev svaret Nej, vedblev han med et endnu lysere Smil: „Saa skal I Døulen tej næ“) see Kram! det er ingen Træskø-karle — Kom kun! de staae tæt herubensfor Gaarden.“ Som han det sagde stak han atter Hænderne i Lommerne og vraltede affted; Kammerraaden og Præsten fulgte efter i ærefrygtsfuld Forventning; men den unge Ruricolus og jeg bleve tvivlraadige staaende. Hr. Lammestrup vendte sig, da han var kommen midt hen til Borggaarden, halvt om imod os, og raabte: „De unge Fyrer forstaae dem vel ikke paa Saadannoget; de kan gaae ind til Kvindfolkene saalænge.“

*) Derfor det stulpe stede Nogen, at høre en sønderjydsk Sed af denne Nørrejyds Mund, da maa jeg anføre til vores Begges Netfærdig-gjørelse: at Hr. Lammestrup, der havde dannet sig efter sønderjydske — eller som de hellere ville hedde holsleenske Prangere, efter dem havde optaget mange smukke og passende Geber og Taalesmaader.

Det gjorde vi. — Ild var det, at Een af disse skulde
 saa ganske tiltrække sig hele min Opmærksomhed, at jeg over-
 hende glemte alle de Andre; men denne Ene var ogsaa et
Non plus ultra af landlig Skjønhed: Jeg saa ved første
 Øjekast, at hun var den Fuldkomneste i sit Slægt. En saa-
 dan Skjønhedsfylde, blussende, bournende, og dog i de skøn-
 neste Former, troede jeg aldrig før at have skuet. Man
 tænke sig for Alting ikke en trind, buttet, struttende Malles-
 pige! ingen Miss Glamorgough! ingen Betty Bouncer, der
 uden Kniberie lader sig udparcellere i to Frøkener! Nej!
 Somfrue Lammestrup var sandeligen et Mønster paa det
 yndigste Tegnmaal hvad Egeme og Liniamenter angik. Og
 i Henseende til Sjælen — troe mig, kjære Læser! jeg taler
 aldeles ikke ironisk: denne jydskke Maren besad virkelig en
 ualmindelig Dannelse, hvilket jeg efter et Par korte Sam-
 taler let opdagede. Hun havde læst og sølt sin Lafontaine,
 og jeg behøvede blot at nævne „Rotte“ og „Mariane“ for
 at fremkalde Taarer i hendes himmelklare Øjne. Hertil
 kom: at hun dansede som en Alfe, sang som en Engel og
 spillede smagsfuldt og færdigt paa sit Pianoforte — vist nok
 det eneste Instrument af denne Art, som da fandtes i det
 ganske Bønsbysæl. I hvilket Drikhuus, denne faure Mark-
 blomst var bleven saaledes forædlet, skal jeg ikke kunne sige;
 men vist er det, at Hr. og Madam Lammestrup ingen
 Skyld havde deri.

Jeg har allerede sagt — og det vil nok Ingen nu finde
 forunderligt — at jeg strax gav denne fortræffelige Pige mit
 Hjerte. Jeg vil lægge til: at jeg ikke just plejer at give

mit Vble bort, uden at have en Pare i Rifferten, og at jeg altsaa ligeledes ved denne Lejlighed torde gjøre Regning paa et Mageffiste; thi foruden den Velvillie, der ved det allerførste Blik paa min Person lyfte ud af hendes skjøne Dine, viste sig hos hende efterhaanden flere umiskjendelige Tegn paa en fremspirende Eidskab, af hvilke jeg blot vil anføre følgende Tre, som meest iøjnesaldende. For det Første mærkede jeg: at naar jeg stod i min Yndlingsstilling (Krumme Knæer, det Venstre et godt Stykke foran det Højre, den højre Haand paa Høften, den venstre Næve i Siden med frembøjet Albue, Skuldrene ligeledes fremad og lidt ivejret, Hovedet ludende, Djinene vidt opspilede, og Munden trukken op mod Næsen, hvilket giver et stolt Udseende — de Franskes *dédaigneux* — og Noget som lignede en med Bajonetten stormløbende Soldat) — at naar jeg saaledes stod, da hvilede hun hemmeligt til En eller Anden af de unge Piger, skottede hen til mig og smilte. — For det Andet: da vi kom ud i Høevangen, og for at fortjene vor Andeel i Gildet skulde formere en Stak, og ved denne Lejlighed overdøngede Hverandre med Høe, blev jeg næsten aldeles forffaanet; det gik derimod ud over min Ven Hans Mikkel. Min søde Maren smed ham den første Haandfuld i Hovedet, og alle de andre Smaapiger fulgte hendes Exempel. Han satte sig til Modværg, og jeg tog mig broderlig af ham — forgjæves! de vilde Mandinder stormede ind paa ham alene — han snublede, og i et Nu var han begravet under et Bjerg af Høe, og Slaget tabt paa vor Side. Jeg ynkedes virkelig over ham, da jeg saae den Overvundne

staae der børstende og pillende Straae og Mø af sine pene Klæder, og de syv Amazoner leende omkring ham; men Ingen loe højere, end min skjelmiske Maren. — Det tredie aabenbareste Kjendemærke paa Gluttens Kjerlighed iagttog jeg siden hen under Dansen. De saakaldte „Suffettrin“ vare dengang i Mode, og jeg havde virkelig erhvervet mig en Slags Færdighed i Samme. Denne Danses ejendommelige Ynde bestod i lange Hop og kraftige Kast med Benet, samt i at bøje Hovedet sideværts ud over Skulderen, og saaledes stangende at bane sig Vej som igjennem en tætsaaende Menneskevrimmel. Heri kjendte jeg ingen Ligemand: jeg gjorde Spring paa to til tre Alen, og Meddanserne vogtede sig vel for at komme mig for nær. Men det forstaaer sig: en saadan Bevægelse var temmelig voldsom, og bidrog meget til at fremme Transpirationen. Det undgik ikke den velsignede Pige, hvor echaufferet jeg var, da jeg takkede af med hende i første Dans. Da jeg derfor bad hende om den Anden — som skulde være en Valts — undskyldte hun sig, dog i de høfligste og forbindtligste Udtryk — hvorfor? ene og alene af en siin Skaansomhed imod mig; thi mod Hans Mikkel var hun ikke saa medlidende; af ham lod hun sig strax engagere. Med lønlig Glæde saae jeg hvorlunde den lille Tasse holdt ud med ham til aller sidste Par, blot og bare for at udmatte ham, og — om muligt — paa een Dag besjære ham paa tvende forskjellige Maader (see Høeslaget). Men det er vel unødvendigt at anføre flere Beviser; Enhver indseer allerede, hvorledes det stod sig med Maren Lammestrups lille uskyldige Hjerte. Jeg ansaae det

med Rette som min Gjendom; men jeg udsatte med Willie den gjensidige Tilstaaelses søde Time; det er saa rart at have Noget ivente.

Slætgildet.

Jeg har allerede sagt: at jeg gjør svære Spring i Dansen; det kan Ingen have Noget imod; men at springe i Historien — det torde maaskee ikke behage den sindige Læser. Desaarfag vil jeg nu — efter skyldig Afbigt for det lange Tuffettrin, mit Hjerte tog med min Pen — sende tilbage, og med Orden og Udstadighed beskrive den landlige Fæst paa Tyreholm.

Og er da Theknægtene den første Gjenstand for vor Opmærksomhed. (Da denne meget yndede Drik nu ikke længere er nogen Hemmelighed, opholder jeg mig ikke heller ved dens Beskrivelse.) Altsaa: her sad foran den dampende Maskine Fæstens Dronning Maren Lammestrup, og bryggebe og uddeelte saalænge til Varten, til Kammerraaden, til Præsten og fem sex andre Herrer, til disse selv bleve dampende Maskiner, der igjen havde ligesaamange Tobaksmaskiner i Gang. Jeg kunde ikke undslaae mig for at sidde hos; men saasnart jeg havde faaet min Tærte tillivs, skyndte jeg mig at komme ud i det Frie; thi det begyndte at qualme for mig: Punschen, Røgen af den gemeneste Tomfrues Tobak, i Forening med Samtalen — der var ganske dyrt; thi den drejede sig alene om Stude, Heste, Hunde, Roebandrikker og andre vilde Dyr — virkede Alt saa uimodstaeligt

paa mig, at jeg maatte søge Enrum, og sætte Panden mod Threholms gamle ærverdige Muur.

Da jeg vel vidste: at ligesaa hæderfuldt det er at kunne drikke Meget, ligesaa foragteligt er det, ej at kunne taale det; saa stræbte jeg ved min Gjenkomst i Dampmaskineriet at antage en rask Holdning; men det lykkedes kun maadeligt; thi min Bært, der maa have fundet min pludselige Bortgang noget mistænkelig, fastede sine store mælkeblaae Dine stivt paa mig, tog Piben af Munden — hvor nødig den end vilde — og sagde med et bredt Smil: „*Vi* tykkes migue Ven sler saa bleg ud; æ er rød, te Maren haar kommen for mange Humle paa Urten.“ Dette Indfald vakte en almindelig Latter, først hos Opfinderen, og dernæst hos det hele Theknagteskab; jeg holdt Miner og stemte i med, hvorhos jeg efter Latterchorets Finale forsøkkede: at min Upaselighed var mere en Følge af Rejsen end af Punschens Styrke. Flere Gjæsters Ankomst forkortede denne for alle de Andre meget moersomme Scene.

Efterat ogsaa disse havde faaet deres Andeel af den viniliske Nectar, brød hele Selskabet op til Engen. Og her var det da at den Bataille foresaldt, som jeg allerede med Anticipation har beskrevet. Jeg springer derfor lige til Dansen. — Musikken til denne var tarvelig — een Violin; vor Solospiller, mindes jeg, udmærkede sig mere ved et kraftigt Buestrøg, end ved Ynde i Foredraget, og erstattede Mangelen af andre Instrumenter ved et Slags dobbelte Toner, hvis Lige jeg aldrig havde hørt af nogen anden Mester. Derforuden havde han visse ejendommelige

Manerer, som under den første Næthed berøvede Maren — Terpsichore — min halve Opmærksomhed: han slog bestændig Takten baade med Hovedet og med Foden og accompanerede sit Instrument med et Slags Nasetoner, der lignede meget den dæmpede Snøvlen af en Sørgetrompet. Alligevel dansede Man ret lystigt til denne Musik lige indtil Morgensstunden, da Nogle af Selskabet foreslog til en Afværling at gjøre Julelege, ved hvilke der, som sædvanligt, vankede dygtigt Slikkerie: vi skristede, gik den polske Kirkegang, stode paa den brede Steen, malte Sennop, hængte og faldt i Brønden indtil Vognene holdt for Døren, og jeg med et Hjerte saa blødt som smeltet Vor tog Afsked fra Tyreholm og dets fortryllende Fæe, den dejlige Maren Samme-strup.

Derfor Nogen ønsker at vide, hvormed hendes Hr. Fader, Kammerraaden, Præsten og de andre gamle Herrer forebrev Ratten, da kan jeg derom aleneste berette: at jeg fra tvende Spilleborde i Balsalens Hjørner idelig hørte de forlindviede mystiske Udtryk: „Klor, Ruber, Spar, Hjertes, Pas, Beet. Jeg bliver i dem, tag hjem, Klor Bonde, jeg ta'er ham“ og Flere; og alt imellem forkyndte et Slag i Bordet, en Gæd, en brølende Ratter eller ogsaa en dyb Pause een eller anden vigtig Begivenhed; to eller tre Gange raabte Pastor Ruricolus overlydt „sy for al Landsens Parykker!“ hvoraf jeg sluttede mig til, at Hans Velærverdighed hver Gang maa have sat en stor og uforskyldt Beet.

Ved Afskeden indbød Kammerraaden samtlige Cavalierer til en Andejagt i Svirumgaards Søe.

Jeg kan ikke med Rolighed slutte dette Capitel, før jeg har gjort Læseren meddeeltig i en Betragtning, der ved fetsomme Lejlighed næsten altid har fremstillet sig. Den er rigtignok hverken smuk eller lys; men den er naturlig og svarende til Sjælens Stemning Dagen efter en gennemvæget, om just ikke gennemsviret Nat. Hvilken Forandring — har jeg tænkt — bevirker dog et Tidsrum af nogle faa Timer! Vi blive aldrig opmærksomme paa Tidens Hurtighed, med samt dens hurtige Virkninger paa os selv, der ellers synes os langsomme, gradvise, afmaalte og neppe kjendelige, end netop Morgenen efter et Val: Hvor er nu hiin livlige Munterhed, hiin barnlige Glæde, hiin søde Forventning, hvormed Man mødtes, hiin formelle Anstand, hvormed Man hilste hverandre og traadte sammen til den første Dans? Hvor pene, hvor pyntelige vare Damer og Herrer! Ikke et Baand, ikke en Blomst, ikke en Naal sad paa urette Sted; ikke et Støvgran enten paa de hvide eller sorte Kjoler; ikke en Følge, ikke en Rynke uden dem, der fulde være; hvert Kræs, hver Strimmel havde sit tilbørlige Fald; intet Halsklæde, som jo sluttede snehvidt og net til Hagen; ingen Hanebam, som jo havde sin tilbørlige Rejsning; ingen Haarlok, som jo glat og glindsende bølgede paa sit rette Sted — en Snare for hvert et uvarseligt Mandshjerte. — Med tindrende Wine, med mildt rødrende Kinder stod den nydelige Pigerække, ventende med Utaalmobighed paa det første Signal. Opmærksomme, hartad højtidelige iagttogte Chapeauerne Jordansernes blinde Figurere — alle Hænder behandsles — han træder tilbage — seer til Orchesteret —

bukker for sin Dame — klapper, og — nu toner Musikken, og Dansen begynder. — Men see nu dette selvsamme Selskab ved Ballets Ende! Det er Dag; Solen kaster sit Skjær paa de beduggede Ruber; Lysene i Salen brænde mat og søvnigt, som mange af de Dansendes kort forhen saa lysttændende Dine. Hvor er nu hiin Metthed, hiin Pyntelighed, hiin Anstand fra iastes? Herrerens Klæder ere bestøvede, Haaret forpudset, Kroset krollet; Halsklædet falder vidt ud fra Hagen, Sløjfen sidder skævt. Og Damerne! de for saa festligt smykkede, elegante Damer! Kjølens Hvidhed er borte, saavel som Kinderens Rødme. De herlige Haarløkker have tabt deres Elasticitet, og hænges sjubkede ned over den Barm, som iastes lignende Marmor og Måbalt, men idag en Væg, der ikke for nylig er kalket. Her har en Garnering, hist en Halsstrimmel faaet en Rivt; der mangler en Sløjfe, her en Naal. Og nu de søde Ansigter! ak! Dinesses Glands er forsvundet, ligesaa Smilet fra Læberne, og den fine Rødme fra Kinderne; blege, matte, dorste (om jeg ellers maatte bruge et saadant Udtryk) synes de nu at have nydt indtil Metthed Ungdommens flygtige Glæder, og paa een Nat at være bleve erfarne, satte, hartad trevne Koner. Men min søde Maren da? var hun ikke undergaaet samme hjertekjælende Forvandling? ja vel, ja vel! Forandring var hun jo, som Menneſke, underkastet; men ingen hjertekjælende: den netop synlige Metthed og smule Vorden gav hende kun et mere smægtende Anstrøg.

Andejagten.

Lange stod det paa, inden jeg kunde blive enig med mig selv om Stilen, hvori dette vigtige og indholdsrige Capitel skulde skrives. Den heroiske var Emnet værdig; men den falder mig — reentud sagt — noget besværlig; den blot historiske syntes mig vel tør. Tilmed saae jeg mig forjævet om efter Forgængere paa denne sumpige Vej. Rigtignok har een af vore Digtere engang spist Andesteeg — det er endnu uafgjort, om det har været tamme eller vilde Under; jeg antager det Sidste — til sin Frokost, samt gaaet med Bandstøvler; men det er Altsammen endnu ingen Andejagt. Kort: alle mine Hjælpekilder bestod i mundtlige Traditioner, samt min egen korte Erfaring; disse faaer jeg da afbenytte saa godt jeg kan.

Middagssofen skinnede allerede paa Gvirungaards Søe, da vi Tægere, alle velbestøblede og velbevæbnede, forsamledes, og ved en middagsmæssig Frokost stræbte at hærdne og styrke os mod Vandets Indflydelse. Maaltidet oplivedes ved hjemmelavet dansk Whisky, og Frydredes ved interessante Fortællinger om forrige Bedrifter; under hvilke den ene Tæger søgte at overgaae den Anden i dristige Fiktioner. Her var jeg, som uersfaren, reent tilovers. Ja, desværre høste jeg ikke den fuldkomne Nytte af slig lærerig Samtale, da mange Udtryk og Vendinger vare mig dunkle og mystiske, om hvis Betydning jeg siden efter ganske hemmelig — [for ej at røbe min Uvidenhed —] lod mig undervise af min Ven, den unge Ruricolus.

Nu gik Toget for sig; vort Vært, Kammerraad Svizum, var Anfører, og satte af (hvilket er det samme som at sætte paa Post). — I Søen var nemlig gennem Siv og Rør fra Landet og lige ud til det aabne Vand udhuggede Gange eller Glimer, for her at kunne see og skyde Uenderne, naar de forfulgtes af Hundene. For Enden af en saadan Gang, og det netop den Allersidste, fik jeg mit Støde. Før Chefen her forlod mig, gav han mig adskillige blide og faderlige Formaninger. „Som jeg hører, min unge Ven!“ hvisttede han „forstaaer de nok at omgaaes et Gevær; men med Jagten er De endnu lidt uvant. Andejagten, min Kjerre! er en farlig Jagt — pas paa, hvor De skyder! ikke undtagen herud i Glimen; og vogt os, som ere i Baaden, naar vi komme lige ud for Dem; og, for Himlens Skyld! skød ingen af Hundene!“ Jeg gjorde med fuld Stemme de helligste Lovter. „Hys, hys!“ sagde han sagte, men lidt vruppen og slog med Haanden — „ikke tale højt paa deres Post!“ Dermed ilede han bort, for at bestige det Knubskib, som laa ved den anden Ende af Søen. Der blev en Taushed af et stift Qvarteer.

Bejret var skønt: Solen skinnede varmt, og Luften var klar og stille, Søen saa glat som et Spejl. Kun af og til sprang en Fisk, og satte den blanke Flade i kortvarig Bevægelse, hvorved Billedet af Svirumgaards Huse og Træerne i dens Have forplumredes for mit fornøjede Blik, og jeg selv vakktes af mine søde Sværmerier; saaledes — tænkte jeg da — forstyrres ogsaa vore skønneste Forhaabninger; saaledes forsvinde vore prægtige Lustslotte;

saaledes omskiftes den første stille rene Kjerlighed med Eiden-
skabens Uro. — Men det duer ikke at være sentimentalist
paa Andejagt: jeg stræbte at forjage slige her saa upassende
Tanter, og henvende hele min Opmærksomhed paa Dagens
Gjerning og de Pligter, jeg nu havde at opfylde — ikke
fordi jeg troede dem saa saare vanskelige; thi endnu havde
jeg hverken seet eller hørt en eneste And, og var nær ved
at ansee den hele Tagt for en blot Manoeuvre, et Spil-
fægterie. Jeg tog mærkeligen fejl.

Jeg stod just meget incommoderet af Myg og Fluer,
hvilke næsvise Gæster jeg neppe torde fordrifte mig til med
Haanden at bortjage, saavel formedelst de erholdte For-
maninger, som fordi min Sidemand, den gamle Hr. Ruri-
colus, ved enhver mine Armbevægelser rystede misbilligende
med Hovedet og udhvislede et langt, men dæmpet „Hys“
gjennem Tænderne — jeg stod saaledes, siger jeg, næsten
givet til Priis for mine Fjender, mod hvem jeg nu hartad
ikke anderledes kunde forsvare mig end ved at puste og sætte
alle mine Ansigtsmuskler i Bevægelse: da — da et Plump i
Vandet og et Skrig, det Rædsomste jeg i mit Liv har hørt,
lød fra hiin Ende af Søen, og gjenlød i Bakkerne og mod
Svirumgaard's Bygninger og Hauge. Jeg anede en Ulykke,
og raabte forfærdet: „Hr. Ruricolus Kammerraaden er
sikkerlig styrtet i Søen.“ Hvorpaa hans Belærbarhed
svarte med en Latter, den han dog, som en Forbrydelse
mod Tagtlovene — men længe forgjæves — stræbte at quæle;
til den omsider hendøde i nogle Knist. Ved et Ryst med
Hovedet og et Vink med Haanden paabød han mig Tausked

og betog mig tillige min utidige Frygt. Da Bejret var saa stille, maae de andre Skytter ogsaa have hørt mit barnagtige Udraab, men og med mere Selvbeherkselse gottet sig derover. — Det var min første Klause; men det skulde ikke blive den Sidste.

Nu da: Skriget eller rettere Brælet, jeg hørte, kom rigtignok fra Hr. Kammerraad Svirums Hals; men det var et blot Jagtsignal, et Slags Basunstød, som tilkjendegav: at Jagten nu tog sin Begyndelse. Det Plump i Vandet, jeg havde hørt, kom fra Hundene, der, otte i Tallet, Alle paa eensgang havde styrtet sig i Søen. — Strax efter begyndte de at halse, (ved Aftensbordet kom jeg engang for Skade at sige: de gjøde; men Hr. Ruricolus sagde alvorlig og belærende: „Jagthunde, min gode Ven! gjøe ikke, de halse;“ jeg lovede, aldrig mere at gjøre mig skyl- dig i en saadan Forseelse). Hundene halsede altsaa, snart Een, snart Flere tillige. Vænderne begyndte at skræppe; Nogle lettede over Rørene og faldt igjen, Andre satte i Bejret og omsløj Søen i store Kredse. — Jagten drog fremad: Hundene kom nærmere og nærmere; deres Anfører i Baaden ligesaa. Det varede ikke lange, før det første Skud gik af. Analdet gjentoges fra Gaarden, og rullede derpaa, som en Torden, ned over Søen, indtil det hændte mellem de fjerne Lynghanker — det var min Sidemand, som havde brændt løs. Snart skjød ogsaa den næste Jager, og efterhaanden de Andre, og en levende Ild vedligeholdtes nu over en heel Time. Imidlertid var Baaden og Hundene passeret mig forbi, og jeg undrede mig højlig over, at intet Skud var bleven

mig til Deel, da dog de fleste Under maatte over min Glimme — denne Gaade fik jeg siden opløst.

Alligevel morede jeg mig, skøndt blot en ledig Tilskuer, over dette ny og usædvanlige Skuespil: Hunde og Jægere, besjælede af lige Eyst og Iver, vare i uafslædig Virksomhed; de Første sprang og pladskede, pustede og halsede omkring i Sivet og Rørene; de Sidste skød og ladede, sigtede og tog fra Mjet; men Ingen overgik paa denne Dag vor raske Bort: han var i rastløs Activitet, han soer fra et Sted til det Andet, hvor hans Nærværelse var meest nødvendig, skød, raabte til Hundene — thi han alene havde Ordet — og af hans hyppig og ivrigt gjentagne „Apport! hahah! det var Ret min Dreng!“ sluttede jeg mig ganske rigtig til en betydelig Fangst.

Endelig anfaae han Revieret nu for temmelig vel renset, og raabte af. Han gjorde Landgang, og alle vi Jægere forsamledes om vor tappre Admiral, Enhver med sit Bytte — kun jeg kom tomhændet. Da han havde monstret og tildeelt os Alle — især Spion, der havde bedækket sig med Hæder — velfortjent Berømmelse, vendte han sig til mig og sagde: „men De har jo slet ikke haft Tid i Bøssen?“ „Jeg har Intet haft at skyde efter“ svarte jeg. Han rystede paa Hovedet. „Jeg forsikkrer Dem“ gjentog jeg, „at jeg ikke har seet Andet, end nogle Fiske, som have svømmet forbi mig, i Vandskorpen; men ikke en eneste And.“ Da opstod der en Latter, liig den i Olympen, da den halte Hephæstion paatog sig en Tjeners Stikkelse og gik for Borde; og da Man havde leet sig mæt, forsikkrerede

de mig Alle, at det var lutter Roeandrikker, jeg i min Enfoldighed havde antaget for Fiske. — Vi fik os hver et Glas Whisky, og saaledes endtes første Act; Skuepladsen forlagdes nu til en anden Bugt af Søen.

Her vare de udhuggede Glimer saa lange, at de ikke fra Landet af kunde beskynes. Vor Anfører, som forudsaa alle Ting, havde derfor truffet den kloge — for mig desværre saa uheldige — Foranstaltning: at der midt imellem Landet og det aabne Vand vare nedrammede tvende Pæle, og derovenpaa et bredt Bræt befæstet; herfra var nu Skytten istand til at bescryge det hele Terrain. Vi bleve Gen efter den Anden af Kammerraaden selv udsørt i Vaaden, og affatte hver paa sit respective Stillads. Da jeg havde besteg mit og min Fører forlod mig, sagde han med et skjelmst Smil: „Pas nu paa, naar Fiskene komme svømmende forbi Dem, og vogt Dem vel, at De ikke dratter ned!“ Den første Glose stak jeg iommen; men til den sidste Advarsel svarte jeg med suffisant Mine: „Vær kun ikke bange, Hr. Kammerraad! jeg er ikke hovedsoimmel.“ Daarlige Selvtillid! hvor snart skulde Du straffes — da Hundene begyndte at allarme, saa jeg ogsaa her Nogle af hine Skabninger, som jeg vilde have til Fiskeflagten, men som de Andre regnede til Fuglene. Min Mening var urokelig, til een af disse Amphibier sejlede mig saa tæt forbi, eller egentlig under mig, at jeg nu maatte give Sandheden Æren, og erkjende, at det virkelig var en And, der med blot det halve Hoved over Vandsskorpen og det Øvrige underneden saaledes listede sig afsted for Hundene. Nu vilde

jeg da flyde; men inden jeg blev færdig, ja ved den første Bevægelse jeg gjorde med Geværet, dukkede Anden reent under og forsvandt. Dog det varede ikke længe, før en Anden gled ud fra Rørene: jeg spændte da, tog Sigte, trykkede til, og — styrkede baglands ud i Søen. Der var ikke dybere, end at jeg snart rejste mig op med Hovedet og Skuldrerne over Vandet. I samme Øjeblik hørte jeg en velbekendt Stemme raabe: „Al Landsens Parykker! Hvem var det, der faldt i Vandet?“ En Anden svarte: „det var den lange Kjøbenhavnner,“ og en Tredie: „slag derhen med Skibet! og siff ham op!“ Dette skete, og drivende vaad, slukvret og skamsult sejlede jeg først til Land, og traskede derpaa uden Ophold hjem til Gaarden. Kammerraaden, der landsatte mig, beklagede — men med indeklemt Latter — mit Uheld, og bød mig henvende mig til hans Kone, som nok vilde skaffe mig tørre Klæder. Min Ven, Hans Mikkel lebsagede mig, og de Dørige fortsatte efter denne korte Afbrydelse Tagten, der nu for mig havde tabt al sin Tillokkelse.

Endnu en Afsjølning.

Ved min Vens Hjælp blev jeg snart omklædt; men af hvilken Travestering; Af Kammerraadens Garderobe erholdt jeg en fuldstændig Dragt: en grøn Rygs Frakke eller Jakke, der var baade for viid og for kort, hang som et folderigt Gevand om min slanke Krop, og stumpede langt ovenfor Haandledene; en gul Plydses Vest og ditto Buxer, der, ved hvert Trin jeg tog, krøb op over Knæerne; blaae uldne Strømper og et Par Støvler, der slubbrede om mine

Smalbeen. Jeg kjendte mig ikke mere selv — af! min Maren ikke heller; *nec mirum*; thi hvilken affhyelig Modsatning til en moderne sort Kjole, broderet Silkevest, gule Nankins Pantalons og ditto Gamascher! Nej, jeg tager ikke Fejl, naar jeg tilskriver denne formalebidede Paaklædning min eftersølgende Ulykke — den totale Forandring i den dejlige Domsfrue Lammestrups forhen saa gunstige Stemning.

Harde jeg endda vidst, at hun, min Sjæls Tilbedte, var paa Gaarden — i Sandhed! jeg var forblevet i mit eensomme Værelse, til mine Klæder vare tørrede; men Skjæbnen, den ubøjelige Skjæbne, der nu i et halvt Seculum har gjort mig til Gjenstand for sine Capricer, havde besluttet anderledes. Med en Spøg paa Læberne over mit eget comiske Udseende, traadte jeg ind i Dagligstuen, hvor jeg alene ventede at forefinde Husets Værtinde; men — Værelset var fuldt af Damer, og mit Indfald var overflødigt; thi Latteren kom af sig selv. Dog deri skulde jeg ikke alene have fundet mig, men ogsaa taget hjertelig Deel, hvis ikke hun — hun, for hvem jeg helst viste mig i ædlere Costume, havde været tilstede. Hun traadte først frem, gjorde et dybt Knix, titulerede mig „*Hr. Kammerraad!*“ og spurgte efter mit Befindende ovenpaa den hede Nat og det kolde Bad. Læseren maa for alting ikke troe, at det var hendes Hensigt at raillere mig; ingenlunde; det var snarere en Mafke, hun tog, for at skjule sine virkelige Følelser; thi endog gennem den overgivne Latter hørte jeg — maaskee ogsaa jeg alene — Hjertets umiskjendelige Stemme.

Da jeg et Kvarteerstid havde tjent til Maal for alle skjelmste Pigers Wittigheds Pile, fik jeg pludselig en Idee, som min onde Genius usejlbartigen maa have indskudt mig: jeg foreslog nemlig det kvindelige Selskab at profitere af det smukke Vejr, og tillige at være Tilskuere ved Jagten, der endnu — som vi hørte paa de jævnlige Skud — var i fuld Gang. Mit uheldige Forslag blev antaget: vi gik — jeg gik — min Undergang imøde. Nærmere ved Søen og Jagtrevieret og midt ude i Engen var en Høj, som jeg valgte til Standpunct. For at naae denne maatte vi passere en lille Bak; over Samme laa et Gangtræ, men uden Raskvæk. Jeg (min Ven Hans Mikkel var allerede vendt tilbage, for at varetage sine Pligter i Søen) passerede derover, som Ingenting; men da Damerne skulde afsted, paa-kom dem alle en Frygt, og Ingen vilde være den Første; een lille nyselig Fod efter den Anden blev strakt ud paa Træet, og ligesaa hastig trukket tilbage; Man skreeg, Man loe, men kom ikke en Fodsbred videre. Da var det at en Dæmon atter hviskede til mig: „hær dem over! saa faaer Du med det samme den Giske i dine Arme!“ Mit uskyldige Hjerte hoppede af Glæde, jeg gjorde mit Tilbud — det blev antaget. — Alligevel, da jeg kom over til dem, og udstrakte mine længselsfulde Arme, vilde atter Ingen være den Første, som betroede sig til dem; den Ene vilde hellere end gjerne overlade den Anden Gren. Til sidst nærmede sig den raske Tomfrue Lammestrup, og sagde med et hulsaltigt Smil: „jeg vil prøve det; men tab mig ikke i Vandet; og husk paa, at De eengang idag har været i Bad.“ Fuld af baarlæg

Selvtillid forsikrede jeg hende, at hun Intet havde at bes-
 frygte, løftede hende 'op og satte hende paa min Arm.
 Mig randt da i Hu Hakon Tarks Ord: „Hvad tykkes
 Dig om Sædet?“ &c.; men jeg sagde Intet, for jeg sølte
 alt for meget: hendes Arm laa som en Fjer, eller som et
 varmt Strygjern, eller som en Electrifeermaskine paa min
 Nakke — jeg var salig; ej alene over Vand, men gjen-
 nem Vand — tænkte jeg arme Daare — vilde jeg saaledes
 gaae min ganste Levetid — jo rigtig! Begyndelsen blev
 gjort, og derved skulde det ogsaa blive. Ha! ti-fold forma-
 ledet vare den Skræder, som syede Kammerraad Svi-
 rum's Buxer! thi det var dem, der strammede over mine
 Knæer, og gjorde min Gang usikker — Læser! lee ikke! din
 Latter er ubarmhertig, syndig — men Du — ømme Læser-
 inde! græd! Peer Spillemand faldt i Bækken med sin
 skønne Byrde!!! — Pause! —

Gid denne Bæk havde været Lethel! aldrig skulde da
 enten Du, min sølsomme Læserinde! eller jeg have grædt
 over min sorte Ulykke — ja fort! thi i Bækken var meer
 Mudder, end Vand; den var grumset, som selve Styr —
 ha! endnu engang: hvorfor var det ikke Lethel?

Spørg mig ikke, medlidende Læser! hvorledes vi kom
 op igjen, hvad jeg sagde, hvad hun sagde, hvor højt hun
 skreeg, hvor højt de Andre skreeg, hvorlunde vi kom hjem,
 og deslige — jeg veed Intet af det Altsammen. Jeg hørte,
 Intet, saae Intet; jeg var i en Slags drømmende Tilstand
 og vaagnede først rigtig op ved det Udraab: „Kammer-
 raad Svirum! da har deres gule Plydses Buxer ogsaa

faaet al Landsens Ulykker." Ved disse Ord stak jeg meka-
nisk Hovedet frem, og ud af Sengen, hvori jeg laa. Der
stod hele Sagtpersonalet; „Ganden med Burerne!" raabte
Fr. Lammestrup, „det er værre med Maren; hvordan
tænker I, hun har seet ud?" „Lever hun?" spurgte jeg
ængstelig, „er hun uden Fare? og vil hun tilgive mig Ulyk-
salige?" „Bagefter" svarte han, „har vi godt ved at grine.
Hun og de andre Løser sidde nu dernede og skvaldre og
gjøre sig lystige over visse Folk, der falde over deres egne
Been." Dette Sidste sagde han med et malisjöst Grin; men
jeg vendte mig lig en Døende, om til Væggen, og sukkede
med Digteren:

„Imellem os er alle Baand opløste;
„Med evigt Brændemærke staar jeg nu,
„Dg aldrig kan jeg denne Plet afvatte —
„En Ting jeg kun vil raade Eder til,
„Dg hver, som sin Forstand, sit Liv har kjær:
„Lad ingen Dødelig formaste sig
„Til Gud at sætte paa det Helveds Gangtræ!
„Lad det jo før jo heller kaste af!
„Det er — forpestet —

„Al Landsens Parykker!" hviskede hans Belærsværdighed,
„han snakker over sig; han gjør Vers — bliv Du hos
ham Hans Mikkel! og lad vi Andre gaae ned og faae
os en lille Knægt! —" Ud listede sig alle Tagerne, og over-
lode mig til min grændselose Sammer.

Tredie Dagen derefter gyngebe min Ven og jeg paa Rattegattets Bølger.

Tyre Aar derefter.

Ved Enden af denne min Fortælling vil jeg nu henvise til Begyndelsen, hvor jeg sagde: at jeg efter min Kjøbenshavns-Rejse gjorde en Udflugt til Wensyssel; her leveres Resultatet af Samme.

Paa min gule Norbagge skred jeg fra Sundbye henad mod Skuepladsen for hine min Ungdoms mærkelige Eventyr. Mine Been vare endnu ikke blevene kortere, og derfor kunde jeg i de dybe Hjulspor med Støvlenæserne mageligt skumme Duggen af Græsset, og stundom understøtte Hestens vaklende Gang. Halvt ridende, halvt spadserende naaede jeg saaledes ved Middagstider det gamle Tyreholm, den dejlige Maren Lammestrups Fødegård. — Jeg reed over den Eng, paa hvilken forbum hiin mærkværdige Bataille foresaldt. Høestakkene stode der endnu, som dengang, men de skønne Amazoner vare borte: „Die hübschen Mädchen die bleiben fern — o Traum der Jugend, o goldener Stern!“ Jeg spurgte en Karl, som gik og arbejdede: om Hr. Lammestrup endnu boede paa Gaarden? „Nej,“ svarte han „han er død for mange Aar siden; her boer nu Peer Madsen.“ Jeg vilde ogsaa have spurgt efter min gamle Maren; men skændt — om jeg huffer ret — een og tyve andre Pige-billeder siden hiin gyldne Tid havde fordunklet hendes, gad jeg dog nødig høre, at ogsaa hun maaskee kunde være død og borte. Jeg reed videre, og kastede i Forbisarten et

alvorligt Blik til det Huus, som hendes Nærværelse engang forfjønede.

Jeg nærmede mig Svirumgaard. Den sivfrandste Søe laa foran mig. Mit Hje ledte om Bækken, den forpeftede Bæk, der opslugte en af mine skønneste Forhaabninger. See! min Forbandelse var opfyldt: Gangtræet var ikke at finde, sikkerlig forlængst overgivet til Ilden — en alt for lemfælsdig Straf —; hele Engen var forvandlet til Agerland, og Bækken selv bleven til en vandløs Grøft. „Boer ikke Kammerraad Svirum her?“ spurgte jeg en mødende Fodgænger. Han er død for mange Aar siden“ lod Svaret. Saa jubler nu, J Vender! — tænkte jeg — og sejler med oploftede Hoveder omkring i den fredelige Søe! Ingen Spion vil mere opspore eders lonlige Næder, ej heller mit svære Corpus plumre eders klare Element! — Jeg reed videre fort.

Af Statscalenderen vidste jeg, at min Ungdomsven Hans Mikkel var Præst efter sin Fader; thi fra ham selv, havde jeg siden han forlod Hovedstaden hverken hørt eller seet en Tøddel. — „Aus den Augen, aus dem Herzen!“ — Om den gamle Ruricolus var forflyttet til et andet Kald, eller om han havde resigneret, eller ogsaa maaskee var død, derom var jeg aldeles uvidende.

Naar Man i et femtedeel Seculum ikke har seet en fordums Ven, naar saa mange Aar — rige paa Begivenheder, frugtbare paa Erfaringer sørgelige saavelsom glædelige — ere henrundne siden hiint Ungdoms muntre Samliv, da banker

Hjertet med en sælsom glad Urolighed Gjenfynets Time imøde. Men Man finder saare sjælden hvad Man venter, fordi Man ikke forud belaver sig paa Livens mægtige Indvirkninger. Man vil have Vennen, som han var, og glemmer, at Intet bliver, som det er. Jeg tænkte mig endnu stedse min kjære Ruricolus, den smukke, moderne, pyntelige Student, Damernes Yndling, sine Cammeraters vakkre, velvillige og altid hjælpsumme Ven, livsglad, men maadelig holden og anstændig i alle Nydelser, en dygtig Theolog og dertil en Kjender og Ynder af den skønne Litteratur; under dette sidste Hensyn havde vi især engang været hinanden uundværlige. Thi higede jeg nu efter at springe af Hesten og kaste mig i hans Arme med det Udraab: „es waren schöne Zeiten, Carlos!“ u. s. w. — Men — det kom ganske anderledes.

Det første menneskelige Bæsen, jeg ved min Indtrædelse i Præstegaarden fik Nje paa, var en tyk og rødmsæt Mand i en luvslidt graa Frakke, med Træskoer paa Fødderne, og en gammel lavpullet Hat paa Hovedet. Personen — jeg havde antaget ham for Præstens Kuds eller Tolskarl, dersom ikke et uhyre Merskums Pibehoved i hans Haand havde givet mig Ideen om en Forpagter — Personen stod midt paa Møddingen, omringet af Høns, Under Gæs og Kalkuner, dem han med udstrakt Pegefinger syntes at overtale. „Er Præsten hjemme?“ spurgte jeg, og lettede lidt paa min Hat. „Syv og fiirs, otte og fiirs, ni og fiirs, halvfems; det er mig“ lod Svaret. Jeg opspilede begge mine

Dine, og — gjenkjendte nu først min Ungdoms Ven. „Men Hr. Pastor!“ sagde jeg, „Kjender Du mig virkelig ikke?“ — Han gik ned af Mødbingen og hen imod mig; men langsom og forsigtig, for ikke at træde paa de smaae velsignede Ellinger. „Hm!“ brummede han, med et roligt Smil, „det kommer mig rigtignok for —“ „Saa Du har ganske glemt Din gamle Pietro?“ raabte jeg. „Ej! er det Dig?“ svarte han og rakkede mig Haanden. „Naa det maa jeg bekjende! Kom nærmere, min kjære gode Ven! Morten! tag den Fremmedes Hest! — Er den vant til at staae inde, eller vil Du have den paa Græs? Du bliver dog hos os i Nat?“ „Jeg har isinde at blive inde“ svarte jeg, „og min Hest vil nok helst staae ude.“ „Det er en kjen lille Kat“ sagde han og gik rundt om Hesten, idet jeg stod af; men en Smule fransø paa Forbenene — aa! Morten! den blakkede Kjesten er stærk ousen, glem ikke at trække hende til Thyrs! — Naa velkommen skal Du være! — Læg et Tøjer paa denne Pillik, Morten! og sæt ham ud i Svinetofsten! og glem ikke at ringe den store Soe! den gaaer og roder i Kartøflerne. Hører Du! — Gaae nu indenfor, (det gjorde jeg) og lad Hvile falde paa Dig! Hvad vil Du først have? en Thevandsknægt? Hvordan har Du saa levet siden sidst? Du er bleven gammel — Maren giv os Thevand!“ Disse sidste Ord raabte han ud af Kjøf-kendøren.

Denne Modtagelse jog enhver som helst poetisk Eruption tilbage i min noget afkjølede Barm, og Omfarnelsen udeblev. Imidlertid stak een Rolling efter den Anden Hovedet

ind ad Kjøkkendøren, for at see den fremmede Mand, og til samme Tid saae jeg et Par Ansigter paa Bindueskruberne, der forsvandt saa hastig jeg kastede mine Djne derhen. „Er det Dine Børn Alle?“ spurgte jeg: hvormange har Du vel?“ „En for hver Finger“ svarte han mørk og treven: „jeg veed ikke hvad jeg skal gjøre med dem. Man har ondt ved at holde Klæderne paa Kroppen af dem; at holde Nogen frem til Studeringer det er plat umuligt. Hvad skal der blive af dem?“ Nu kom hans Kone med Theen; jeg hilste. „Kjenner Du ham?“ spurgte Ruricolus hende: „det er den Samme, som engang dyppede Dig i Bækken ved Svirungaard.“ — Ja i Sandhed! det var hende; men ak; og saa hun hvor forandret, baade af Ansigt, Skabning og Væsen! — „Ej see!“ sagde hun med et tvunget Smil og arrangerede Thebordet: „Det glæder mig at see Dem igjen — det er lange siden vi havde den Ære — maae jeg gie? Fløde eller Rum?“

Dog, hvorfor skulde jeg længere trætte Kæseren ved Beskrivelsen af et Optrin, der paa mit varme Blod havde en ganske cremortartarist Virkning? — Saaledes kan Tiden udplette, dæmpe, tilintetgjøre Skjønhed, Vid og Munterhed, og hvad den maa skee kunde levne, det skal sikkerlig nok gaae under i Næringsjorg, Tidens trofaste Medarbejder.

I graat Humeur forlod jeg tidlig den følgende Dag min stakkels rustificerede Ben, drøvtyggende paa det lidet opbyggelige, forslidte Emne: *tempora mutantur et nos mutamur in illis* — Tiden foranderlig er og forandrer os Alle tillige.

Fire Perioder.

Første Periode.

Jeg var atten Aar.

Med det academiske Borgerbrev iommen, og *publico encomio ornatus*, rejste jeg ud til min Faders Gods. Samme min Hr. Fader var en meget riig Adelsmand, saa jeg i Grunden slet ikke havde havt nødig at lære Noget — thi at jage, spille, tube og sjase med Pigerne kommer af sig selv — men han vilde, at jeg skulde lære Meget, for at gjøre min Stand Vre. Han var i Grunden langt mere stolt af sin Stand, end den meest uvidende Landjunker, og derfor vilde han ej heller overlade Borgerstanden et Fortrin, som virkelig ikke er ubetydeligt, jeg ntener Lærdom — videnskabelig Dannelse — Fra mit sjette Aar af holdt han Hovmester til mig, og det hele Aarle i Sprogene; og da jeg gik til Universitetet, fik han til alle de examinerende Professorer med indstændigt Forlangende: at de vilde være ret strænge imod mig. Det vare de ogsaa, men jeg kunde mine Ting; og — foreløbigen sagt — jeg absolverebe fire Aar derefter min juridiske Embedseramen saaledes, at jeg efter andre sex Aars Forløb blev Kongens Amtmand og ikke min Fuldmægtigs.

Mit Hoved var altsaa vel dyrket; men mit Begeme hel-
 ler ikke forsomt: jeg dansede, fægtebe, reed, svømmede —
 alt med temmelig Færdighed; og skal jeg troe et mangestem-
 migt Vidnesbyrd af sorte, brune, grønne, blaae og graae
 Dine, har mit Ansigt og min hele Person ikke havt noget Fra-
 stødende. At den unge Student var af gammel Adels, og Ue-
 ving til store Rigdomme, har dog rimeligviis forblandet de
 smukke Dine, og flatteret hans Portrait. Men Een fandtes
 der alligevel, som i mig kun elskede Hyrden.

Du som en om Hørde, en smægtende Memorin, vankede
 jeg omkring i min Faders Lunde, ledende efter Stella.
 Jeg skulde have ledet længe før, hvis ikke Ciceros Pligter
 og Epictets Grundsætninger havde fængslet mig til Studes-
 rekammeret. — Naar en attenaarig Knøs leder ret alvor-
 ligt om en Kjæreste, vil det ikke vorde ham vanskeligt at
 finde.

Ikke langt fra os boede en riig Justitsraad, som ejede
 en overmaade dejlig Stella paa sexten Aar. Vi saae
 hverandre, og indsaae i samme Øjeblik, at vi vare skabte
 for hverandre, samt at vor Kjærlighed maatte vorde evig.
 I en Tid af otte Dage gjennemgik vi hele Skolen — jeg
 mener Kjærligheds — lige fra det første Suk til den første
 Omfavnelse.

Det var en Aftenstund i Maj og det allerønskeligste
 Vejr til at forlove sig i: Himlen var klar og blaa som
 Stellas Øje; Luften varm, men ikke heed, og vistebe
 netop saameget, at den kunde vugge Blomsterne i Søvn.
 Nattergalen trillede, flynskede, flukkede en smeltende Amoroso;

og Frøernes — jeg mener Peder Dres — duse Klokkespil ringede Solen ned. Bagtelen vækkede med sømme Fløjtetoner sin Mage og Skovduen kurrede sin til No. Førte af en usynlig Magt mødtes Stella — lad hende fremdeles hebde saaledes — og jeg i en Løvhytte. Jeg saae paa hendes Fodder; hun paa mine. Jeg skottede til den højre Side; hun til den Venstre. Jeg rev et Blad af, og plukkede det istokker; hun gjorde ligesaa. Jeg sukke; hun med. Jeg udbredte begge mine Arme; hun sine; og inden vi vidste det allermindste deraf, laae hendes om min Hals, og min om hendes smukke Midie. Vore Læber vare tæt forenede, og kunde neppe adskilles saalænge, mens de smaae, men betydningsfulde Ord: „Min“ „Din“ udveledes. — Vi tilsvor hverandre en evig, en uendelig Kjerlighed. Ah! dengang vidste jeg endnu ikke: at paa Jorden er Intet evigt uden Conversationslexiconnet, og Intet uendeligt uden Jean Pauls Perioder.

Da den første Forbauselse var forbi, og Elskovsrusen havde antaget en stillere Character: med andre Ord, da Fornuften atter kom til sit Herredømme, lagde vi de allerfornuftigste Planer til et ret exemplarist Engleliv. Vi vilde intet Mindre, end oprette Himmelen paa Jorden; og Intet havde været lettere, hvis ikke baade Et og Andet var kommen ivejen. Vor første Beslutning var denne: at vor Kjerlighed skulde holdes aldeles hemmelig. (Der var virkelig heller Ingen, som mærkede den, uden dem, der saae os sammen.) Det andet Decret, som emanerede fra Elskovs

løvhvalvede Tempel, var dette: at vi, for ej at vække Mis-
tanke, kun vilde sees eengang om Dagen; med mindre Om-
stændighederne skulde gjøre oftere Gjensyn tilraadeligt og
hensigtsmæssigt. — Vi mødtes virkelig heller ikke oftere, end
det var muligt. — Den tredie Beslutning af os to unge
fornuftige Mennesker var denne: at vi, i Tilfælde af Ud-
skillelse, skulde etablere en regelmæssig Postexpedition, som
nemlig maatte besørges ved Brevduer — saameget havde min
snilde Stella allerede profiteret af sin Lafontaine. Ende-
lig blev det et Resultat af modent Overlæg: at vi ikke vilde
giftes, førend vi kunne finde en Præst, som hemmelig vilde
copulere os.

Alle vore Planer vare fortræffeligt anlagte; det vil in-
gen ferten Lars Tomfrue eller Frøken nægte os. Men hvad
formaaer vel al menneskelig Visdom mod den blinde Skjæbne?
Hvad mægter Hjertets Poesie mod Livets Prosa? — Hele
otte Dage gik alt efter Ønske; ikke den mindste Sky lod
sig see paa vor Kjærligheds Himmel! Vi samlede hver Af-
ten i Skoven, paa Grændsen imellem vore Fædres Ejen-
domme, og derforuden to eller tre Gange offentligten ved
formelige Besøg. — Men Postvasenet ruinerede os. Jeg
havde nemlig den sidste Aften til Stævnemødet medbragt en
Due, som Stella tog hjem med sig, og som næste Dag
skulde gjøre sit Prøvestykke, som flyvende Post. Om Mor-
genen saa tidlig det gryede ad Dag var jeg oppe, for at
vente dens Ankomst, og trykke det første Elskovsbrev til
mine smægtende Læber. Men Ulykken vilde, at min Fader
skulde gaae nede i Gaarden, og lige under Dueflaget, netop

som den vingede Brevdrager dalede ned, og satte sig paa Pinden. Ulykken vilde dernæst, at Brevet skulde være for stort, og Flyvehullet for lille: saa Veneris Fugl forgjæves stræbte at trænge sig ind til sin Mage. Dens Flaggren og Klappen med Vingerne gjorde Papa opmærksom; han slog Dinen op, og mærkede strax Uarsagen. Jeg stod paa Udskif i Stalden, og saae med Forsærdelse, at han snappede Duen med det Udraab: "*mon dieu! qu'est-ce-qu'il-y-a?*" Han løste Brevet — det var bundet med en rød Silkelidse — læste Udskriften, smilte og puttede det ubrækket i sin Lomme; thi han vilde ansee det som en Overtrædelse af Wrens Forskrifter at aabne nogetsomhelst Brev, der ikke var adresseret til ham selv. — Jeg var i en piinlig Forsætning: Min Elskedes sjæde Skrivelse, vor dybe Hemmelighed i min Faders Hænder! Gjerne havde jeg udverlet dette første Kjerlighedens Pant for mit academiske Borgerbrev. — Uengstelig sneeg jeg mig op paa mit Værelse — der stod han allerede, søgende efter mig.

„Min Søn!“ begyndte han med mild Uvorklighed; thi endogsaa under langt hastigere Sindsbevægelser vidste han at bevare udbortes Anstand og Værdighed — hiin fornemme Egevaagt, paa hvilken Hs. Excellence Hr. Gehejmerraad von Gøthe lægger saa megen Vægt — „Min Søn! der er arriveret et Brev til Dig ved overordentlig Velighed“ — her tog han det frem, og viftede det sagtelig op og ned — „Jeg vil ikke tillade mig, at indtrænge mig selv i dine Hemmeligheder; jeg ønsker blot, at Du vilde gjøre mig bekendt med dets Indhold, for at erfare, om det ogsaa er carteret paa

den cypriske Gudindes Postcontoir; thi een af hendes Postilioner kom nu nylig med det."

Jeg vidste, at dette „jeg ønsker" i min Faders Mund betydede det Samme, som „jeg vil;" jeg forudsaa endvidere, at min Hemmelighed ikke længere vilde kunne skjules for ham; og fluttelig haabede jeg, ved en aabenhjertig Tilstaaelse desto lettere at erhverve hans Minde, hvilket jeg paa Grund af min Stellas eventuelle Rigdom og egne utallige Guldkommenheder under alle Omstændigheder ansaae for utvivlsomt. Temmelig fattet bad jeg ham derfor, selv at aabne Brevet. — „Com Du behager" svarte han med et venligt Nik, tog en Sax og klippede Seglet løs. (Hvo der i hans Nærværelse vilde løse et Segl med Fingrene, undgik ikke, — hvis han hørte til Huset — hans Trettesættelse: „endogsaa en trekantet Billet" sagde han, „bør aabnes med Anstand.") Derpaa udfoldede han Brevet, knæpsede til det med Fingeren, og vendte Ryggen til Vinduet for at læse Samme. Dette medtog flere Minutter; thi min Stella skrev rigtignok lidt utydeligt, og hendes Stil udmærkede sig desuden ved en vis natv Originalitet i Orthographien.

Under Læsningen afvandrede Smil og Rynker paa min Faders Ansigt. Endelig blev han færdig, lagde Brevet sammen, og rakte mig det med de Ord: „Du skal ikke læse det i min Nærværelse — din Undseelse maa være uden Vidner! Min Søn! Du har begaaet en Overlæelse — Somfrue Stella er ikke Partie for Dig — med Tiden vil Du indsee, at jeg har Ret; men nu vil Du tillade mig, at jeg advarer Dig for en Sottise — tilgiv mig dette Udtryk;

Misalliance, min Søn! er en Daarlighed under alle mulige Hensyn; og et blot Galanterie er ogsaa upassende. En Adelsmands Hæder taber alt for meget ved at forføre en Pige af ringere Stand. Du seer altsaa, at en Forbindelse med Justitsraadens Datter ikke leder til noget Resultat. **Enfin, mon fils! laissons ces puerilités!** Jeg ønsker, at Du vilde bryde af itide! — Collegierne maae snart begynde — om Du saa synes, kunde Du idag eller i Morgen rejse ind til Byen! — Endnu eet: en god Gjerning kan ikke begyndes for tidlig; da det ved modnere Overlæg vist nok bliver din egen Billie, at denne lille Roman ikke udspindes længere, ønskede jeg, at Du strax vilde betage det stakkels Barn sin Grille! Sæt Dig ned — *s'il vous plait* — jeg vil dictere Dig, om Du saa synes." —

Jeg adlød; men Amor og hans Mama veed bedst med hvilke Følelser. — Jeg vil ikke anføre Indholdet; thi det var gaaet mig selv fra, saasnart jeg havde sat mit Navn under Brevet. Da det var forsynet med Udskrift og Forsegling, tog min Fader det, og sagde: „Jeg skal just have Bud over til Justitsraadens i en anden Anledning, saa kan dette følge med. Og — dersom Du ikke har noget derimod — vil jeg ordre Kudffen. Vejret er smukt; men Barometret er allerede sunket under Ustabigt; det var sikkert at kjøre idag — om Du saa synes." Jeg bukkede — han gik.

Gud forlade mig! jeg parodierte min Fader: „om Du saa synes," mumlede jeg under Graad og Tænders Gnidsel: „nej, mon cher père! det synes jeg rigtignok ikke;

mais, attendez!" (Saa usønlig finder var jeg, at jeg endog snakkede Fransk.) — Men snart smeltede mit harmfulde Hjerte. Stella! min Stella! det Englebarn! naar hun nu modtog mit Brev! Dersom hun ikke døde paa Stedet, var det høist sandsynligt, at hun alligevel vilde forfærte sit Kjønnede Elv; og da — men heller ikke før — besluttede jeg, at følge hende efter, ofre mig selv paa hendes Grav. Jeg forbandede min Fejghed, min slaviske Lydighebed; jeg opmanbede mig; jeg fattede den Resolution, voldsomt at sprænge den faderlige Myndigheds Nag, da Bognen rullede frem, og — min Fader ledsagede mig til den. Alle Husene dansede rundt for mine Dine, og Hestene dansede med mig til Kjøbenhavn.

Det Første, jeg her foretog mig, var at skrive et Brev til Stella, hvori jeg undskyldte mig for det Første, som min Fader havde dicteret; jeg kaldte Sol, Maane og Stjerner til Vidne paa min Bestandighed, og besvor hende, at vise sig som et værdig Sideskifte til Juliet, Baldborg, Heloise og salig Frue Ulfeld. Denne Heroide betroede jeg til min Støvlepudsers — en tro og dygtig Svend — formanede ham, at levere den i Stellas egne Rosenfingre, og bringe mig hendes Svarsskrivelse saa snart muligt.

Der forløb en Evighed — det vil sige: fjorten Dage — inden min Brevdrager kom tilbage — med mit Brev! — Stella var med sin Fader rejst til Holsten, og ventedes ikke tilbage den hele Vinter. Min Mercurius havde vel fulgt deres Spor Fyen igjennem; men da de havde nogle Dages

Forspring, og han ingen Binger, maatte han opgive Tagten.

Jeg græd, og læste til Philosophicum. Og hermed endtes den første Periode.

Anden Periode.

Jeg var otte og tyve Aar.

Som Amtmand drog jeg ind i en Provindsialstad, lige-meget hvilken; den jublede mig imøde; Poeterne ophøjede min Wiisdom og Retfærdighed; Damerne min Elskværdighed; thi jeg var endnu Ungkarl. — Til Velkomst blev jeg feteret med stor Souper og Bal; Man vidste allerede, at jeg var en Elsker af Dans. Til den første engagerede jeg paa Lykke og Fromme den første den bedste af de mig allesammen ubekjendte Skønne. Hun rakte mig Haanden; jeg fæstede mine nærsynede Øjne paa hendes Ansigt, og saae — min Ungdoms første Kjerlighed, min himmelske Stella! Og Himmel! hvilket Under! endnu den samme friske, nysudsprungne Rosenknop, som for ti Aar siden. Jeg fornam i min Barm en Efterklang af hiin Naturens søde Stemme, og uvilkaarligt faldt det Spørgsmaal mig ind: mon hun for Dig skulde have bevaret sit Hjerte tilligemed sin Skønhed? — Men der var ingen Tid til at gjøre Samvittigheds-Spørgsmaale! Dansen begyndte; baade mine Fødder og mit Hjerte kom i Bevægelse.

Saa snart jeg havde figureret op, og ledt hende til Sæde, tog jeg Plads ved Siden, og bevidnede min Glæde, over at kunne fornye gammelt Bekjendtskab. Hun rødmede, og svarte med et yndigt Smil: „Da vi saaes sidst, Hr. Kammerjunker! var jeg et Barn —“ „— Jeg med!“ afbrød jeg: „men der gives Følelser, som tilhøre baade den barnlige og den modnere Alder. Jeg mærker alt for vel, at mine vare af den Natur; desværre handlede jeg dengang som Barn —“ Hun afbrød mig ligesaa hastigt, som jeg hende, og sagde atter smilende: „tillad at jeg betager Dem en Bildfarelse, som vist nok rejser sig af en temmelig Lighed mellem Stella og mig. — Der er min Søster.“ Hun højede sig lidt frem foran mig, og viste til den anden Side. Som et Lyn soer mit Blik derom, og jeg gjenkjendte nu den virkelige Stella; men større, folbigere, end for ti Aar tilbage, majestætisk af Væxt og Anstand, en Cleopatra, en Morgona, ja en Juno! — Hun rakte mig Haand til Kys, og sagde med et Smil, der liig Solglants udbredte sig over det hele skønne Ansigt: „Ej! ej! Hr. Kammerjunker! er det deres Bestandighed? Det er kun ti Aar siden De tilsvor mig en evig Kjærlighed, og nu begynder De allerede at sige min rigtig nok yngre Søster smukke Ting? Jo, jo! jeg har lurt.“ Skjænt denne lette Spøgetone hverken behagede eller smigrede mig, virkede den dog baade adspædbende og tempererende paa min exalterede Stemning, og jeg vant snart fuldkommen Tactfasthed. „Skjønne Stella!“ falbt jeg ind: tillad mig endnu at kalde Dem med det skønneste af alle Navne! Enkelt er De os stakkels

Hylder farlig nok; men at De ovenikjøbet skal kunne for-
 doble Dem —" her saae jeg mig om efter Søsteren: hun
 havde vendt os Ryggen, og svævede langsomt ned mod den
 anden Ende af Salen. Ved ethvert af hendes asmaalte
 Fjed drapperede sig materisk hendes lette folderige Valkjole;
 hendes fyldige Ravneloffer vuggede sig paa hendes Nakke.
 Jeg tænkte uvilkaarlig paa Dido, da hun i Elysium vender
 Æneas Ryggen, og forsvinder som Nymaanen matglimtende
 gennem Taager. Et let Slag paa Skulderen af den ældre
 Stellas Håndstke kaldte mig tilbage fra Elysium. „De-
 res Bebrejdelser" vedblev jeg sukkende: „ere vel fortjente
 —" „— Na nej!" afbrød hun mildt: „ingen Bebrejdelser!
 de maatte jo falde tilbage paa mig selv! Vi To ere Begge
 angerløse; det er alene vor Brevdue, der er Skyld i det
 Hele."

Jeg vidste dog ikke ret selv, hvorledes jeg var vendt:
 Fortid og Nutid, den første og den anden Stella, Lov-
 hytte og Balsal, Nattergalsang og Dansemusik fremstillede
 sig Alt paa eengang i broget Forvirring. „De er endnu
 Gudheden selv," begyndte jeg uvis: „deres Ansigt, min Frø-
 ken! er endnu et tro Spejl af deres Hjerte—." Et Haand-
 tryk og et hjælfuldt Smil belønnede mit Smigerie; men
 hun afkortede det, sigende i stærkere Tone: „Fr. Kam-
 merjunker! tillad mig her at forestille Dem min Gemal,
 Grev Rosenstjerne! —" En ung smuk Mand stod tat
 ved os; vi hilsede hverandre — jeg med nogen Overraskelse
 og Forvirring, han med let Høflighed. — „Og her, min
 Bedste!" vedblev hun, henvendende sig til ham, og dog uden

at slippe min Haand: „fremstiller jeg Dig i vor ny Amtmand mit Hjertes gamle Inclination! Vi To har engang i hele fjorten Dage levet af Rosenduft, Maanestien og Fuglesang.“ „Ah!“ raabte han leende, idet han greb og trykkede min anden Haand: „saa De er min Kones første Lærer i Elskerkunsten! Men det Indfald med Duen, det var en grammaticalsk Bommert, og dog skylber jeg den maaskee min nuværende Ulyksalighed.“ Her lagde han Haanden paa sit Bryst, Hovedet paa sin Skulder, og saae med comisk Smagten paa sin leende Gemalinde.

Jeg saae nu klartigen, hvorledes jeg var faren, og at jeg befandt mig mellem Menneſker af den finere Verden: med Lethed fulgte jeg det angivne Tempo, og en levende Samtale, hvis Maal var at ironisere den ømmeste og fjøneste af alle Følelser, vedligeholdtes, indtil næste Dans begyndte. — Grevinden var min Dame; men mit Øje søgte hendes Søster med en Længsel, liig, den, hvormed Man higer fra Stadens Tummel ud i den stille, yndige Natur. — Hun dansede mig et Par Gange forbi; men syntes neppe at bemærke mig. Hendes stille Alvor stak fordeeltigtigen af mod Stellas Livlighed og spillende Glæde.

Ved Bordet fik jeg Sæde mellem begge Søstre; men jeg deelte mig ikke imellem dem; thi jeg skal ikke nægte, at jeg tilhørte den Yngste ene og alene. Jeg henryktes ligesaameget af hendes Lands Dannelselse, som af hendes Hjertes dybe Følelse, der stod i samme Modsatning til hiint, den fextenaarige Stellas barnagtige Følerie, som Madame Staël-Holsteens Romaner til Madame Genlis.

Engang imellem maatte jeg jo alligevel henvende mig til min anden Naboerke, som — endskjøndt hun blev levende underholdt af hendes Gjenboer, to unge Officierer — var meget opmærksom paa hvad der taltes mellem Søsteren og mig. Ia mod Slutningen af Maaltidet undslap hende end- og nogle Ytringer, der smagte lidt af Skinsyge; men jeg uledte dem snarere fra saaret Forsængelighed, end fra Recidive af gammel Svagheit. — Jeg havde kun halvt Ret.

Med mit Besøg den næste Dag modtog jeg strax de tydeligste Beviser paa ualmindelig Dmhed. Den galante Dame indledte paa det allersinefte, hvad vi dannede Menne- fker kalde Intrigue — Eventyr — Roman. Og for at bortrydde den eneste tankelige Hindring i Sammes Gang — thi den tolerante Gemal var herved en ganske uinteressert Tilskuer — stræbte hun af al Magt at drage mig bort fra Søsteren; ja, til den Ende, at stille hende i et latterligt Lys, som en stakkels eenfoldig og udannet Landsbytosse. Men her forsejlede hun ganske sin Vej; thi just denne hendes spydige Stiklen og overmodige Spot hævede Galathea — lad mig kalde hende saaledes! — desto højere i mine Dine.

Galathea — den blide men sædelige, den beskedne men selvfølende, den yndige men ydmyge Galathea — drog mig til sig med uimodstaaelig Vælde; og ak! — drog sig selv tilbage fra mig længere og længere, alt jo nærmere Søsteren kom mig Dag fra Dag.

Den Gnes Tiltrækken, den Andens Grafsoden kunde have bragt mig til Fortvivlelse, dersom ikke det Haab, at jeg

ej var den skønne Galathea ligegyldig, havde styrket mig. Men mange svage, dog for en Elsker umiskjendelige, Tegn paa en undertrykt Tilbøjelighed, undgik ikke mit spjendende Bje. — Da de fleste vistnok kjende disse, eller i al Fald kunne finde dem tydeligen beskrevne i enhver Roman: vil jeg ikke opholde mig ved den søde Piges uvilkaarlige Sukken, pludselige Farveskiftet og stjaalne Bjekast. Jeg vil gaae lige til Catastrophen af denne min meget alvorlige Roman.

For at løse den eneste Knude i Samme — Stellas ubesvarede Godhed for mig — besluttede jeg at gaae raft, ligesom og oprigtig tilbærks. En Dag, da det fineste Coquetteries spildte Kunster havde gjort hende ganske mismodig, greb jeg hendes Haand, og sagde: „Jeg elsker deres Søster — jeg beder Dem om at vejle for mig!“ Hun blegnede, sank sammen; hendes Barm gik op og ned, Daarer traadte i hendes Bje. Men pludselig trykkede hun dem tilbage, og rejste sig med Fatning. Hendes Ansigt fik atter naturlig Farve og Liv. — Det var mig tydeligt, at et nyt Haab var oprundet i hendes Hjerte: enten at den blye og ske Galathea, hvem hun spotteviis kaldte Sigrid, vilde give mig Kurven; eller, i modsat Fald, at denne vores Roman kun skulde være et *Intermezzo* i hendes Egen. Nok er det: hun svarte med Mildhed, og, som hun sædvanlig plejede, spøgende: „En kjæk Ridder bejler selv! Kan De ikke høje den stränge Sigrids Hu, hvad skulde jeg vel udrette?“ Bifaldende høje jeg mig, kyssede hendes Haand, og ilede ind i Siderørelset til Galathea, hvor hun sad beskæftiget med en Tegning.

„Frøken!“ begyndte jeg, „jeg elsker Dem — jeg elsker Dem inderligt og oprigtigt — dersom deres Hjerte er frit.“ — Her hævede hun sig langsomt, rystede Lokkerne tilbage fra det dejlige Ansigt, stirrede et Secund stivt paa mig, bøjede sig atter ned over sit Arbejde, gjorde et Par Strøg med Penselen, og sagde: „Herinde i Stuen kan Man vist nok høre hvad De siger, Hr. Kammerjunker!“ „Hele Verden maa høre det!“ svarte jeg med forstærket Stemme, „gode, ædle Galathea! gjør mig ikke Uret! gjør ikke noget Menneske Uret! Hvad De end tænker om mig — jeg tilhører Dem alene med Liv og Sjæl. Troe mig! jeg taler uden Skæmt — dette Øjeblik er os Begge alt for vigtigt — dersom jeg ikke haabede at have en Stemme for mig i deres Hjerte, da vilde jeg ingeniunde bede om deres Haand.“ Hun bukkede sig end dybere ned; men jeg hørte dog tvende Taarer falde paa Maleriet. „Galathea!“ vedblev jeg, „hos Dem er Alt Sandhed — døm ikke Andre efter Skindet! og betænk, at De har en ærlig Mand's Skjæbne i deres Haand!“ — Her opløstede hun atter sit Ansigt — det var blegt og fuldt af højtideligt Albvor. Med fast men dæmpet Stemme sagde hun: „Om otte Dage skal jeg svare Dem.“ Jeg traadte, ærbødig bukkende mig, tilbage og gik. Grevindens Bærelse, som jeg maatte igjennem, var tomt; jeg forlod Huset.

De otte Dage — den anden Ewigheid, som jeg allerede i mit ni og tyvende Aar havde oplevet — forløb omsider. Galathea svarte — saaledes som jeg haabede. Om hun

eller jeg har overilet os, det vil vise sig i de to følgende Perioder.

Nok er det: vor Roman blev Stella for lang — blev til en heel Historie. Et halvt Aar efter vort Bryllup drog hun med sin Hr. Gemal til Kjøbenhavn, til et større og gunstigere Terrain for Romaner, Intriguer og Eventyr.

Tredie periode.

Jeg var sex og fyrgetyve Aar.

Dugen var taget bort fra Aftensbordet, og den sædvanlige Forelæsning skulde tage sin Begyndelse. Min Familie havde lejret sig omkring mig, og ventede paa, hvad jeg nu vilde opvarte med. (Thi jeg læste altid selv; eftersom ingen af Børnene kunde gjøre min Kone det tilpas.) Jeg havde opslaaet — jeg veed ikke mere hvilken fornøjelig Bog. NB. de ret fornøjelige Bøger ere altid nyttige; og tilmed maa Sjælen ligesaa lidt som Maven til Aften belæsses med svære Sager. — Nu vel: Bysene vare stude hen til mig, Bogen opløstet, da Tjeneren traadte ind med Aviser og Breve. Jeg vilde have lagt dem tilside, hvis ikke min Kone havde gjort mig opmærksom paa eet af Seglene, hvori hun gjenkjendte sin Svogers, Grev Rosenstjernes Vaaben. Vi havde ikke hørt fra Grevens i langsommelige Tider, kunde derfor slutte os til, at noget særdeles Bigtigt maatte have foranlediget nærværende Skrivelse; thi besluttede vi strax at aabne Samme.

Brevet var fra min Svigerinde, og indeholdt en Indbydelse til at besøge dem, og gjøre Følgeskab til den forestaaende Kroningshøjtid. Sammes Herlighed var udmalet saa tillokkende, at min Forelæsning herover reent glemtes, og vi for det Øvrige af Aftenen fik Stof nok til Samtale. At denne vandt i Liv og Interesse ved min Erklæring: at Ingen skulde blive hjemme — det kan Man lettelig indsee.

De Glæder, vi slet ikke have ventet, som overraske os ganske ufornødede, ere langt hæftigere, sødere og mere ublandede end de, paa hvilke vi har havt Tid at forberede os; thi i hiint Tilfælde kan den nyssigne, selvkløge Phantastie ikke gjøre sine nærvise Forudspring; og ved at fremstille os Tingene anderledes end de ville komme, forplumre os Nydelsen. — Man gøtte sig brav længe i Forvejen til et Besøg, til en Rejse, eller til hvilken som helst anden Forlystelse! ikke skal Man da saa let forsluge sig, naar Nydelsens Time slaaer, og Man finder de heedt attraaede Glæder heelt anderledes, og en god Deel kolbere, end Man havde ventet. Den, som tit og længe forud gaaer og smager Maden tilpas, nyder Mindst naar den kommer paa Bordet. — Rigtigheden af anførte Bemærkning — som iøvrigt slet ikke er ny — fik vi Alle stadfæstet ved meer end een ubehagelig Erfaring. — Den, der tabte mindst i sine Forventninger, var min, med al sin Omhed alvorlige og sindige, Hustru, for hvem ingen Glæde overgik dem, hun nød i sit eget Huus.

Hun og jeg; vor ældste sextenaarige Datter Julie, og vore tvende yngre Sønner (der tilsammen udgjorde den

hele Familie) ankom en Aftenstund til Grev Rosenstjernes Gaard. Hovedbygningen var stærkt oplyst, og vi formodede ganske rigtig stort Selvfab. Thi fik vi det Indfald at staae af i Ladegaarden, at søge et affides Bærelse til Omklædning, og saaledes berede vore kjære Stagtninge en frydefuld Overræffelse.

Jeg traadte først ind i Conversationsalen, hvor jeg fandt fem Spilleborde fuldt besatte med Herrer og Damer. Ved det Midterste og med Ryggen mod Døren sad Grevinden — jeg kunde sige i overnaturlig Størelse; thi hendes brede Ryg tog næsten hele Bordet for; hendes nøgne Skuldre syntes at være laante af en Torso; Armene vare ligesaa colossale, og et uhyre Hovedtøj med trende „vidthenskyggende“ Strubsfjedre, fuldenbte det Gigantiske i Figuren. Da hun just i dette Djæblisk drejede Ansigtet om til Sidesmanden kjendte jeg hende paa Profilen, og traadte til for at hilse. „Jeg beholder“ sagde Sidesmanden med Dine stift hæftede paa sine Kort. „Nej, jeg beholder“ raabte hun, lagde den ene Haand med Kortene paa sin Barm, og rakte mig den Anden. — „Velkommen, Hr. Svoger! er De alene? er min Søster ikke med?“ (Hun holdt sig endnu tilbage, virkelig overrasket af denne Modtagelse.) „Men narrer De mig nu denne Gang, og la'er mig gaae alene — Seer De! Baronen har den Bane“ — Her rejste de Medspillende sig, og hun maatte—dog med Kortene i Haanden—følge deres Exempel. — Hun saae nu min fremtrædende Familie, og med den ene vældige Arm — Kortene steds i den Anden — embrækserebte hun min Kone med det Udraab:

„Velkommen, ma chere! min Gud! har Du været syg? Du seer saa daarlig, saa mager ud!“ Sagen var: at Galathea endnu havde sin ranke skønne Pigefigur, og sit friske, men ganske fedmeløse Ansigt. — Man kunde høre Misundelsen over hendes vakkerte ungdommelige Udseende i den lasede Stellas Tone. — Nu kom hendes Mand, og læspede nogle tørre, ligegyldige Complimenter. Sløvt, koldt, betydningsløst var hans Ansyn, som hans Tale; og af den fordums vakkre nysselige Cavalier — Damernes Yndling — var intet Andet tilbage, end et mat og vammelt Smil, en Bøjelighed i Ledemodene, og en flydende Tunge, der maaske næssigt opremsede en Deel slaae Galanterier og forslidte Indfald. Derefter kom den unge Greve og tilkommende Stamherre — en sød Dukkemand, et Faaremelksansigt, der øjeblikkelig begyndte at gjøre Hanebeen for min Julie. Og endelig stak den anden Søn, en ferskaar, forkjælet, uarstig Krabat, sit næsvisse Gesjæs midt ind i Gruppen.

Saaledes saa det ud med vor første Modtagelse i det rosenstjernske Huus; og Man vil uden Vanskelighed slutte sig til: at vort Ophold der, hverken blev langvarigt eller fornøjeligt. Tre Poster bidrog især til at forkorte det.

For det Første opstod snart en meget usøsterlig Spænding mellem Grevinden og min Kone. Hiins forrige Livlighed og Skjemtsomhed, der — mens han var ung og smuk — gjorde hendes Omgang behagelig for Alle af hendes eget Køn, og fortryllende for Vort, havde nu forvandlet sig til Brippenhed, Skoselyst og Spidsfindighed. Og dette Hang yttrede sig aldrig mere fremstikkende, end naar hun

var i sit Element — ved Spillebordet; thi der blev hun ofte reent utaaelig. Vandt hun, viste hun sig overmodig; tabte hun, blev hun vranten og hartad ondskabsfuld. Slet spillede hun, men var hun uheldig, hovmestereede hun uophørlig sine Medspillere; og holdt ved ethvert Spils Slutning en lang Commentar over de begangne Fejl. Min Aone spillede bedre, men ugerne og uden mindste Eidskab, hvorfor ogsaa Aftentimerne bleve hende til en piinlig Byrde.

Den anden Marsag til at paaskynde vor Afreise var den unge Stamherres Curren om vor Julie. Vel var hun fornuftig og aandrig nok til at overse ham; men jeg havde seet saa mangen fornuftig Pige blive bedaaet af en Mars; thi at gennemsee er noget ganske Andet, end at overse; og et fextenaarigt Pigeøje trænger sjalden længere end til Overfladen, og er denne sjen og glimrende, tager Hjertet lettelig Fornuften tilfange. — Galatheas Karpe Blik gennemskuede først saavel sin Datters vaagnende Tilbøjelighed til Bapsen, som dennes og hans Moders Plan til et fordeelagtigt Partie; og meddeelte mig sine ikke ugrundede Beskymlinger. — Vi besluttede i et hemmeligt Cabinetsraad at bryde op, saasnart Kroningen — hvorfra jeg nu ikke kunde adblive — var tilende.

Men den piinagtigste Besværlighed for os Alle var dog den sersaarige nærvise, kaade og ubændige Purk. Han var en Plageaand baade for os og for Forældrene: et sandt Huusfors, en Misse, en Trolb, en Unge af en Barulv. Han lod Ingen af os med Fred, men spillede os tusinde Streger, den ene værre end den Anden. Vor yngste Søn — af hans Alder

og Størrelse — maatte især holde for, og vi torde aldrig slippe ham af Syne. Faderen maatte kjøbe ham fra sig med Penge til Clifkerier; og Moderen var i egentligste Forstand under hans Svøbe; thi han sparede ikke paa corporelig Renselse, naar hun ved Opsætsighed havde paadraget sig hans billige Brede. Kun fra Spillebordet maatte han blive borte; thi der forstod Grevinden ingen Spøg. Dog for at forebygge alvorlige Optrin — af hvilke vi vare Vidner til Et, der kun kunde endes med en ydmyg Afvigst paa Moderens Side — sørgedes for, at Knægten kunde komme i Geng inden den sædvanlige Aftenandagt begyndte. — Den Æneste, der var istand til at kudske den lille Despot, var Kammertjeneren, hvem Forældrene stundom maatte kalde tilhjulps; naturligtvis dog kun i yderste Nødsfald. Men dette var endelig ikke saa sært, naar Man betænker, at han udøvede et lignende Herredømme over — Grevinden! Galathea og jeg bleve engang handelsesvis Vidner til hans Impertinence mod hende; et Optrin, der jog Blodet frem i mine Kinder, og bort fra min Rones. „Det er en ubehøvlet Person!“ sagde Stella, som aldrig tabte Fatningen; „men tro som Guld, og han er Grevens Djefteen!“ Hertil gjorde hun en Pjæv Mund, og trak paa Skuldrene — jeg ligesaa; men jeg veed nok, hvad jeg tænkte.

Omfrider forløb da de fire Dage — den tredje Ewigheid i mit korte Liv — og med befriede Fugles Lethed sloj vi til vort kjære Hjem.

Der faldt Galathea om min Hals og vadede min Kind med sine Taarer. Nogle af disse tilhørte den ynkværdige

Søster; men de Fleste runde vistnok som Takoffere til Himlen for dens rige Betsignelse af huuslig Lyksalighed.

Sjerde Periode.

Jeg er tredsindstyve Aar.

Og skulde jeg altsaa efter Talebrugen gaae ned ad Bakke. For saa vidt Nedgang stedsse er lettere, behageligere end Opgang, henegner jeg Talemaaden paa mig selv. Thi endnu fornemmer jeg ingen af Alderdommens jevnligt paaankende Byrder: Sløvhed, Skranten, Knarvorenhed. Mit Livs Aften — jeg borde hellere kalde den Eftermiddag — tegner til at vorde lang og blid. Et Kun var istand til at drage Sky over min skønne, klare Efteraars-himmel — Ikke Fattigdom; thi mine bedste Rigdomme bestaae ikke i Penge eller Penges Værd: ikke legemlige Sygdomme; thi min Sjæl er frisk og sund: ej engang Tabet af eet eller flere af mine Børn eller Børnebørn. Vel vilde saadan Storm medbringe Taage, men ingen uigjennemtrængelig; thi snart maatte den smelte for Straalerne af mit Livs Sol — jeg mener min Galathea, min — ja min evigt Elskede. Hun, der som Verdens Sol, ligner sig selv baade Morgen og Aften.

Skulde hun dale før jeg: det alene var den Aftenskye, som Kun en anden Morgen var mægtig at opklare. Hendes Ungdom er forsvundet, men ikke hendes Kjærlighed; dens renere, dens himmelske Deel træder bestandig klarere frem,

ligesom den Jordbisse træder tilbage; og Sammes stedsse usor-
mindsfede, usvækkede Styrke er mig et Tegn paa dens højere
Opriindelse, dens evige Natur.

Min Datter Julie er ogsaa lykkelig gift. Hun boer
saa nær, at jeg hver Dag kan lade hendes tvende Glutter
ride Rante paa mine Knæe. — Hun ligner sin Moder, som
een Rose den Anden.

Min ældste Søn er allerede traadt i Embede. Han er
ellers forlovet med en vakker Pige, og drømmer nu sin Fa-
ders Ungdomsdrøm; Gud give, den maatte faae samme Op-
fyldelse! — Min yngste Søn ligner sin Broder, som een
Gran den Anden.

Stakkels Stella ikke reent at forglemme! — Paa en
Rejse jeg nylig efter Embeds Medfør maatte foretage mig,
faldt min Vej gennem en lille Bye, som beboes af et
affondret Christen-Samfund. — Allerede i fire Aar havde
hun levet her: nemlig siden hendes Mand døde; siden hun
maatte forlade sin ældste Søns Huus, med hvis Kone hun
ikke kunde forliges; siden hun for den yngste Søn ikke kunde
finde noget andet Fristed, hvor han jo rykkede hende dag-
lig for Penge til sine Udsvævelser, og betalte hende bag-
ester Renterne i faade Drillerier og ondskabssuld Spot. —

Jeg maatte dog aflægge hende et Besøg. — Hun be-
boede et Par elegant meublerede Værelser i Søsterhuset;
men havde anlagt Menighedens særegne Dragt. — Jeg
trøede, at see for mig en Skuespillerinde, der just skulde

træde frem i en Dvægerinderolle: Klæderne havde hun, til-
ligemed Miner og Fagter; og i Sectens Terminologie var
hun fuldkommen hjemme. Men Anden! den var endnu
den Samme som tilforn; kun i en anden Form: istedet for
Turban og vajende Struds-sjedere bedækkede nu en ydmyg
Snip det forfængelige Hoved. Hun stiklede, hun mediseerte
bestandig — kun ikke med Vatter, men med Sukke — ikke
med coqvettiff figurerende, men med folbede Hænder. Hun
indgjød paa eengang Mobbhydelighed og Medynk; hvilken
Tomhed i Sjælen! hvilket Dø i Hjertet! Hendes sørgelige
Alberdom forekom mig som en taaget Efteraarsdag; som en
flad, nogen, uafseelig Ørken, uden Græs og uden Løv, den
Vandreren gysende betræder, efterat have sagt et evigt Far-
vel til sine bedre Dages løvrige Lunde og blomstrende Dale.

Trykfeil.

Side 11,	Linie 7,	staaer: mel;	læs: lem.
— 7,	— 8,	—	: vor Dommer; l.: vor velsignede Dommer.
— 20,	— 28,	—	: een; l.: een af.
— 66,	— 1,	—	: de; l.: den.
— 89,	— 21,	—	: fikker; l.: fikker.
— 151,	— 28,	—	: Udre; l.: Undre.
— 225,	— 14,	—	: hendes; l.: hans.
— 260,	— 26,	—	: Taale; l.: Tale.

